ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2026/2498

z dnia 5 listopada 2026 r.

ustanawiające przepisy dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 w odniesieniu do przeliczania opłaty emisyjnej uiszczonej w państwie trzecim na odpowiednie zmniejszenie liczby certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia, dowodów uiszczenia tej opłaty emisyjnej, kwalifikacji niezależnej osoby oraz warunków ustalania jej niezależności i kwalifikacji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 z dnia 10 maja 2023 r. ustanawiające mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2 ([1]), w szczególności jego art. 9 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (UE) 2023/956 stanowi, że upoważniony zgłaszający CBAM może wnioskować o zmniejszenie liczby certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia, odpowiadające opłacie emisyjnej faktycznie uiszczonej w państwie trzecim za deklarowane emisje wbudowane, w celu zapewnienia, aby opłaty emisyjnej nie uiszczano dwukrotnie za te same emisje.

(2) W okresie przejściowym od dnia 1 października 2023 r. do dnia 31 grudnia 2025 r. importerzy lub pośredni przedstawiciele celni mieli zgłaszać wszelkie opłaty emisyjne należne za deklarowane emisje wbudowane, w tym opłaty emisyjne należne za emisje wbudowane związane z odpowiednimi materiałami macierzystymi. Oprócz cennych informacji zgromadzonych w tym okresie Komisja zdobyła również wartościowe doświadczenia i zebrała informacje od zainteresowanych stron, w tym od organów państw trzecich, w których mają zastosowanie przepisy dotyczące wprowadzania opłat emisyjnych.

(3) Zgodnie z wytycznymi Komisji dotyczącymi lepszego stanowienia prawa Komisja opublikowała zaproszenie do zgłaszania uwag w okresie od 28 sierpnia do 25 września 2025 r., w celu zebrania opinii zainteresowanych stron z myślą o opracowaniu przepisów określonych w niniejszym akcie wykonawczym. Projekt aktu opublikowano w celu uzyskania uwag od zainteresowanych stron w okresie od 13 maja 2026 r. do 10 czerwca 2026 r.

(4) Zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2023/956 Komisja może, w odniesieniu do państw trzecich, w których istnieją przepisy dotyczące wprowadzania opłat emisyjnych, określić dla nich domyślne opłaty emisyjne, udostępnić określone w ten sposób opłaty w rejestrze CBAM oraz opublikować metodykę ich obliczania. Komisja opiera się przy tym na najlepszych dostępnych danych pochodzących z wiarygodnych, publicznie dostępnych informacji oraz informacji przekazanych przez te państwa trzecie. Sprawozdawczość na podstawie domyślnych opłat emisyjnych udostępnianych przez Komisję jako alternatywa dla sprawozdawczości opierającej się na faktycznie uiszczonych opłatach emisyjnych, której podstawę stanowią dowody certyfikowane przez niezależną osobę, pozwoliłaby zminimalizować koszty zapewniania zgodności z przepisami ponoszone przez upoważnionych zgłaszających CBAM i uniknąć takich kosztów po stronie operatorów z państw trzecich, ułatwiając w ten sposób odliczenie opłaty emisyjnej.

(5) Wynika to z faktu, że obliczenie faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej opiera się na obliczeniu emisji wbudowanych związanych z towarem, a upoważniony zgłaszający CBAM, zgodnie ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/2083 ([2]), może wnioskować o odliczenie faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej wyłącznie w oparciu o dowody certyfikowane przez niezależną osobę, jeżeli emisje wbudowane określa

([1]) Dz.U. L 130 z 16.5.2023, s. 52, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/956/oj.

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/2083 z dnia 8 października 2025 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2023/956 w odniesieniu do uproszczenia i wzmocnienia mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2 (Dz.U. L, 2025/2083, 17.10.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2025/2083/oj).

się na podstawie wartości rzeczywistych. W przypadku gdy emisje wbudowane określa się na podstawie wartości rzeczywistych, upoważnieni zgłaszający CBAM mogą również zdecydować się na zastosowanie odpowiedniej domyślnej opłaty emisyjnej. W przypadku gdy emisje wbudowane określa się na podstawie domyślnych wartości emisji, o odliczenie można wnioskować wyłącznie na podstawie odpowiedniej domyślnej opłaty emisyjnej udostępnianej przez Komisję.

(6) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2023/956 opłatę emisyjną należy uiszczać albo w ramach systemu ograniczania emisji gazów cieplarnianych, w formie podatku lub opłaty, albo w formie uprawnień do emisji w ramach systemu handlu emisjami gazów cieplarnianych, i jest ona obliczana dla gazów cieplarnianych objętych takim środkiem, które są uwalniane podczas produkcji towarów. Podatki lub opłaty od emisji dwutlenku węgla mogą być nakładane albo na poziomie operatora, albo pośrednio – na zawartość węgla pierwiastkowego w paliwie. Rodzaje systemów handlu emisjami mogą obejmować systemy oparte na poziomie bazowym i jednostkach emisji. Komisja powinna monitorować rozwój nowych mechanizmów opłat emisyjnych w państwach trzecich, a także stosowanie przepisów dotyczących podatków od emisji dwutlenku węgla opartych na paliwie, dostosowując te przepisy w razie potrzeby, gdyby okazało się, że nie zapewniają one wystarczających zachęt dla przemysłu do stosowania mniej emisyjnych paliw.

(7) Aby ułatwić odliczanie faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej i zapewnić stosowanie odliczenia w jak najbardziej jednolity sposób, niniejsze rozporządzenie powinno zawierać wykaz mechanizmów opłat emisyjnych obowiązujących w państwach trzecich, które to mechanizmy – na podstawie obecnie dostępnych informacji – odpowiadają mającym zastosowanie definicjom zawartym w rozporządzeniu (UE) 2023/956 i w niniejszym rozporządzeniu. W przypadku mechanizmów opłat emisyjnych, które nie znajdują się w tym wykazie, w tym nowych programów i mechanizmów na szczeblu niższym niż krajowy, ich zgodność z mającymi zastosowanie definicjami powinna ocenić niezależna osoba. Jeżeli dany mechanizm opłat emisyjnych odpowiada definicjom, które mają zastosowanie, niezależna osoba powinna następnie ocenić dowody dotyczące faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej przedstawione przez operatora.

(8) Komisja powinna każdego roku dokonywać przeglądu wykazu mechanizmów opłat emisyjnych i aktualizować go w razie potrzeby, aby obejmował jak największą liczbę mechanizmów. Do celów aktualizacji tego wykazu Komisja może przyjmować i rozpatrywać wnioski od odpowiednich jurysdykcji państw trzecich zawierające opisy istotnych cech danego mechanizmu opłat emisyjnych. Komisja może również przyjmować od właściwych organów – w tym w ramach konsultacji między właściwymi organami a upoważnionymi zgłaszającymi CBAM – prośby o ocenę mechanizmu opłat emisyjnych, który nie znajduje się w wykazie zawartym w niniejszym rozporządzeniu. W swojej ocenie Komisja powinna uwzględniać mechanizmy opłat emisyjnych, które stosowane są lub mają być stosowane we wnioskach o odliczenie faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej. Aby zapewnić dokonywanie odliczeń faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej w jednolity i spójny sposób, Komisja powinna niezwłocznie przekazywać wyniki swojej oceny właściwym organom za pośrednictwem rejestru CBAM.

(9) Komisja i właściwe organy powinny monitorować stosowanie niniejszego rozporządzenia i weryfikować wnioski dotyczące faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej w ramach przeglądów deklaracji CBAM, których dokonują na podstawie art. 19 rozporządzenia (UE) 2023/956. Komisja powinna udzielać właściwym organom pomocy w weryfikacji wniosków dotyczących opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej w państwie trzecim, w tym przed ewentualnym dokonaniem przez właściwy organ ustalenia, że zadeklarowana liczba certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia, jest nieprawidłowa. Komisja powinna zapewniać pomoc szczególnie przy ocenie nowych mechanizmów opłat emisyjnych, które nie są wymienione w niniejszym rozporządzeniu. Należy ponadto zwrócić należytą uwagę na wnioski, których wartość jest znacznie wyższa niż wynik zastosowania domyślnych opłat emisyjnych określonych przez Komisję na podstawie art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2023/956.

(10) Komisja powinna współpracować z odpowiednimi państwami trzecimi lub terytoriami trzecimi, aby ocenić możliwości zawarcia przez Unię umów dwustronnych, zgodnie z art. 2 ust. 12 rozporządzenia (UE) 2023/956, aby ułatwić stosowanie niniejszego rozporządzenia dzięki uproszczeniu wniosków o odliczenie uiszczonej opłaty emisyjnej i zwiększeniu wiarygodności takich wniosków, m.in. poprzez określenie rodzajów dokumentów urzędowych, na których można polegać do celów poświadczenia dowodów dotyczących faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej.

(11) W celu zapewnienia, aby zmniejszenie liczby certyfikatów CBAM odzwierciedlało koszty emisji dwutlenku węgla już poniesione w odniesieniu do zgłoszonych towarów, przy obliczaniu tego zmniejszenia należy uwzględnić wszelkie uiszczone w ramach mechanizmu opłat emisyjnych opłaty za emisje wbudowane związane z towarami, natomiast nie należy uwzględniać opłat uiszczonych za emisje niezwiązane z emisjami wbudowanymi związanymi ze zgłoszonymi towarami. Opłata emisyjna może dotyczyć wbudowanych w zgłoszone towary emisji bezpośrednich, w stosownych przypadkach emisji pośrednich, i emisji związanych z prekursorami, które to emisje mogą podlegać opłatom w ramach różnych mechanizmów opłat emisyjnych w poszczególnych jurysdykcjach, w których mają zastosowanie przepisy dotyczące wprowadzania opłat emisyjnych.

(12) Aby dokładnie uwzględnić emisje objęte zakresem CBAM, za które uiszczono już opłatę emisyjną, emisje podlegające opłacie emisyjnej należy przypisać do towarów produkowanych przez instalację, odpowiednio do granic systemowych i procesów produkcji określonych na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/2547 ([3]).

(13) Aby zapewnić równoważność między opłatą emisyjną uiszczaną w państwie trzecim a opłatą emisyjną uiszczaną w ramach EU ETS, jedynie opłaty emisyjne uiszczane za specyficzne emisje wbudowane w ramach mechanizmu opłat emisyjnych w państwie trzecim powinny prowadzić do zmniejszenia liczby certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia, w przypadku gdy system ten przyjmuje formę podatku, opłaty lub uprawnień do emisji w ramach systemu handlu emisjami gazów cieplarnianych, który ma charakter wiążący i nakłada obowiązki w zakresie zgodności z przepisami na wszystkich operatorów działających w odpowiednich sektorach objętych tym mechanizmem. Ukierunkowane, przejrzyste i powszechnie stosowane wyłączenia dla małych instalacji w danym sektorze, podobne do progów określonych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([4]), nie powinny podważać tej reguły. Powyższa reguła powinna zapewnić, aby cel środowiskowy mechanizmu opłat emisyjnych można było uznać za zasadniczo równoważny z EU ETS pod względem przyczyniania się do dekarbonizacji w sektorach CBAM. Opłata emisyjna faktycznie uiszczona w ramach mechanizmu opłat emisyjnych powinna nakładać taki sam obowiązek wprowadzenia opłat emisyjnych od emisji uwolnionych podczas produkcji wszystkich towarów wytwarzanych w danej instalacji, niezależnie od miejsca przeznaczenia tych towarów. W myśl tej reguły opłata emisyjna uiszczona wyłącznie od emisji wbudowanych związanych z towarami wywożonymi nie będzie kwalifikować się do zmniejszenia zobowiązania w ramach CBAM.

(14) Biorąc pod uwagę, że podatek lub opłata od emisji dwutlenku węgla mogą być nakładane od zawartości węgla pierwiastkowego w paliwie zużywanym przez instalację, z której emisje są uwalniane podczas produkcji towarów, zgłaszający powinien móc ubiegać się o uwzględnienie opłaty emisyjnej uiszczonej za te emisje, nawet jeżeli operator instalacji nie uiścił jej bezpośrednio. W takich przypadkach stawka podatku lub opłaty nakładanych na paliwo powinna odpowiadać współczynnikowi emisji tego paliwa w celu zapewnienia, aby stawka podatku lub opłaty od emisji dwutlenku węgla odzwierciedlała rzeczywiste emisje wygenerowane przez to paliwo, a w konsekwencji – by opłata emisyjna przypisana do emisji wbudowanych odzwierciedlała te rzeczywiście wygenerowane emisje. Aby uiszczana opłata emisyjna uwzględniała wyłącznie podatki lub opłaty od emisji dwutlenku węgla zgodne ze specyfikacjami określonymi w rozporządzeniu (UE) 2023/956, dowody powinny wykazywać, że stawka podatku lub opłaty od emisji dwutlenku węgla mająca zastosowanie na mocy przepisów państwa trzeciego jest wprost oparta na zawartości węgla pierwiastkowego w paliwie.

(15) W celu zapewnienia równoważności z opłatą emisyjną uiszczaną w ramach EU ETS jednostki emisji dwutlenku węgla lub inne jednostki emisji zakupione w ramach systemu handlu emisjami opartego na poziomie bazowym i jednostkach emisji (ang. *baseline-and-credit*) należy uznać za równoważne z uprawnieniami opłacanymi w ramach systemu handlu emisjami.

(16) Biorąc pod uwagę, że operatorzy mogą korzystać z różnych wariantów zgodności z przepisami w ramach mechanizmu opłat emisyjnych, dowody dotyczące faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej powinny obejmować wszystkie formy rozwiązań służących zapewnieniu zgodności z przepisami, które dopuszczają organy państw trzecich, w tym uiszczenie stałej opłaty ustalonej przez te organy lub wykorzystanie jednostek emisji dwutlenku węgla, w oparciu o limity i warunki określone w ramach mechanizmu opłat emisyjnych.

([3]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2025/2547 z dnia 10 grudnia 2025 r. ustanawiające przepisy dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 w odniesieniu do metod obliczania emisji wbudowanych związanych z towarami (Dz.U. L, 2025/2547, 22.12.2025, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg_impl/2025/2547/oj).

([4]) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/87/oj).

(17) W przypadku gdy w ramach obowiązku uiszczenia opłaty emisyjnej dopuszczalny jest zakup jednostek emisji dwutlenku węgla w celu realnej redukcji lub pochłaniania emisji gazów cieplarnianych, zgłaszający powinien mieć możliwość wnioskowania o zmniejszenie na podstawie dowodów dotyczących opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za specyficzne jednostki emisji dwutlenku węgla wykorzystane do wypełnienia tego obowiązku. Możliwość wnioskowania o to zmniejszenie powinna istnieć niezależnie od tego, czy działania łagodzące związane z daną jednostką emisji dwutlenku węgla mają miejsce w kraju czy poza jurysdykcją krajową. Aby w pełni uznać, że większość mechanizmów opłat emisyjnych umożliwia operatorom wywiązanie się z części ich obowiązku poprzez zakup – na potrzeby krajowych działań łagodzących – jednostek emisji dwutlenku węgla wydanych zgodnie z normami wybranymi na szczeblu krajowym, na dowody faktycznego uiszczenia opłaty nie należy nakładać żadnych dodatkowych kryteriów jakościowych ani ilościowych. W celu zapewnienia, aby roszczenie o zmniejszenie zobowiązania opierające się na cenie faktycznie zapłaconej za jednostki emisji dwutlenku węgla odpowiadało cenie, która – bez takiego zmniejszenia – byłaby płatna w ramach głównego wariantu zgodności z przepisami przewidzianego w mechanizmie opłat emisyjnych, cena faktycznie zapłacona za jednostki emisji dwutlenku węgla, na której opiera się roszczenie, nie powinna przekraczać wysokości opłaty emisyjnej w ramach głównych wariantów zgodności z przepisami przewidzianych w mechanizmie opłat emisyjnych, takich jak średnia cena rynkowa w ramach systemu handlu emisjami czy obowiązująca stawka podatku od emisji dwutlenku węgla.

(18) W przypadku gdy mechanizm opłat emisyjnych w państwie trzecim pozwala na wykorzystanie jednostek emisji dwutlenku węgla wygenerowanych poza jurysdykcją krajową, międzynarodowe jednostki emisji dwutlenku węgla powinny spełniać normy określone w porozumieniu paryskim. W tym celu należy uwzględnić jedynie opłatę emisyjną uiszczoną za jednostki emisji usankcjonowane i wydane na podstawie art. 6 ust. 2 lub art. 6 ust. 4 porozumienia paryskiego jako międzynarodowy transfer efektów działań na rzecz łagodzenia zmian klimatu. Kryterium to powinno wspierać rozwijanie jednostek emisji na podstawie art. 6 i zapewniać jakość niezbędną do zagwarantowania integralności środowiskowej CBAM. Aby zachęcić producentów z państw trzecich do ograniczenia własnych emisji poprzez rozwijanie i stosowanie najbardziej wydajnych technologii oraz aby zapewnić realizację większości działań na rzecz dekarbonizacji na szczeblu krajowym, należy wprowadzić limit ograniczający wykorzystywanie międzynarodowych jednostek emisji dwutlenku węgla do ubiegania się o uwzględnienie opłaty emisyjnej w ramach CBAM. Ustalenie tego limitu na poziomie maksymalnie 10 % zgłoszonych i potwierdzonych emisji w ramach mechanizmu opłat emisyjnych w pełni uwzględni istniejące mechanizmy opłat emisyjnych, które umożliwiają wywiązanie się z części obowiązków operatorów w zakresie zgodności z przepisami przy wykorzystaniu międzynarodowych jednostek emisji dwutlenku węgla.

(19) Należy wziąć pod uwagę rabat lub inną formę rekompensaty, które w praktyce zmniejszają obowiązek uiszczenia opłaty za emisje objęte mechanizmem opłat emisyjnych. Do tych celów za rekompensatę należy uznać wszelkie środki lub wsparcie przyznane na podstawie parametru, który jest stosowany do określenia obowiązku uiszczenia opłaty emisyjnej i który w praktyce pomniejsza obowiązek uiszczenia opłaty emisyjnej. Dotyczy to również sytuacji, w których część emisji objętych mechanizmem opłat emisyjnych jest wyłączona z obowiązku faktycznego uiszczenia opłaty, na przykład za sprawą bezpłatnych uprawnień, emisji objętych ustalonym bazowym poziomem intensywności w ramach systemu opartego na poziomie bazowym i jednostkach emisji, emisji zwolnionych z opłaty emisyjnej lub na podstawie innych środków, które wyłączają część emisji z obowiązku uiszczenia tej opłaty. Należy również uwzględnić wszelkie przyznane obniżki opłat oraz wszelkie zwroty wcześniej uiszczonej opłaty, a także rekompensaty pieniężne.

(20) Aby zapewnić ogólną równoważność z rozwiązaniem polegającym na reinwestowaniu – za pośrednictwem Funduszu Innowacyjnego – części dochodów z EU ETS w instalacje podlegające EU ETS i uwzględnić zgodne z prawem reinwestowanie dochodów z opłat emisyjnych w finansowanie środków klimatycznych, dochodów pochodzących z mechanizmu opłat emisyjnych, które są reinwestowane w dekarbonizację instalacji operatora, nie należy uznawać za rekompensatę z tytułu uiszczonej opłaty emisyjnej. Rozwiązanie to powinno mieć zastosowanie pod warunkiem, że wszyscy operatorzy objęci mechanizmem opłat emisyjnych kwalifikują się do korzystania ze wsparcia, że nie ma miejsca nieuzasadniona dyskryminacja w stosunku do operatorów, że decyzja organu odpowiedzialnego za przyznawanie dotacji jest jawna oraz że dotacje są faktycznie przeznaczane na ograniczenie emisji z instalacji będącej beneficjentem.

(21) W celu zapewnienia, aby opłata emisyjna wbudowana w zakupione prekursory była ustalona w sposób spójny i weryfikowalny, deklaracje dotyczące takich prekursorów powinny opierać się na sprawozdaniu z certyfikacji dotyczącym instalacji, która je produkuje. Aby ułatwić deklarowanie opłaty emisyjnej, w przypadku gdy dostawca nie udostępnia operatorowi sprawozdania z certyfikacji, operatorzy powinni mieć możliwość korzystania z odpowiedniej domyślnej opłaty emisyjnej, którą Komisja udostępniłaby na podstawie art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2023/956.

(22) Aby ułatwić ustalenie opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za emisje pośrednie związane z towarami oraz biorąc pod uwagę, że sprawozdawczość dotycząca emisji pośrednich jest z założenia oparta na domyślnych wartościach emisji, operatorzy powinni mieć możliwość stosowania odpowiedniej domyślnej opłaty emisyjnej, którą Komisja udostępniłaby na podstawie art. 9 ust. 4 tego rozporządzenia.

(23) Aby zapewnić spójne i obiektywne przeliczenie na euro opłat emisyjnych uiszczonych w walutach obcych za dany okres sprawozdawczy, przeliczenie to powinno opierać się na średnich rocznych kursach wymiany obowiązujących w tym okresie. W tym celu Komisja powinna publikować średnie roczne kursy wymiany dla każdego roku sprawozdawczego do pierwszego dnia każdego następnego roku, w oparciu o kursy wymiany publikowane dla tego okresu przez Europejski Bank Centralny lub, w stosownych przypadkach, przez Eurostat.

(24) Aby obliczyć zmniejszenie liczby certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia, odpowiadające opłacie emisyjnej faktycznie uiszczonej za zgłoszone towary, konieczne jest ustalenie rocznej ceny referencyjnej certyfikatów CBAM. Ta roczna cena referencyjna powinna opierać się na cenie certyfikatów CBAM w roku przywozu. W celu zapewnienia przejrzystości i spójności ze średnią ceną uiszczaną za zakup certyfikatów CBAM przez upoważnionych zgłaszających CBAM cena referencyjna powinna opierać się na średniej cenie certyfikatów CBAM opublikowanej dla roku przywozu zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji 2025/2548 ([5]).

(25) W celu zapewnienia, aby opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za wyprodukowane towary można było certyfikować i prześledzić aż do danych bazowych i podstawowych obliczeń, operator instalacji produkującej towary powinien sporządzić raport na temat opłaty emisyjnej określający – w odniesieniu do każdego wyprodukowanego towaru – główne etapy obliczeń oraz wykorzystane informacje. Aby zapewnić spójność i usprawnić przetwarzanie tych informacji przez niezależne osoby i właściwe organy, w niniejszym rozporządzeniu przewidziano na potrzeby tego sprawozdania stosowanie standardowego elektronicznego wzoru i jednego języka roboczego.

(26) W przypadku gdy operator instalacji jest uprawniony do rabatów lub innych form rekompensaty, ale nie przedstawia dowodów potwierdzających wielkość lub poziom tej rekompensaty, ustalenie faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej jest niemożliwe i nie powinno się jej certyfikować. Ponieważ jednak niektóre rabaty i inne formy rekompensaty w ramach mechanizmu opłat emisyjnych mogą być przyznawane w różnym czasie po uwolnieniu emisji, w tym po terminie składania deklaracji CBAM, operatorzy powinni mieć możliwość przedstawienia dowodów potwierdzających poziom lub wielkość rekompensaty oficjalnie ustalone przez odpowiedni organ bądź też maksymalny należny poziom lub maksymalną należną wielkość. W przypadku gdy operator instalacji podlegającej mechanizmowi opłat emisyjnych jest uprawniony do pewnej formy rekompensaty, ale może wykazać, w oparciu o urzędowe potwierdzenie wydane przez właściwe organy w formie pisemnej, że nie wystąpił o nią albo że jego wniosek został odrzucony, rabat ten lub inna forma rekompensaty nie powinny być brane pod uwagę przy ustalaniu faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej.

(27) Aby faktyczne uiszczenie opłaty emisyjnej można było rzetelnie certyfikować w sposób proporcjonalny do obciążenia administracyjnego, dowód faktycznego jej uiszczenia powinien opierać się na dokumentacji zwykle dostępnej dla operatorów instalacji z państw trzecich podlegających opłacie emisyjnej, z uwzględnieniem różnych rodzajów obowiązków w zakresie zgodności z przepisami. Dowód faktycznego uiszczenia opłaty powinien odnosić się do emisji z instalacji produkującej towary oraz obejmować ten sam okres co okres sprawozdawczy zastosowany w celu obliczenia i weryfikacji emisji wbudowanych w tej instalacji. Zgłaszający powinien przechowywać dowody faktycznego uiszczenia opłaty w formie raportu na temat opłaty emisyjnej sporządzonego przez operatora i certyfikowanego przez niezależną osobę, która uzyskała dostęp do wymaganych dowodów pierwotnych przedstawionych przez operatora z państwa trzeciego.

(28) Aby faktycznie uiszczoną opłatę emisyjną można było certyfikować w rzetelny i proporcjonalny sposób w różnych rodzajach systemów handlu emisjami, dowód faktycznie uiszczonej opłaty powinien zazwyczaj obejmować informacje o średniej rocznej cenie rynkowej obliczonej na podstawie średniej ważonej ceny sprzedaży na aukcji albo, jeżeli nie jest ona dostępna, o średniej rocznej cenie na rynku wtórnym oraz dowody potwierdzające jednostki do celów zapewnienia zgodności – takie jak uprawnienia – umorzone przez operatora w odniesieniu do odpowiednich emisji, a także dowody potwierdzające łączne emisje zgłoszone i potwierdzone w ramach systemu

([5]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2025/2548 z dnia 10 grudnia 2025 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 w odniesieniu do obliczania i publikacji ceny certyfikatów CBAM (Dz.U. L, 2025/2548, 22.12.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2025/2548/oj).

handlu emisjami. Alternatywnie operatorzy powinni mieć możliwość przedstawienia dowodów potwierdzających uiszczenie opłaty emisyjnej w oparciu o cenę zakupionych jednostek do celów zapewnienia zgodności. Aby zapobiec trudnościom w przyporządkowaniu faktycznie zakupionych jednostek do celów zapewnienia zgodności do faktycznie umorzonych jednostek oraz aby uwzględnić fakt, że operator może zakupić jednostki przed okresem dostosowania się do wymagań, opłata emisyjna powinna opierać się na średniej cen zakupu wszystkich jednostek do celów zapewnienia zgodności, które znajdowały się na rachunku operatora w rejestrze systemu handlu emisjami na koniec odpowiedniego okresu sprawozdawczego stosowanego do zgłaszania emisji wbudowanych. Komisja powinna monitorować stosowanie przepisów dotyczących możliwości zgłaszania przez operatorów ceny w oparciu o zakupione jednostki do celów zapewnienia zgodności, aby zapewnić proporcjonalność tego rozwiązania w stosunku do możliwości poświadczania przez niezależną osobę dowodów dotyczących faktycznie uiszczonej opłaty.

(29) W przypadku gdy opłata ta przybiera formę podatku lub opłaty uiszczanych bezpośrednio przez operatora, dowody powinny obejmować dokumenty urzędowe, w szczególności od organów podatkowych lub innych właściwych organów, a także odzwierciedlać wszelkie zmiany stawki podatku lub opłaty w okresie sprawozdawczym.

(30) Aby ułatwić niezależnym osobom dokonywanie oceny kwalifikujących się dowodów, Komisja powinna opublikować przed końcem 2026 r. wytyczne zawierające zestawienie – w podziale na poszczególne państwa – dowodów w postaci dokumentów, które można uznać za spełniające określone w niniejszym rozporządzeniu wymogi dotyczące dowodów, a następnie regularnie aktualizować te wytyczne.

(31) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2023/956 krajowe jednostki akredytujące mają dokonywać akredytacji osób prawnych do przeprowadzania weryfikacji emisji wbudowanych obliczonych na podstawie wartości rzeczywistych. Certyfikacja opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za emisje wbudowane objęte zakresem CBAM jest działaniem porównywalnym z weryfikacją i polega na przeglądzie zakresu emisji objętych mechanizmem opłat emisyjnych, przypisaniu tych emisji do towarów objętych CBAM oraz ustaleniu opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za emisje wbudowane w towary objęte CBAM. Certyfikacja opłaty emisyjnej jest nierozerwalnie związana z weryfikacją emisji wbudowanych. Integralność i jakość tej certyfikacji mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia wiarygodności odliczenia faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej oraz wiarygodności wyrównania finansowego zapłaconego przez upoważnionych zgłaszających CBAM. W celu zapewnienia, aby zadanie certyfikacji dowodów dotyczących opłaty emisyjnej było wykonywane przez jednostki posiadające odpowiednie kwalifikacje, niezależne osoby certyfikujące dowody dotyczące opłaty emisyjnej powinny być zobowiązane do uzyskania akredytacji w odniesieniu do zakresu akredytacji związanego z certyfikacją faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej, a krajowe jednostki akredytujące powinny być zobowiązane do sprawdzenia, czy niezależne osoby posiadają niezbędne do tego kompetencje. Kwalifikacja ta podniesie jakość certyfikacji i zmniejszy prawdopodobieństwo nałożenia na upoważnionych zgłaszających CBAM kar, zgodnie z art. 26 rozporządzenia (UE) 2023/956, w związku z przekazaniem do umorzenia nieprawidłowej liczby certyfikatów CBAM. Rozwiązanie to umożliwi również operatorom korzystanie z usług tej samej osoby prawnej w zakresie weryfikacji emisji wbudowanych i certyfikacji opłaty emisyjnej, usprawni procedury składania wniosków o weryfikację i certyfikację oraz uprości strukturę rejestru CBAM.

(32) Na zasadzie odstępstwa, w celu zapewnienia dostępności niezależnych osób w okresie pierwszych dwóch lat, w których należy prowadzić certyfikację faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej, oraz wystarczającego czasu na ocenę wymogów akredytacji technicznej i udzielenie akredytacji przez krajowe jednostki akredytujące, należy tymczasowo uprawnić weryfikatorów CBAM do przeprowadzania certyfikacji bez konieczności uzyskania akredytacji. Weryfikatorzy CBAM mają ugruntowane kompetencje i wiedzę w zakresie stosowania metodyki CBAM i wymogów dotyczących weryfikacji oraz wykazali swoją niezależność.

(33) Działania związane z certyfikacją prowadzone przez weryfikatorów CBAM w kontekście tego tymczasowego uprawnienia powinny być kontrolowane przez Komisję i właściwe organy w ramach przeglądu deklaracji CBAM, o którym mowa w art. 19 rozporządzenia (UE) 2023/956. Jeżeli po przeglądzie prac certyfikacyjnych właściwy organ lub Komisja mają uzasadnione wątpliwości co do prawidłowości sprawozdania z certyfikacji, status niezależnej osoby zostaje cofnięty, bez uszczerbku dla możliwości ubiegania się przez weryfikatora CBAM o akredytację w krajowej jednostce akredytującej. Na koniec 2027 r. Komisja powinna dokonać oceny procesu akredytacji niezależnych osób oraz dostępności tych osób pod kątem dopasowania do zapotrzebowania na certyfikację.

(34) Aby uwzględnić normy mające zastosowanie na szczeblu międzynarodowym i uniknąć niepotrzebnego powielania procedur, należy wziąć pod uwagę najlepsze praktyki opracowane w drodze stosowania odpowiednich norm zharmonizowanych dotyczących walidacji i działań weryfikacyjnych, przyjętych przez Europejski Komitet Normalizacyjny na wniosek Komisji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 ([6]). Niezależne osoby powinny być zatem zobowiązane do przestrzegania w ramach ich działań związanych z certyfikacją określonych norm zharmonizowanych, uzupełnionych dodatkowymi szczegółowymi wymogami dotyczącymi certyfikacji faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej.

(35) Dla zapewnienia wiarygodności certyfikacji konieczne jest, by niezależne osoby były w stanie wykonywać swoją pracę w sposób niezależny oraz podejmować środki zapobiegające sytuacjom, w których mogłaby być zagrożona ich niezależność wobec operatorów instalacji z państw trzecich, właściwych organów CBAM, Komisji, właściwych organów odpowiedzialnych za regulację mechanizmu opłat emisyjnych w państwie trzecim lub upoważnionych zgłaszających CBAM.

(36) W celu zapewnienia jakości certyfikacji krajowe jednostki akredytujące powinny oceniać w ramach swoich działań w zakresie akredytacji i nadzoru, czy niezależne osoby, w tym członkowie zespołu certyfikacyjnego, spełniają wymogi w zakresie kompetencji właściwe dla certyfikacji raportu na temat opłaty emisyjnej. W ramach swoich działań krajowe jednostki akredytujące powinny sprawdzać, czy niezależne osoby otrzymują wszystkie informacje niezbędne do dokonania certyfikacji i czy przeprowadzają wszystkie niezbędne kontrole wymagane do tego celu. Krajowe jednostki akredytujące powinny również sprawdzać, czy niezależne osoby w odpowiedni sposób opierają się na sprawozdaniu z weryfikacji emisji wbudowanych, sprawozdaniach z certyfikacji dotyczących prekursorów wykorzystywanych w instalacji, ale w niej niewyprodukowanych, oraz na dowodach przedstawionych przez organy odpowiedzialne za mechanizm opłat emisyjnych.

(37) Aby móc wykazać, że deklarowane emisje wbudowane podlegały faktycznie uiszczonej opłacie emisyjnej, niezależna osoba powinna otrzymać dostęp do niezbędnych danych. Proces certyfikacji może obejmować wizytę w obiekcie w miejscach, w których oblicza się opłatę emisyjną i przechowuje związane z nią dowody, w szczególności gdy nie ma wystarczającego zdalnego dostępu do danych i dowodów lub gdy ryzyko istotnych nieprawidłowości jest zbyt wysokie. Niezależna osoba powinna powiadomić operatora o wszelkich stwierdzonych nieprawidłowościach lub niezgodności z przepisami, aby można je było skorygować. W przypadku gdy nie zostały one skorygowane, niezależna osoba powinna ocenić, czy nieprawidłowości lub niezgodność z przepisami, osobno lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami lub przypadkami niezgodności z przepisami, mają istotny wpływ na zgłoszone dane.

(38) Aby wesprzeć niezależną osobę w ocenie, czy nieprawidłowość lub niezgodność z przepisami mają istotny wpływ na całkowite emisje zgłoszone w ramach mechanizmu opłat emisyjnych lub na całkowitą opłatę emisyjną przypisaną do towaru, należy określić poziom istotności odzwierciedlający równowagę między złożonością i nowością zadań w zakresie certyfikacji CBAM a dokładnością obliczeń. W celu zapewnienia synergii i harmonizacji podejść do weryfikacji emisji wbudowanych wartość procentową ustaloną na potrzeby poziomu istotności należy dostosować do wartości procentowej mającej zastosowanie na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/2546 ([7]).

(39) Certyfikacja powinna dawać wystarczającą pewność, że opłata emisyjna zgłoszona w raporcie operatora na temat opłaty emisyjnej nie jest w istotny sposób nieprawidłowo podana oraz że na raporcie operatora można polegać, gwarantując tym samym wiarygodność odliczenia faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej. W tym celu niezależne

([6]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2012/1025/oj).

([7]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2025/2546 z dnia 10 grudnia 2025 r. w sprawie stosowania zasad weryfikacji deklarowanych emisji wbudowanych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 (Dz.U. L, 2025/2546, 22.12.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2025/2546/oj).

osoby powinny sporządzić wystarczająco szczegółowe sprawozdanie z certyfikacji, aby umożliwić krajowej jednostce akredytującej sprawdzenie, czy certyfikację przeprowadzono zgodnie z mającymi zastosowanie wymogami. Niezależna osoba powinna również prowadzić wewnętrzną dokumentację certyfikacji zawierającą niezbędne informacje na temat przeprowadzonych działań związanych z certyfikacją.

(40) W celu zapewnienia, aby akredytowani byli wyłącznie wnioskodawcy posiadający niezbędne kompetencje i wiedzę do certyfikacji faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej, należy ustanowić przepisy dotyczące składania i oceny wniosków o akredytację.

(41) Aby uniknąć powielania procesów i nadmiernego obciążenia administracyjnego przy jednoczesnym utrzymaniu solidności procesu akredytacji, osoby prawne, które są już akredytowane w odniesieniu do odpowiedniego rodzaju działań w ramach CBAM na podstawie rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2025/2551 ([8]) lub w ramach EU ETS na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2067 ([9]), powinny mieć możliwość ubiegania się o rozszerzenie zakresu swojej akredytacji na certyfikację faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej.

(42) W celu zapewnienia, aby niezależne osoby w sposób ciągły spełniały mające zastosowanie wymogi dotyczące kwalifikacji, w przepisach należy określić działania w zakresie nadzoru, które mają prowadzić krajowe jednostki akredytujące. W przypadku gdy nadzór wykaże, że niezależna osoba nie spełnia już tych wymogów, krajowe jednostki akredytujące powinny dysponować odpowiednimi środkami administracyjnymi służącymi zagwarantowaniu integralności systemu akredytacji, takimi jak zawieszenie lub cofnięcie akredytacji lub ograniczenie zakresu akredytacji.

(43) Aby zgromadzić praktyczne doświadczenie w prowadzeniu prac certyfikacyjnych w państwach trzecich na podstawie niniejszego rozporządzenia, m.in. w zakresie stosowanych mechanizmów opłat emisyjnych oraz rabatów i innych form rekompensaty, krajowe jednostki akredytujące, które nie otworzyły jeszcze akredytacji na certyfikację faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej, mogą – w okresie pierwszych dwóch lat, w których należy prowadzić certyfikację faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej – przeprowadzać czynności obserwacyjne wobec weryfikatorów CBAM, których akredytowały. Takich czynności obserwacyjnych nie należy uznawać za działalność akredytacyjną, a krajowych jednostek akredytujących – za jednostki odpowiedzialne za nadzór nad pracami certyfikacyjnymi.

(44) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 765/2008 ([10]) stanowi, że właściwe organy uznają równoważność usług świadczonych przez krajowe jednostki akredytujące, które pomyślnie przeszły weryfikację w trybie oceny wzajemnej, oraz akceptują certyfikaty akredytacji i sprawozdania z certyfikacji wydane przez niezależne osoby akredytowane przez te jednostki. Aby uniknąć niepotrzebnego powielania ocen oraz zapewnić pewność prawa, należy przyjąć domniemanie, że krajowe jednostki akredytujące, które już pomyślnie przeszły lub rozpoczęły taką wzajemną ocenę do celów rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551 przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, spełniają odpowiednie wymogi proceduralne i nie powinny być zobowiązane do poddania się nowej wzajemnej ocenie na podstawie niniejszego rozporządzenia.

(45) Aby zapewnić sprawowanie przez krajowe jednostki akredytujące skutecznego nadzoru nad niezależnymi osobami, należy ustanowić przepisy dotyczące wymiany informacji między niezależnymi osobami a krajowymi jednostkami akredytującymi, które je akredytowały, między krajowymi jednostkami akredytującymi a właściwymi organami państw członkowskich oraz między właściwymi organami a Komisją.

([8]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2025/2551 z dnia 20 listopada 2025 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 przez określenie warunków udzielania akredytacji weryfikatorom, kontroli działalności akredytowanych weryfikatorów i nadzoru nad nimi, cofnięcia akredytacji oraz wzajemnego uznawania i wzajemnej oceny jednostek akredytujących (Dz.U. L, 2025/2551, 22.12.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2025/2551/oj).

([9]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/2067 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie weryfikacji danych oraz akredytacji weryfikatorów na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 334 z 31.12.2018, s. 94, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2018/2067/oj).

([10]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2008/765/oj).

(46) Aby zapewnić wiarygodność i aktualność informacji dotyczących rejestracji niezależnych osób w rejestrze CBAM zgodnie z art. 10 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2024/3210 ([11]), należy ustanowić przepisy zobowiązujące krajowe jednostki akredytujące do informowania właściwych organów o każdej akredytacji niezależnych osób i o zmianach w informacjach związanych z akredytacją.

(47) Aby ułatwić przegląd zmniejszenia całkowitej liczby certyfikatów CBAM z racji faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej, krajowe jednostki akredytujące i właściwe organy powinny okresowo wymieniać się informacjami, w szczególności na temat działań planowanych dla niezależnych osób oraz wyników kontroli tych działań. Właściwe organy powinny udostępniać te informacje Komisji i innym właściwym organom za pośrednictwem rejestru CBAM. Właściwe organy powinny również, korzystając ze standardowego elektronicznego wzoru, informować krajowe jednostki akredytujące o istotnych ustaleniach wynikających z przeglądu deklaracji CBAM w celu wsparcia ich działań akredytacyjnych.

(48) Przy przetwarzaniu danych osobowych w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ([12]) oraz, w stosownych przypadkach, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ([13]).

(49) Przepisy niniejszego rozporządzenia odnoszą się do średniej rocznej opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za emisje gazów cieplarnianych uwalniane od dnia 1 stycznia 2026 r. Niniejsze rozporządzenie powinno być zatem stosowane od dnia 1 stycznia 2026 r.

(50) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię dnia 29 lipca 2026 r.

(51) Niniejsze rozporządzenie zostanie poddane przeglądowi najpóźniej do grudnia 2027 r. Komisja powinna dołożyć – w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi – wszelkich niezbędnych starań w celu dokonania przeglądu i w razie potrzeby aktualizacji wykazu mechanizmów opłat emisyjnych, aby obejmował on jak największą liczbę takich mechanizmów.

(52) Komitet ds. CBAM nie wydał opinii w terminie ustalonym przez jego przewodniczącego, w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ([14]),

([11]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2024/3210 z dnia 18 grudnia 2024 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 w odniesieniu do rejestru CBAM (Dz.U. L, 2024/3210, 30.12.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2024/3210/oj).

([12]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

([13]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data. europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([14]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się szczegółowe przepisy dotyczące:

a) ustalania opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za emisje wbudowane związane z każdym towarem oraz stosowania rocznych domyślnych opłat emisyjnych za prekursory i emisje pośrednie;

b) przeliczania kwot opłat emisyjnych wyrażonych w walucie obcej na euro, po średnim rocznym kursie wymiany;

c) obliczania zmniejszenia liczby certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia;

d) dowodów wymaganych do wykazania, że opłatę emisyjną faktycznie uiszczono;

e) sposobów uwzględniania, przy ustalaniu tej opłaty, rabatów lub innych form rekompensaty obniżających faktycznie uiszczaną opłatę emisyjną;

f) kwalifikacji niezależnej osoby, o której mowa w art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2023/956, certyfikującej dowody, o których mowa w art. 7, (zwanej dalej „niezależną osobą"), oraz zasad ustalania jej kwalifikacji i niezależności.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje określone w art. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2546, w art. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551, z wyjątkiem pkt 3 i 8–12, oraz w art. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547 i w załączniku I do tego rozporządzenia. Stosuje się również następujące definicje:

1) „niezależna osoba" oznacza osobę prawną dokonującą certyfikacji raportu na temat opłaty emisyjnej;

2) „certyfikacja" oznacza działania prowadzone przez niezależną osobę w ramach procedur certyfikacji określonych w niniejszym rozporządzeniu i w ramach normy zharmonizowanej, o której mowa w art. 10 ust. 1, w celu wydania sprawozdania z certyfikacji, o którym mowa w art. 19;

3) „mechanizm opłat emisyjnych" oznacza podatek lub opłatę od emisji dwutlenku węgla albo system handlu emisjami;

4) „zakres akredytacji" oznacza rodzaj działań CBAM określony w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia i w odniesieniu do których wnioskuje się o akredytację lub się jej udziela;

5) „system handlu emisjami oparty na poziomie bazowym i jednostkach emisji" oznacza postać systemu handlu emisjami, w ramach którego ustanawia się poziom bazowy emisji, poniżej którego nie jest należna żadna opłata emisyjna; w systemie tym podmiotom generującym emisje na poziomie niższym od poziomu bazowego wydaje się zbywalne jednostki emisji, a podmioty generujące emisje na poziomie wyższym od poziomu bazowego muszą kupować jednostki emisji;

6) „wystarczająca pewność" oznacza wyrażony jasno we wnioskach z certyfikacji wysoki, ale nie absolutny poziom pewności, że raport operatora na temat opłaty emisyjnej jest wolny od istotnych nieprawidłowości;

7) „poziom pewności" oznacza stopień pewności zapewnianej przez niezależną osobę w sprawozdaniu z certyfikacji odpowiednio do celu ograniczenia ryzyka certyfikacyjnego zgodnie z okolicznościami zlecenia certyfikacji;

8) „nieprawidłowość" oznacza pominięcie lub podanie wprowadzających w błąd lub błędnych danych w raporcie operatora na temat opłaty emisyjnej;

9) „istotna nieprawidłowość” oznacza nieprawidłowość, która indywidualnie albo w połączeniu z innymi nieprawidłowościami przekracza poziom istotności lub może, na podstawie oceny eksperckiej niezależnej osoby, ze względu na swoją wielkość i charakter, mieć wpływ na całkowitą zgłoszoną faktyczną opłatę emisyjną lub inne istotne informacje;

10) „poziom istotności” oznacza próg ilościowy lub wartość progową, powyżej których nieprawidłowości, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, są uważane przez niezależną osobę za istotne;

11) „audytor wiodący certyfikacji CBAM” oznacza audytora, którego zadaniem jest kierowanie zespołem certyfikacyjnym i nadzór nad nim oraz który jest odpowiedzialny za wyniki wykonania certyfikacji raportu operatora na temat opłaty emisyjnej i sporządzenie odpowiedniego sprawozdania;

12) „audytor certyfikacji CBAM” oznacza członka zespołu certyfikacyjnego, który jest odpowiedzialny za przeprowadzenie certyfikacji raportu operatora na temat opłaty emisyjnej;

13) „jednostka do celów zapewnienia zgodności” oznacza uprawnienie lub jednostkę, które są wydawane w ramach regulowanego systemu handlu emisjami i wykorzystywane w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zgodności z przepisami w ramach tego systemu.

ROZDZIAŁ II

PRZELICZANIE UISZCZONEJ OPŁATY EMISYJNEJ NA ODPOWIADAJĄCE JEJ ZMNIEJSZENIE LICZBY CERTYFIKATÓW CBAM, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ PRZEKAZANE DO UMORZENIA

Artykuł 3

Ustalanie opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za emisje wbudowane związane z każdym towarem

1. Operator ustala opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za emisje wbudowane przypisane do każdego towaru wyprodukowanego przez instalację zgodnie z metodyką określoną w załączniku I.

2. W celu ustalenia faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej operator bierze pod uwagę wszelkie rabaty lub inne formy rekompensaty określone zgodnie z art. 9 i załącznikiem I.

3. Okres sprawozdawczy przyjęty na potrzeby ustalenia faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej jest taki sam jak okres sprawozdawczy, o którym mowa w sprawozdaniu z weryfikacji sporządzanym na podstawie art. 6 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2546.

4. W przypadku gdy emisje wbudowane podlegają różnym mechanizmom opłat emisyjnych, opłaty emisyjne faktycznie uiszczone w ramach tych mechanizmów agreguje się w odniesieniu do każdego towaru wyprodukowanego przez instalację zgodnie z pkt 7.3 załącznika I.

Artykuł 4

Typy mechanizmów opłat emisyjnych

1. Mechanizm opłat emisyjnych, w ramach którego uiszczana jest faktycznie opłata emisyjna, to:

a) system handlu emisjami, w tym system handlu emisjami oparty na poziomie bazowym i jednostkach emisji; albo

b) podatek lub opłata od emisji dwutlenku węgla w formie:

   1) podatku lub opłaty od emisji dwutlenku węgla opartych na paliwie albo

   2) podatku lub opłaty od emisji dwutlenku węgla ze źródeł punktowych.

2. Mechanizmy opłat emisyjnych wskazane w załączniku II uznaje się za zgodne z definicją zawartą w ust. 1.

3. Jeżeli mechanizm opłat emisyjnych nie jest wymieniony w załączniku II, Komisja ocenia, czy mechanizm ten odpowiada definicji zawartej w ust. 1, i w stosownych przypadkach rozważa dodanie tego mechanizmu do załącznika II w drodze zmiany niniejszego rozporządzenia.

W razie potrzeby, w tym na wniosek właściwego organu, Komisja organizuje współpracę z właściwymi organami w celu wymiany informacji na temat mechanizmów opłat emisyjnych niewymienionych w załączniku II, oceny czynników ryzyka i zagadnień wymagających uwagi oraz zapewnienia jednolitego stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Stosowanie domyślnych opłat emisyjnych w odniesieniu do prekursorów i emisji pośrednich

1. Do celów ustalenia opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za emisje wbudowane związane z prekursorem wyprodukowanym poza instalacją operator może, zgodnie z pkt 6.2 załącznika I, zastosować odpowiednią domyślną opłatę emisyjną udostępnioną przez Komisję na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2023/956.

2. Do celów ustalenia opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za emisje pośrednie związane z towarem niewymienionym w załączniku II do rozporządzenia (UE) 2023/956 operator może, zgodnie z pkt 3.2 załącznika I do niniejszego rozporządzenia, wykorzystać odpowiednią domyślną opłatę emisyjną udostępnioną przez Komisję na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2023/956.

Artykuł 6

Przeliczanie opłaty emisyjnej na euro

1. Zgodnie z pkt 7.1 załącznika I operator przelicza na euro opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za każdy towar wyprodukowany przez instalację, stosując średni roczny kurs wymiany dla roku okresu sprawozdawczego, o którym mowa w art. 3 ust. 3.

2. W tym celu operator stosuje średnie roczne kursy wymiany publikowane przez Komisję zgodnie z ust. 3.

3. Do celów ust. 2 Komisja publikuje średnie roczne kursy wymiany, stosując kursy wymiany publikowane przez Europejski Bank Centralny lub, w stosownych przypadkach, przez Eurostat. Jeżeli dla danej waluty nie jest dostępny średni roczny kurs wymiany, Komisja wykorzystuje najbardziej wiarygodne i publicznie dostępne informacje.

Artykuł 7

Obliczanie zmniejszenia liczby certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia

1. Dla każdego towaru *g* zmniejszenie liczby certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia w celu rozliczenia faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej, oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$ReductionActualCarbonPrice_g = (€EFF_CP_g / Ref\ Price\ CBAM) \times Q_g$$

gdzie:

— $ReductionActualCarbonPrice_g$ oznacza zmniejszenie liczby certyfikatów, które mają zostać umorzone w celu rozliczenia faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej,

— $€EFF_CP_g$ oznacza faktyczną opłatę emisyjną, wyrażoną w euro za tonę towaru lub za MWh, ujętą w sprawozdaniu z certyfikacji zgodnie z art. 19,

— *Ref Price CBAM* oznacza roczną cenę referencyjną certyfikatów CBAM wyrażoną w euro za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla dla roku przywozu,

— Q_g oznacza ilość zgłoszonego towaru *g* wyrażoną w tonach lub MWh.

2. Dla każdego towaru *g* zmniejszenie liczby certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia w celu rozliczenia domyślnej opłaty emisyjnej, oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$ReductionDefaultCarbonPrice_g = (€DCP \times SEE_g / Ref\ Price\ CBAM) \times Q_g$$

gdzie:

— $ReductionDefaultCarbonPrice_g$ oznacza zmniejszenie liczby certyfikatów, które mają zostać umorzone w celu rozliczenia opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za towar *g*, zgłoszonej na podstawie domyślnej opłaty emisyjnej,

— *€DCP* oznacza odpowiednią domyślną opłatę emisyjną udostępnioną przez Komisję na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2023/956, odpowiednią dla danego towaru, wyrażoną w euro za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— *SEEg* oznacza deklarowane emisje wbudowane związane z towarem, odpowiadające rzeczywistym specyficznym emisjom wbudowanym – w stosownych przypadkach z rozróżnieniem emisji bezpośrednich, emisji pośrednich i emisji związanych z prekursorami – albo wartości domyślnej zastosowanej w odniesieniu do towaru, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę lub na MWh towaru,

— *Ref Price CBAM* oznacza roczną cenę referencyjną certyfikatów CBAM wyrażoną w euro za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla dla roku przywozu;

— Q_g oznacza ilość zgłoszonego towaru *g* wyrażoną w tonach lub MWh.

Jeżeli deklarowane emisje wbudowane opierają się na wartościach rzeczywistych, wzór ten ma zastosowanie do wszystkich odpowiednich części emisji wbudowanych związanych z danym towarem, w tym do emisji bezpośrednich, emisji pośrednich i emisji związanych z prekursorami. W związku z tym całkowite zmniejszenie liczby certyfikatów CBAM na jeden towar stanowi sumę zmniejszeń przypadających na emisje bezpośrednie, emisje pośrednie i emisje związane z prekursorami.

3. Do celów ust. 1 i 2 Komisja oblicza roczną cenę referencyjną certyfikatów CBAM jako średnią ceny certyfikatów CBAM opublikowanej na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2548 dla danego roku przywozu. Średnią tę zaokrągla się do najbliższego centa.

Komisja publikuje roczną cenę referencyjną w rejestrze CBAM.

Jeżeli nie jest jeszcze możliwe ustalenie rocznej ceny referencyjnej na podstawie wszystkich kwartalnych lub tygodniowych cen certyfikatów CBAM opublikowanych dla danego roku przywozu, Komisja oblicza roczną cenę referencyjną jako średnią cen certyfikatów CBAM opublikowanych w tym roku.

ROZDZIAŁ III

DOWODY FAKTYCZNIE UISZCZONEJ OPŁATY EMISYJNEJ

Artykuł 8

Raport na temat opłaty emisyjnej

1. Operator sporządza raport operatora na temat opłaty emisyjnej na podstawie metodyki określonej w załączniku I, korzystając z elektronicznego wzoru udostępnionego przez Komisję za pośrednictwem rejestru CBAM oraz zamieszczając w nim co najmniej informacje określone w załączniku III.

2. W przypadku gdy operator jest zarejestrowany w rejestrze CBAM zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) 2023/956, przekazuje on raport operatora na temat opłaty emisyjnej niezależnej osobie za pośrednictwem tego rejestru.

Jeżeli operator nie jest zarejestrowany w rejestrze CBAM, przekazuje on raport operatora na temat opłaty emisyjnej niezależnej osobie za pomocą innych odpowiednich środków.

3. Operator sporządza raport operatora na temat opłaty emisyjnej w języku angielskim.

Artykuł 9

Rabaty i inne formy rekompensaty

1. Przygotowując raport operatora na temat opłaty emisyjnej, operator wskazuje i uwzględnia następujące rabaty albo inne formy rekompensaty:

a) obniżoną stawkę podatku lub opłaty od emisji dwutlenku węgla;

b) wszelkie wyłączenia z zakresu stosowania mechanizmu opłat emisyjnych, w tym obejmujące:

1) emisje związane z bezpłatnymi uprawnieniami otrzymanymi przez operatora;

2) emisje poniżej poziomu bazowego intensywności emisji w ramach systemu handlu emisjami opartego na poziomie bazowym i jednostkach emisji; oraz

3) emisje zwolnione z podatku lub opłaty od emisji dwutlenku węgla;

c) zwrot w wartości pieniężnej, który częściowo lub całkowicie kompensuje uiszczoną opłatę emisyjną;

d) wszelkie inne rabaty lub formy rekompensaty oparte na parametrach, które są stosowane w metodyce określonej w załączniku I do ustalenia faktycznej opłaty emisyjnej uiszczonej za specyficzne emisje wbudowane.

2. Przy określaniu rabatów lub innych form rekompensaty, o których mowa w ust. 1, operator uwzględnia co najmniej te rodzaje rabatów i innych form rekompensaty, które wymieniono w załączniku II.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1, w przypadku gdy instalacja podlegająca mechanizmowi opłat emisyjnych korzysta z dotacji, która finansowana jest z dochodów generowanych przez mechanizm opłat emisyjnych i służy ograniczeniu emisji z tej instalacji, wartość tej dotacji nie jest uwzględniana jako rabat ani inna forma rekompensaty przy ustalaniu faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) dotacja ma na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w sposób określony w ustawodawstwie mającym zastosowanie do dotacji lub w programie finansowania przyznającym dotacje;

b) osiągnięcie ukierunkowanej redukcji emisji za pomocą dotacji jest weryfikowane w trakcie procesu składania wniosków i po zrealizowaniu inwestycji;

c) wszystkie instalacje podlegające mechanizmowi opłat emisyjnych kwalifikują się do korzystania z dotacji niezależnie od opłaty uiszczanej przez każdą instalację;

d) w odniesieniu do wszystkich instalacji kwalifikujących się do korzystania z dotacji wymaga się złożenia wniosku w celu jej uzyskania;

e) decyzja organu odpowiedzialnego za przyznawanie dotacji poszczególnym instalacjom jest jawna, a kwota dotacji podawana jest do publicznej wiadomości oraz

f) dotacja przyznana instalacji doprowadziła do redukcji emisji z instalacji będącej beneficjentem lub instalacja będąca beneficjentem wykorzystała dotację do wdrożenia konkretnych działań w celu redukcji emisji gazów cieplarnianych zgodnie z decyzją organu o przyznaniu dotacji.

4. W przypadku gdy operator instalacji podlegającej mechanizmowi opłat emisyjnych jest uprawniony do rabatu lub innej formy rekompensaty, ale nie jest w stanie przedstawić dowodów potwierdzających wielkość rabatu lub innej formy rekompensaty do odliczenia, operator ten nie jest uprawniony do żadnego odliczenia od faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej.

Jeżeli jednak operator instalacji podlegającej mechanizmowi opłat emisyjnych jest uprawniony do rabatu lub innej formy rekompensaty, których wielkość została oficjalnie ustalona przez odpowiedni organ albo których maksymalną wielkość może ustalić niezależna osoba, ale których operator jeszcze nie otrzymał, w celu ustalenia faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej uwzględnia się oficjalnie ustaloną wielkość albo maksymalną wielkość rabatu lub innej formy rekompensaty, która jest należna.

Ponadto, w przypadku gdy operator instalacji podlegającej mechanizmowi opłat emisyjnych jest uprawniony do rabatu lub innej formy rekompensaty, ale może wykazać, w oparciu o urzędowe potwierdzenie wydane przez właściwe organy w formie pisemnej, że nie wystąpił o nie albo że jego wniosek został odrzucony, rabat ten lub inna forma rekompensaty nie są brane pod uwagę przy ustalaniu faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej.

ROZDZIAŁ IV

KWALIFIKACJE NIEZALEŻNEJ OSOBY ORAZ WARUNKI USTALANIA JEJ KWALIFIKACJI I NIEZALEŻNOŚCI

SEKCJA 1

Kwalifikacje i niezależność niezależnych osób

Artykuł 10

Kwalifikacje niezależnych osób

1. Do celów certyfikacji faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej za specyficzne emisje wbudowane zgodnie z sekcją 2 niniejszego rozdziału oraz do celów art. 9 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2023/956 niezależna osoba jest akredytowana w zakresie akredytacji dotyczącej certyfikacji faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej określonej w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia.

Niezależna osoba musi spełniać wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu oraz w normie zharmonizowanej EN ISO/IEC 17029:2019 „Ocena zgodności – Ogólne zasady i wymagania dla jednostek walidujących i weryfikujących” ([15]).

2. Niezależna osoba lub dowolna część tego samego podmiotu prawnego musi być niezależna od następujących osób:

a) operatora podlegającego certyfikacji;

b) właściwego organu, o którym mowa w art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2023/956;

c) Komisji; oraz

d) każdego właściwego organu państwa trzeciego, który jest odpowiedzialny za regulowanie lub nadzorowanie mechanizmu opłat emisyjnych, na którym opiera się ustalenie faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej.

3. Niezależna osoba wykazuje, m.in. wobec krajowej jednostki akredytującej, ciągłość swoich kompetencji i zapewnia, aby odpowiedzialny audytor wiodący certyfikacji CBAM i audytorzy certyfikacji CBAM wykazali swoje kompetencje w zakresie oceny dowodów dotyczących opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za specyficzne emisje wbudowane oraz w zakresie stosowania wymogów określonych w sekcji 2.

Niezależna osoba wykazująca ciągłość swoich kompetencji dopilnowuje, by audytor wiodący certyfikacji CBAM i audytorzy certyfikacji CBAM spełniali następujące wymogi:

a) znajomość wymogów i procedur prawnych i technicznych, które mają zastosowanie w dziedzinie akredytacji, działań związanych z certyfikacją oraz obliczania i przypisywania opłaty emisyjnej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, rozporządzeniem (UE) 2023/956, rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2025/2547 oraz innymi mającymi zastosowanie przepisami, normami zharmonizowanymi i wytycznymi;

b) zdolność prowadzenia działań związanych z certyfikacją raportu operatora na temat opłaty emisyjnej, wymaganych zgodnie z niniejszą sekcją;

c) znajomość i zrozumienie właściwych dla sektora aspektów monitorowania technicznego i sprawozdawczości, które są istotne dla rodzaju działań określonego w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia;

d) znajomość i zrozumienie zasad stosowania i przypisywania danych dotyczących opłat emisyjnych do specyficznych emisji wbudowanych.

Ponadto niezależna osoba dopilnowuje, by zespół certyfikacyjny posiadał wiedzę na temat przepisów dotyczących mechanizmu opłat emisyjnych, a także wiedzę o wymogach dotyczących rabatów lub innych form rekompensaty mających zastosowanie do mechanizmu opłat emisyjnych, któremu podlega operator.

([15]) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2020/1835 z dnia 3 grudnia 2020 r. w sprawie norm zharmonizowanych dotyczących akredytacji i oceny zgodności (Dz.U. L 408 z 4.12.2020, s. 6, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_impl/2020/1835/oj).

Artykuł 11

Tymczasowa kwalifikacja obowiązująca w okresach sprawozdawczych 2026 i 2027

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 10 ust. 1, do celów prowadzenia certyfikacji raportów na temat opłaty emisyjnej za okresy sprawozdawcze 2026 i 2027 weryfikator akredytowany zgodnie z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2025/2551 w odniesieniu do określonego rodzaju działań wymienionego w załączniku I do tego rozporządzenia może również zdecydować się na uzyskanie statusu niezależnej osoby.

W tym celu weryfikator występuje do właściwego organu, za pośrednictwem rejestru CBAM, o przypisanie mu wnioskowanej „roli" niezależnej osoby. W swoim wniosku weryfikator ma obowiązek potwierdzić, że spełnia wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.

Po zatwierdzeniu jego wniosku weryfikator powiadamia krajową jednostkę akredytującą, która udzieliła akredytacji na podstawie rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551.

2. Niezależna osoba, której przypisano tę „rolę" na podstawie ust. 1, musi spełniać wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu oraz w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 10 ust. 1, w tym wymogi dotyczące niezależności i ciągłości kompetencji.

3. Niezależna osoba, której przypisano tę „rolę" na podstawie ust. 1, traci status niezależnej osoby w dniu 30 września 2028 r., a jej „rola" jest automatycznie usuwana z rejestru CBAM, chyba że osoba ta uzyskała akredytację w odniesieniu do rodzajów działań określonych w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia.

W przypadku gdy niezależna osoba uzyskała akredytację w odniesieniu do rodzajów działań określonych w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia, właściwy organ ma obowiązek, na mocy art. 10 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2024/3210, odpowiednio zaktualizować informacje w tym rejestrze.

4. Do dnia 30 września 2028 r. niezależna osoba, której przypisano tę „rolę" na podstawie ust. 1, może złożyć – za pośrednictwem rejestru CBAM – wniosek do właściwego organu o cofnięcie „roli" przyznanej na podstawie ust. 1.

5. Właściwy organ cofa „rolę" przyznaną na podstawie ust. 1 w następujących przypadkach:

a) niezależna osoba złożyła wniosek o cofnięcie jej „roli" niezależnej osoby na podstawie ust. 4;

b) krajowa jednostka akredytująca zawiesiła lub cofnęła akredytację na podstawie rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551;

c) po powiadomieniu przez właściwy organ lub Komisję, które – na podstawie dokonanego przez nich przeglądu deklaracji CBAM zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2023/956 oraz prac niezależnej osoby - uznały, że istnieją uzasadnione wątpliwości co do prawidłowości sprawozdania z certyfikacji sporządzonego przez niezależną osobę.

6. Cofnięcie „roli" niezależnej osoby na podstawie ust. 4 pozostaje bez uszczerbku dla akredytacji na podstawie rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551 i niniejszego rozporządzenia.

SEKCJA 2

Obowiązki niezależnych osób i dotyczące ich wymogi operacyjne

Artykuł 12

Zakres przeprowadzonej przez niezależną osobę oceny raportu na temat opłaty emisyjnej

Podczas certyfikacji niezależna osoba ocenia z wystarczającą pewnością, czy:

a) raport operatora na temat opłaty emisyjnej jest kompletny i spełnia wymogi określone w załączniku III;

b) operator działał zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2023/956 oraz rozdziałami II i III niniejszego rozporządzenia;

c) opłata emisyjna za specyficzne emisje wbudowane, określone w zweryfikowanym raporcie operatora na temat wielkości emisji, została faktycznie uiszczona;

d) w stosownych przypadkach otrzymano rabaty lub inne formy rekompensaty w odniesieniu do specyficznych emisji wbudowanych;

e) raport operatora na temat opłaty emisyjnej jest wolny od istotnych nieprawidłowości.

Do celów lit. e) niezależna osoba uzyskuje od operatora jasne i obiektywne dowody na potwierdzenie danych dotyczących opłaty emisyjnej, z uwzględnieniem wszystkich informacji zawartych w dowodach uiszczenia opłaty emisyjnej i przypisania – do specyficznych emisji wbudowanych – danych dotyczących opłaty emisyjnej zawartych w zweryfikowanym raporcie operatora na temat wielkości emisji, a także dowody dotyczące otrzymanych rabatów lub innych form rekompensaty związanych ze specyficznymi emisjami wbudowanymi.

Artykuł 13

Informacje, które należy uzyskać od operatorów

1. Do celów oceny, czy raport operatora na temat opłaty emisyjnej jest wolny od istotnych nieprawidłowości i zgodny z niniejszym rozporządzeniem, niezależna osoba uzyskuje od operatora co najmniej następujące informacje, chyba że informacje te są już jej dostępne w wyniku procesu weryfikacji zgodnie z art. 8 rozporządzenia (UE) 2023/956:

a) najnowszą wersję planu monitorowania operatora, sporządzoną zgodnie z pkt A.5 załącznika II do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547;

b) odpowiednią dokumentację lub opis instalacji, procedury i procesy lub diagramy, przygotowane i aktualizowane w innym trybie niż w ramach planu monitorowania, w tym opis działań operatora w zakresie przepływu danych, oraz system kontroli;

c) w stosownych przypadkach zapis wszystkich zmian dokonanych w instalacji i w planie monitorowania oraz zmian mających wpływ na dane związane z opłatą emisyjną od czasu ostatniej certyfikacji;

d) raport operatora na temat wielkości emisji na podstawie art. 10 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547 oraz odpowiadające mu sprawozdanie z weryfikacji na podstawie pkt 2.17 załącznika II do rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551 za okres sprawozdawczy, o którym mowa w art. 3 ust. 3 niniejszego rozporządzenia;

e) raport operatora na temat opłaty emisyjnej za okres sprawozdawczy, o którym mowa w art. 3 ust. 3;

f) sprawozdanie z certyfikacji za okres sprawozdawczy poprzedzający okres sprawozdawczy, o którym mowa w art. 3 ust. 3, jeżeli certyfikacji nie dokonała ta sama niezależna osoba;

g) w stosownych przypadkach raport operatora na temat opłaty emisyjnej oraz odpowiadające mu sprawozdanie z certyfikacji dotyczące prekursorów wykorzystanych, ale niewyprodukowanych w instalacji;

h) raport operatora na temat wielkości emisji w ramach mechanizmu opłat emisyjnych lub inne informacje określające emisje objęte opłatą emisyjną oraz, w stosownych przypadkach, odpowiadające mu sprawozdanie z weryfikacji lub odnośną korespondencję z organem odpowiedzialnym za potwierdzenie emisji zgłoszonych w ramach mechanizmu opłat emisyjnych;

i) w stosownych przypadkach informacje na temat sposobu, w jaki operator skorygował niezgodność z przepisami niniejszego rozporządzenia lub zastosował się do zaleceń dotyczących doskonalenia zgłoszonych w sprawozdaniu z certyfikacji dotyczącym okresu sprawozdawczego poprzedzającego okres sprawozdawczy, o którym mowa w art. 3 ust. 3;

j) dowody uiszczenia opłaty emisyjnej zgodnie z sekcją 3.5 załącznika I;

k) dowody dotyczące wszelkich mających zastosowanie rabatów lub innych form rekompensaty na podstawie art. 9 oraz sekcji 3.5 i 5.3 załącznika I, dotyczące co najmniej:

   1) poziomu lub wartości każdego rabatu lub innej formy rekompensaty;

   2) spełniania przez dotacje, o których mowa w art. 9 ust. 3, warunków określonych w tym artykule;

   3) wszelkich mających zastosowanie odstępstw na podstawie art. 9 ust. 4 akapit drugi i trzeci;

l) dowody dotyczące mającego zastosowanie okresu sprawozdawczego oraz przypisania danych dotyczących opłat emisyjnych do towarów zgodnie z sekcją 4.3 załącznika I.

Operator przekazuje wymagane informacje niezależnej osobie.

2. Operator przedkłada niezależnej osobie ostateczny zatwierdzony i poddany wewnętrznej walidacji raport na temat opłaty emisyjnej. Niezależna osoba nie wydaje sprawozdania z certyfikacji, o ile nie otrzymała tego raportu.

Artykuł 14

Certyfikacja danych dotyczących faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej

1. Niezależna osoba certyfikuje dane niezbędne do ustalenia faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej za specyficzne emisje wbudowane poprzez ocenę przypisania danych dotyczących opłaty emisyjnej oraz szczegółowe badanie danych, włącznie z prześledzeniem danych wstecz do pierwotnego źródła danych, krzyżową kontrolę danych z zewnętrznymi źródłami danych, wykonanie uzgodnienia danych, sprawdzanie wartości progowych w odniesieniu do odpowiednich danych i dokonanie ponownych obliczeń.

2. W ramach certyfikacji danych, o którym mowa w ust. 1, niezależna osoba sprawdza co najmniej wymienione poniżej aspekty i podejmuje działania zgodnie z art. 17, w przypadku gdy kontrole wskażą na nieprawidłowości lub niezgodności z przepisami:

a) czy mechanizm opłat emisyjnych lub mechanizmy opłat emisyjnych wymienione w raporcie na temat opłaty emisyjnej stanowią mechanizm opłat emisyjnych spełniający warunki określone w art. 4;

b) czy emisje wbudowane podlegały opłacie emisyjnej wynikającej z mechanizmu opłat emisyjnych oraz, w stosownych przypadkach, czy otrzymano rabaty lub inne formy rekompensaty zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami dotyczącymi tego mechanizmu;

c) czy istnieją wystarczające dowody, zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I, potwierdzające uiszczoną opłatę emisyjną i otrzymane rabaty lub inne formy rekompensaty;

d) czy przypisania danych dotyczących opłaty emisyjnej do każdego towaru dokonano zgodnie z załącznikiem I;

e) ważność informacji wykorzystanych do przypisania danych dotyczących opłaty emisyjnej i otrzymanych rabatów lub innej formy rekompensaty do zweryfikowanych zgłoszonych emisji wbudowanych;

f) dowody uiszczenia opłaty emisyjnej oraz rabatów lub innych form rekompensaty otrzymanych w odniesieniu do całkowitych emisji zgłoszonych w ramach mechanizmu opłat emisyjnych;

g) w przypadku gdy dane dotyczące opłaty emisyjnej opierają się na systemie handlu emisjami – zgodność wielkości emisji operatora zgłoszonych i potwierdzonych w ramach tego systemu z dowodami potwierdzającymi odpowiadające im jednostki do celów zapewnienia zgodności umorzone w ramach tego systemu;

h) w przypadku gdy dane dotyczące opłaty emisyjnej opierają się na systemie handlu emisjami, a uprawnienia przydzielono bezpłatnie – zgodność liczby uprawnień przydzielonych bezpłatnie z decyzjami regulacyjnymi, w których uprawnienia te zostały przyznane operatorowi;

i) w przypadku gdy dane dotyczące opłaty emisyjnej opierają się na systemie handlu emisjami, a opłata emisyjna opiera się na poszczególnych zakupionych jednostkach do celów zapewnienia zgodności lub na stałej cenie, po której kupowane są jednostki do celów zapewnienia zgodności – dowody potwierdzające liczbę zakupionych jednostek do celów zapewnienia zgodności i cenę ich zakupu w dokumentacji finansowej operatora;

j) w przypadku gdy jednostki do celów zapewnienia zgodności są umarzane w ramach systemu handlu emisjami lub podatku lub opłaty od emisji dwutlenku węgla w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zgodności z przepisami – czy dane jednostki do celów zapewnienia zgodności spełniają warunki określone w załączniku I;

k) w przypadku gdy dane dotyczące opłaty emisyjnej opierają się na podatku lub opłacie od emisji dwutlenku węgla – zgodność między ilością emisji z towarów lub paliwa podlegającą temu podatkowi lub opłacie, a dowodami dotyczącymi podatku lub opłaty, które zostały rzeczywiście uiszczone od tych emisji, w tym ustalenia umowne z dostawcami paliw, faktury i dowody regulacyjne dotyczące uiszczonego podatku lub opłaty;

l) zgodność między zgłoszonymi całkowitymi rabatami lub innymi formami rekompensaty a potwierdzającymi je dowodami oraz zgodność między emisjami przypisanymi w ramach mechanizmu opłat emisyjnych a emisjami wbudowanymi wskazanymi w raporcie operatora na temat wielkości emisji.

Artykuł 15

Warunki korzystania przez niezależną osobę z weryfikacji i certyfikacji zewnętrznej przy przypisywaniu danych dotyczących opłaty emisyjnej

1. Do celów sprawdzenia prawidłowości przypisania danych dotyczących opłaty emisyjnej do emisji wbudowanych niezależna osoba potwierdza, że sprawozdanie z weryfikacji przedstawione przez operatora na podstawie art. 13 ust. 1 lit. d) spełnia wszystkie następujące warunki:

a) w momencie wydania sprawozdania z weryfikacji podmiotem przeprowadzającym działania weryfikacyjne był weryfikator posiadający ważny certyfikat akredytacji obejmujący zakres akredytacji wymagany do przeprowadzenia weryfikacji i do weryfikatora tego nie miały zastosowania środki administracyjne przewidziane w art. 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551;

b) wnioski zawarte w sprawozdaniu z weryfikacji wskazują, że raport operatora na temat wielkości emisji zweryfikowano jako zadowalający;

c) sprawozdanie z weryfikacji obejmuje okres sprawozdawczy, w którym wyprodukowano towary podlegające certyfikacji opłaty emisyjnej.

W przypadku gdy niezależna osoba nie może potwierdzić, że sprawozdanie z weryfikacji spełnia warunki określone w ustępie pierwszym, nie certyfikuje ona raportu operatora na temat opłaty emisyjnej.

2. W przypadku gdy certyfikowane dane dotyczące opłaty emisyjnej są przypisane do emisji wbudowanych związanych z wykorzystywanym, ale niewyprodukowanym w instalacji prekursorem, niezależna osoba uwzględnia informacje określone w sprawozdaniu z certyfikacji instalacji produkującej prekursor tylko wtedy, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) w momencie wydania sprawozdania z certyfikacji podmiot przeprowadzający certyfikację był niezależną osobą posiadającą ważny certyfikat akredytacji obejmujący zakres akredytacji wymagany do certyfikacji faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej i nie miały do niego zastosowania środki administracyjne przewidziane w art. 27;

b) wnioski zawarte w sprawozdaniu z certyfikacji wskazują, że raport operatora na temat opłaty emisyjnej certyfikowano jako zadowalający;

c) sprawozdanie z certyfikacji instalacji produkującej prekursor obejmuje ten sam okres sprawozdawczy co okres określony w sprawozdaniu z weryfikacji, o którym mowa w ust. 1.

W przypadku gdy niezależna osoba nie może uwzględnić informacji określonych w sprawozdaniu z certyfikacji instalacji produkującej prekursor, może zwrócić się do operatora o zastosowanie w odniesieniu do tego prekursora odpowiedniej domyślnej opłaty emisyjnej, o której mowa w art. 5.

3. Do celów sprawdzenia ważności informacji wykorzystanych do przypisania danych dotyczących opłaty emisyjnej, o których mowa w art. 14 ust. 2 lit. e), niezależna osoba opiera się na danych dotyczących emisji i danych dotyczących opłaty emisyjnej zgłoszonych i potwierdzonych w ramach odpowiedniego mechanizmu opłat emisyjnych, jeżeli zastosowanie ma którykolwiek z poniższych elementów, w zależności od typu tego mechanizmu:

a) w przypadku gdy mechanizm opłat emisyjnych wymaga przeprowadzenia przez osobę trzecią oceny danych dotyczących emisji objętych opłatą emisyjną, spełnione są wszystkie następujące warunki:

   1) zgłoszone dane dotyczące emisji zostały zweryfikowane przez niezależną jednostkę upoważnioną przez organ regulacyjny lub akredytowaną przez jednostkę akredytującą z państwa trzeciego do przeprowadzenia takiej weryfikacji zgodnie z uznanymi normami mającymi zastosowanie do weryfikacji emisji gazów cieplarnianych;

   2) osoba lub podmiot, które niezależnie oceniły zgłoszone dane dotyczące emisji, posiadają ważne upoważnienie lub certyfikat akredytacji, przy czym upoważnienie lub akredytacja nie zostały cofnięte ani zawieszone w momencie wydania wniosków z weryfikacji;

   3) zgłoszone dane dotyczące emisji oceniono jako zadowalające, a w odpowiedniej ocenie potwierdzono, że zakres tej oceny obejmuje wszystkie istotne strumienie danych;

b) w przypadku gdy mechanizm opłat emisyjnych wymaga przeprowadzenia kontroli przez organ odpowiedzialny za zarządzanie systemem zamiast weryfikacji, operator przedstawia formalne powiadomienie od właściwego organu o przyjęciu raportu potwierdzające, że kontrola taka została przeprowadzona i raport na temat wielkości emisji został przyjęty.

W przypadku gdy niezależna osoba nie może uwzględnić danych dotyczących emisji zgodnie z niniejszym ustępem, certyfikuje ona, że raport operatora na temat opłaty emisyjnej jest niezadowalający, zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. b).

Artykuł 16

Dostęp do niezbędnych danych

Niezależna osoba przeprowadza wywiady i należy udzielić jej dostępu do niezbędnych danych w celu zgromadzenia wystarczających informacji i dowodów, które pozwolą jej ustalić, czy raport operatora na temat opłaty emisyjnej jest wolny od istotnych nieprawidłowości.

W przypadku gdy jest to uzasadnione na podstawie analizy przeprowadzonej przez niezależną osobę zgodnie z normą zharmonizowaną, o której mowa w art. 10 ust. 1, niezależna osoba może podjąć decyzję o przeprowadzeniu fizycznej wizyty w obiekcie w miejscu lub miejscach, w których określa się proces przypisywania danych dotyczących opłaty emisyjnej do specyficznych emisji wbudowanych i w których przechowuje się dowody faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej.

Artykuł 17

Postępowanie w przypadku nieprawidłowości i niezgodności z przepisami

1. W przypadku gdy podczas certyfikacji niezależna osoba stwierdzi nieprawidłowości lub niezgodność z przepisami niniejszego rozporządzenia, niezwłocznie informuje o tym operatora i zwraca się do niego o skorygowanie stwierdzonych nieprawidłowości lub niezgodności z przepisami. Operator koryguje stwierdzone nieprawidłowości lub niezgodność z przepisami.

2. Niezależna osoba dokumentuje w swojej wewnętrznej dokumentacji certyfikacji wszystkie nieprawidłowości lub przypadki niezgodności z przepisami, które operator skorygował w trakcie certyfikacji, i oznacza je jako usunięte.

3. W przypadku gdy operator nie skoryguje nieprawidłowości lub niezgodności z przepisami, o których mowa w akapicie pierwszym, przed wydaniem sprawozdania z certyfikacji zgodnie z art. 19 niezależna osoba zwraca się do operatora o wyjaśnienie głównych przyczyn nieprawidłowości lub niezgodności z przepisami oraz powodów niewprowadzenia wymaganych korekt.

4. Niezależna osoba ustala, czy nieskorygowane nieprawidłowości, osobno lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami, mają wpływ na całkowitą faktycznie uiszczoną opłatę emisyjną, którą zgłoszono dla każdego towaru. Oceniając istotność nieprawidłowości, niezależna osoba uwzględnia ich wielkość i charakter, a także szczególne okoliczności ich wystąpienia.

Niezależna osoba może uznać nieprawidłowości za istotne, nawet jeżeli osobno lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami mieszczą się poniżej poziomu istotności określonego w art. 18, jeżeli jest to uzasadnione ze względu na wielkość i charakter nieprawidłowości oraz szczególne okoliczności ich wystąpienia.

5. Jeżeli operator nie skoryguje niezgodności z przepisami jak przewidziano w ust. 1 zanim niezależna osoba wyda sprawozdanie z certyfikacji, niezależna osoba ocenia, czy nieskorygowana niezgodność z przepisami ma wpływ na faktycznie uiszczoną całkowitą opłatę emisyjną, którą zgłoszono w odniesieniu do każdego towaru, i czy prowadzi to do istotnej nieprawidłowości.

Artykuł 18

Poziom istotności

Przy ocenianiu nieprawidłowości w zgłoszonych danych za okres sprawozdawczy podlegający certyfikacji niezależna osoba stosuje poziom istotności w odniesieniu do każdej tony odpowiedniego towaru albo – w przypadku importowanej energii elektrycznej – każdej MWh, zidentyfikowanych za pomocą kodu Nomenklatury scalonej (CN). Ten poziom istotności wynosi 5 % faktycznie uiszczonej całkowitej opłaty emisyjnej, którą przypisano do danego towaru.

Artykuł 19

Sprawozdanie z certyfikacji

1. Na podstawie zgromadzonych informacji niezależna osoba udziela certyfikacji w odniesieniu do raportu operatora na temat opłaty emisyjnej. Sprawozdanie z certyfikacji zawiera jeden z następujących wniosków:

a) raport operatora na temat opłaty emisyjnej certyfikuje się jako zadowalający, jeżeli jest wolny od istotnych nieprawidłowości, a opłata emisyjna za zweryfikowane emisje wbudowane została faktycznie uiszczona;

b) raport operatora na temat opłaty emisyjnej certyfikuje się jako niezadowalający, jeżeli spełniony jest co najmniej jeden z poniższych warunków:

   1) zawiera on istotne nieprawidłowości, których nie skorygowano przed wydaniem sprawozdania z certyfikacji;

   2) niezależna osoba nie była w stanie uzyskać wystarczających dowodów;

   3) nie ma dostatecznej jasności, aby stwierdzić z wystarczającą pewnością, że raport operatora na temat opłaty emisyjnej jest wolny od istotnych nieprawidłowości.

2. Od dnia 1 lutego 2027 r. niezależna osoba wydaje sprawozdanie z certyfikacji w rejestrze CBAM.

3. W przypadku gdy operator jest zarejestrowany w rejestrze CBAM zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) 2023/956, sprawozdanie z certyfikacji przekazuje się operatorowi za pośrednictwem rejestru CBAM.

4. W przypadku gdy operator nie jest zarejestrowany w rejestrze CBAM, niezależna osoba eksportuje z rejestru CBAM i przekazuje operatorowi sprawozdanie z certyfikacji w pierwotnym standardowym formacie oprogramowania za pomocą innych środków. Niezależna osoba przekazuje również operatorowi kopię sprawozdania z certyfikacji w standardowym formacie elektronicznym powszechnie akceptowanym w przypadku dokumentów cyfrowych, wyłącznie do celów informacyjnych.

5. Sprawozdanie z certyfikacji przygotowuje się na podstawie elektronicznego wzoru udostępnionego przez Komisję.

6. Elektroniczny wzór, o którym mowa w ust. 5, zawiera co najmniej informacje określone w załączniku V.

7. Niezależna osoba nie wydaje sprawozdania z certyfikacji, jeżeli w odniesieniu do tej samej instalacji istnieje już sprawozdanie z certyfikacji obejmujące ten sam okres sprawozdawczy.

8. Na wniosek operatora niezależna osoba może wydać zmienioną wersję sprawozdania z certyfikacji, zastępującą poprzednią wersję, w celu skorygowania błędu lub uwzględnienia nowych dowodów lub informacji ujawnionych po jego wydaniu.

9. Niezależna osoba sporządza sprawozdanie z certyfikacji w języku angielskim.

Artykuł 20

Wewnętrzna dokumentacja certyfikacji

1. Niezależna osoba przygotowuje i opracowuje wewnętrzną dokumentację certyfikacji zawierającą co najmniej następujące informacje:

a) wyniki certyfikacji;

b) informacje otrzymane od operatora zgodnie z art. 13;

c) analizę strategiczną, analizę ryzyka i plan certyfikacji;

d) informacje wystarczające do uzasadnienia wniosków z certyfikacji w sprawozdaniu z certyfikacji, w tym do uzasadnienia oceny, czy nieprawidłowości były istotne.

2. Wewnętrzną dokumentację certyfikacji, o której mowa w ust. 1, sporządza się w taki sposób, aby krajowa jednostka akredytująca była w stanie ocenić, czy certyfikację przeprowadzono zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

3. Niezależna osoba przechowuje wewnętrzną dokumentację certyfikacji tak długo, jak jest to konieczne, aby umożliwić przegląd złożonych deklaracji CBAM.

4. Niezależna osoba udostępnia Komisji i właściwym organom, na ich wniosek, wewnętrzną dokumentację certyfikacji i inne istotne informacje w celu ułatwienia oceny certyfikacji. Niezależna osoba zapewnia dostęp do tej dokumentacji za pośrednictwem rejestru CBAM, chyba że zawnioskowano o inną formę udostępnienia, w terminie 30 dni kalendarzowych od złożenia wniosku.

SEKCJA 3

Akredytacja niezależnych osób i nadzór nad nimi oraz współpraca między organami

Artykuł 21

Wniosek o akredytację

1. Wnioskodawca mający siedzibę na mocy prawa krajowego w państwie członkowskim składa wniosek o akredytację w zakresie akredytacji określonym w załączniku IV do krajowej jednostki akredytującej tego państwa członkowskiego.

Niemniej jednak w każdej z następujących sytuacji wnioskodawca składa wniosek o akredytację do krajowej jednostki akredytującej dowolnego innego państwa członkowskiego udzielającej akredytacji w zakresie akredytacji określonym w załączniku IV:

a) w przypadku gdy państwo członkowskie, w którym ma on siedzibę, postanowiło nie ustanawiać krajowej jednostki akredytującej i nie korzysta z usług krajowej jednostki akredytującej innego państwa członkowskiego;

b) w przypadku gdy krajowa jednostka akredytująca, o której mowa w ustępie pierwszym, nie dokonuje akredytacji w zakresie akredytacji określonym w załączniku IV;

c) w przypadku gdy krajowa jednostka akredytująca, o której mowa w ustępie pierwszym, nie przeszła pomyślnie wzajemnej oceny w odniesieniu do rodzajów działań będących przedmiotem starań o akredytację.

2. Wnioskodawca niemający siedziby na mocy prawa krajowego w państwie członkowskim składa wniosek o akredytację do krajowej jednostki akredytującej dowolnego państwa członkowskiego, która udziela akredytacji w zakresie akredytacji określonym w załączniku IV.

3. Wraz z wnioskiem wnioskodawca, o którym mowa w ust. 1 i 2, udostępnia krajowej jednostce akredytującej co najmniej następujące dokumenty:

a) opis kompetencji wnioskodawcy w zakresie przeprowadzania certyfikacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i normą zharmonizowaną, o której mowa w art. 10 ust. 1;

b) opis procedury zapewniającej niezależność, z uwzględnieniem odnośnych rejestrów dotyczących bezstronności i niezależności wnioskodawcy i jego personelu;

c) wykaz ekspertów technicznych i członków kluczowego personelu uczestniczących w certyfikacji raportów operatorów na temat opłaty emisyjnej;

d) opis systemu zarządzania jakością określonego w normie zharmonizowanej, o której mowa w art. 10 ust. 1, w tym elementów dotyczących wewnętrznej dokumentacji certyfikacji;

e) odpowiednią dokumentację w celu wykazania zgodności z niniejszym rozporządzeniem, w tym w zakresie kompetencji i bezstronności personelu wnioskodawcy;

f) w stosownych przypadkach wszelkie odpowiednie dowody potwierdzające udokumentowane kompetencje w zakresie stosowania normy międzynarodowej, o której mowa w art. 10 ust. 1, uznanej przez krajową jednostkę akredytującą lub jednostkę akredytującą z państwa trzeciego.

4. Po otrzymaniu wniosku o akredytację krajowa jednostka akredytująca może zwrócić się do wnioskodawcy o przedłożenie wszelkich innych informacji, które uzna za niezbędne do oceny wniosku.

Krajowa jednostka akredytująca może zwrócić się do wnioskodawcy niemającego siedziby na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego o dostarczenie informacji potwierdzających, że ta krajowa jednostka akredytująca może prowadzić działania akredytacyjne w państwie siedziby wnioskodawcy.

5. W przypadku gdy krajowa jednostka akredytująca świadcząca usługi akredytacyjne na podstawie niniejszego rozporządzenia nie jest w stanie przeprowadzić akredytacji wnioskodawcy niemającego siedziby na mocy prawa krajowego w państwie członkowskim, jednostka ta przekazuje wnioskodawcy – bez zbędnej zwłoki po otrzymaniu jego wniosku o akredytację – należycie uzasadnioną odpowiedź, w której wskazuje powody nieprzeprowadzenia akredytacji oraz załącza wykaz krajowych jednostek akredytujących, które mogą podjąć się procesu akredytacji.

6. Jednostka uznana za organizatora wzajemnej oceny, o której to jednostce mowa w art. 29, ułatwia wymianę informacji między krajowymi jednostkami akredytującymi, utrzymując wykaz krajowych jednostek akredytujących świadczących usługi akredytacyjne w odniesieniu do CBAM oraz krajowych jednostek akredytujących, które mogą podjąć się procesu akredytacji dla wnioskodawców, którzy nie mają siedziby na mocy prawa krajowego w państwie członkowskim.

Artykuł 22

Zakres oceny przez krajowe jednostki akredytujące

Krajowa jednostka akredytująca, o której mowa w art. 3 pkt 32 rozporządzenia (UE) 2023/956, ocenia, czy osoba prawna ubiegająca się o akredytację („wnioskodawca") lub niezależna osoba spełnia oba następujące warunki:

a) posiada kwalifikacje do certyfikacji raportów operatorów na temat opłaty emisyjnej zgodnie z niniejszym rozdziałem;

b) przeprowadza certyfikację zgodnie z niniejszym rozdziałem.

Artykuł 23

Ocena wniosków o akredytację i decyzja o udzieleniu akredytacji

1. Przygotowując ocenę wniosków o akredytację, krajowa jednostka akredytująca przeprowadza wszystkie następujące czynności:

a) dokonuje przeglądu informacji dostarczonych przez wnioskodawcę zgodnie z art. 21 ust. 3;

b) przeprowadza wizytę na miejscu w obiektach wnioskodawcy w celu weryfikacji reprezentatywnej próby jego wewnętrznej dokumentacji certyfikacji;

c) obserwuje działania i ocenia kompetencje reprezentatywnej liczby personelu wnioskodawcy uczestniczącego w certyfikacji raportów operatorów na temat opłaty emisyjnej, aby zagwarantować, że działa on zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Podczas oceny krajowa jednostka akredytująca bierze pod uwagę wszystkie następujące aspekty:

a) złożoność zakresu akredytacji objętego wnioskiem;

b) obszary geograficzne, na których wnioskodawca przeprowadza lub planuje przeprowadzać certyfikację;

c) czy wnioskodawca jest akredytowany w zakresie akredytacji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2023/956.

Krajowa jednostka akredytująca może również uwzględnić wszelkie istotne dowody przedstawione przez wnioskodawcę, zgodnie z art. 21 ust. 3 lit. f).

3. Krajowa jednostka akredytująca może zawrzeć z jednostką akredytującą mającą siedzibę w państwie trzecim umowę o przekazanie tej jednostce akredytującej części działań oceniających, o których mowa w ust. 1, wobec wnioskodawców mających siedzibę na mocy jej prawa krajowego. Krajowa jednostka akredytująca nadal ponosi odpowiedzialność za akredytację wnioskodawcy.

4. Krajowa jednostka akredytująca zgłasza wnioskodawcy swoje ustalenia i wszelkie przypadki niezgodności z przepisami oraz zwraca się o odpowiedź.

5. Wnioskodawca podejmuje działania naprawcze w związku z wszelkimi przypadkami niezgodności z przepisami zgłoszonymi zgodnie z ust. 3 oraz przedkłada, w terminie określonym przez krajową jednostkę akredytującą, odpowiedź wraz ze wskazaniem, jakie działania podjął lub planuje podjąć w celu ich usunięcia.

6. Krajowa jednostka akredytująca dokonuje analizy odpowiedzi przedłożonej przez wnioskodawcę zgodnie z ust. 4.

7. W przypadku gdy krajowa jednostka akredytująca stwierdzi, że odpowiedź wnioskodawcy lub podjęte działania są niewystarczające lub nieskuteczne, zwraca się do wnioskodawcy o przedłożenie dalszych informacji lub podjęcie dalszych działań; może także domagać się dowodów lub przeprowadzić uzupełniającą ocenę skuteczności podjęcia tych działań.

8. Jeżeli krajowa jednostka akredytująca podjęła decyzję o przyznaniu lub odnowieniu akredytacji albo o rozszerzeniu jej zakresu, wydaje odpowiedni certyfikat akredytacji.

Certyfikat akredytacji pozostaje ważny przez okres nie dłuższy niż pięć lat od daty jego wydania.

Artykuł 24

Rozszerzenie zakresu

1. Weryfikator akredytowany zgodnie z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2025/2551 w odniesieniu do rodzaju działań wymienionego w załączniku I do tego rozporządzenia albo wnioskodawca akredytowany zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2018/2067 w odniesieniu do określonego rodzaju działań wymienionego w załączniku I do tego rozporządzenia może złożyć wniosek o rozszerzenie zakresu swojej akredytacji na rodzaj działań określony w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia.

2. W odpowiedzi na przedstawiony na podstawie ust. 1 wniosek o rozszerzenie zakresu udzielonej akredytacji krajowa jednostka akredytująca ustala, czy spełnione są wymogi określone w art. 22 w odniesieniu do wnioskowanego rozszerzenia zakresu akredytacji.

Artykuł 25

Coroczny nadzór

Krajowa jednostka akredytująca przeprowadza coroczny nadzór każdej niezależnej osoby, której wydała certyfikat akredytacji. Nadzór ten obejmuje co najmniej:

a) przeprowadzaną na miejscu lub wirtualną ocenę biura niezależnej osoby;

b) obserwację działań i ocenę kompetencji reprezentatywnej liczby członków personelu niezależnej osoby zgodnie z art. 23 ust. 1 lit. c).

Artykuł 26

Skargi

W przypadku gdy krajowa jednostka akredytująca otrzyma od właściwego organu, Komisji, operatora bądź innej zainteresowanej strony skargę dotyczącą niezależnej osoby, którą akredytowała, podejmuje ona nie później niż trzy miesiące od daty otrzymania skargi wszystkie następujące kroki:

a) ocenia zasadność skargi;

b) zapewnia odnośnej niezależnej osobie możliwość przedstawienia swoich uwag;

c) podejmuje właściwe działania w związku ze skargą;

d) dokonuje rejestracji skargi i podjętych działań;

e) udziela odpowiedzi skarżącemu.

Artykuł 27

Zawieszenie akredytacji i ograniczenie jej zakresu oraz cofnięcie akredytacji

1. Bez uszczerbku dla ust. 2, 3 i 4 krajowa jednostka akredytująca może zawiesić akredytację niezależnej osoby, ograniczyć zakres akredytacji lub ją cofnąć, jeżeli niezależna osoba nie spełnia wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Krajowa jednostka akredytująca na wniosek niezależnej osoby zawiesza akredytację, ogranicza jej zakres lub ją cofa.

3. Krajowa jednostka akredytująca zawiesza akredytację albo ogranicza jej zakres, jeżeli niezależna osoba dokonała któregokolwiek z poniższych działań:

a) dopuściła się poważnego naruszenia wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu;

b) uporczywie i wielokrotnie uchybiała wymogom określonym w niniejszym rozporządzeniu;

c) naruszyła inne szczegółowe warunki ustanowione przez krajową jednostkę akredytującą.

4. Krajowa jednostka akredytująca cofa akredytację niezależnej osoby, jeżeli zachodzi którakolwiek z poniższych okoliczności:

a) niezależna osoba nie wyeliminowała niedociągnięć stanowiących podstawę decyzji o zawieszeniu akredytacji;

b) członka kierownictwa niezależnej osoby lub członka jej personelu, który uczestniczył w działaniach certyfikacyjnych, uznano winnym oszustwa;

c) niezależna osoba celowo przedstawiła nieprawdziwe informacje lub celowo zataiła informacje.

5. Krajowa jednostka akredytująca może zawiesić lub cofnąć akredytację niezależnej osoby, jeżeli stwierdzi brak możliwości dalszego prowadzenia działań akredytacyjnych w państwie siedziby wnioskodawcy.

Artykuł 28

Czynności obserwacyjne

1. Krajowa jednostka akredytująca może postanowić o prowadzeniu czynności obserwacyjnych wobec weryfikatorów, którzy uzyskali status niezależnej osoby na podstawie art. 11 ust. 1, aby zgromadzić doświadczenie w prowadzeniu działań akredytacyjnych na podstawie niniejszego rozporządzenia przed rozpoczęciem akredytacji w zakresie akredytacji określonym w załączniku IV.

2. Krajowa jednostka akredytująca może prowadzić czynności obserwacyjne tylko wówczas, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) krajowa jednostka akredytująca nie dokonuje akredytacji w zakresie akredytacji, o którym mowa w załączniku IV;

b) co najmniej jedna niezależna osoba powiadomiła krajową jednostkę akredytującą, że uzyskała status niezależnej osoby na podstawie art. 11 ust. 1.

3. Czynności obserwacyjne mogą obejmować wszelkie działania, które krajowa jednostka akredytująca będzie prowadzić na podstawie niniejszego rozporządzenia w celu dokonania akredytacji niezależnej osoby, w tym przedkładanie rocznego programu prac i sprawozdania z wykonywanych zadań, o którym mowa w art. 32, oraz powiadomienie na podstawie art. 35.

Krajowa jednostka akredytująca przekazuje odpowiednim niezależnym osobom, z wystarczającym wyprzedzeniem, wykaz planowanych czynności obserwacyjnych.

Artykuł 29

Wzajemna ocena i wzajemne uznawanie

1. Krajowe jednostki akredytujące poddają się regularnym wzajemnym ocenom przeprowadzanym przez jednostkę uznaną za organizatora wzajemnej oceny na podstawie rozporządzenia (WE) nr 765/2008.

2. W przypadku gdy wynik wzajemnej oceny jest niezadowalający, krajowa jednostka akredytująca zaprzestaje prowadzenia działalności i świadczenia usług na podstawie niniejszego rozporządzenia do czasu osiągnięcia zadowalającego wyniku wzajemnej oceny.

3. W przypadku gdy krajowa jednostka akredytująca przeszła pomyślnie wzajemną ocenę zgodnie z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2025/2551 lub udzielono jej zwolnienia z wymogu poddania się nowej wzajemnej ocenie na podstawie art. 27 ust. 4 tego rozporządzenia delegowanego, krajowa jednostka akredytująca nie jest zobowiązana do poddania się nowej wzajemnej ocenie na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Zwolnienie z wymogu poddania się nowej wzajemnej ocenie stosuje się przez okres do czterech lat od dnia, w którym jednostka uznana za organizatora wzajemnej oceny na podstawie rozporządzenia (WE) nr 765/2008 powiadomi krajową jednostkę akredytującą o swojej decyzji.

4. Do czasu zakończenia procesu wzajemnej oceny państwa członkowskie uznają ważność certyfikatów akredytacji i sprawozdań z certyfikacji niezależnych osób akredytowanych przez tę krajową jednostkę akredytującą. Czynią to, pod warunkiem że krajowa jednostka akredytująca spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:

a) udzielono jej zwolnienia, o którym mowa w ust. 3;

b) rozpoczęto jej wzajemną ocenę.

Artykuł 30

Wymiana informacji i współpraca

W przypadku gdy krajowa jednostka akredytująca świadczy usługi akredytacyjne w zakresie akredytacji określonym w załączniku IV, państwo członkowskie, w którym znajduje się krajowa jednostka akredytująca, ustanawia efektywną wymianę informacji i współpracę między tą krajową jednostką akredytującą a właściwym organem.

Artykuł 31

Wymiana informacji na temat certyfikatów akredytacji i środków administracyjnych

1. Krajowa jednostka akredytująca niezwłocznie przekazuje właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, wszystkie istotne informacje niezbędne do rejestracji niezależnej osoby w rejestrze CBAM oraz do każdej późniejszej aktualizacji tej rejestracji zgodnie z art. 10 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2024/3210. Informacje te obejmują co najmniej:

a) każdą decyzję o udzieleniu akredytacji i każdą decyzję o jej odnowieniu lub rozszerzeniu jej zakresu;

b) każdą decyzję o zawieszeniu, ograniczeniu zakresu lub cofnięciu akredytacji podjętą na podstawie art. 27 oraz każdą decyzję wydaną w wyniku odwołania, która uchyla taką decyzję;

c) każde cofnięcie decyzji o zawieszeniu akredytacji.

2. Właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, rejestruje w rejestrze CBAM i aktualizuje informacje na temat niezależnych osób otrzymane zgodnie z ust. 1.

3. Komisja publikuje informacje, o których mowa w ust. 1, w interoperacyjnym formacie.

Artykuł 32

Program prac akredytacyjnych i sprawozdanie z wykonywanych zadań

1. Krajowa jednostka akredytująca włącza do programu prac akredytacyjnych, o którym mowa w art. 21 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551, wykaz akredytowanych przez siebie niezależnych osób. Wykaz ten zawiera następujące informacje w odniesieniu do każdej niezależnej osoby:

a) działania zaplanowane przez krajową jednostkę akredytującą w odniesieniu do niezależnej osoby, w tym działania w ramach nadzoru i ponownej oceny;

b) przewidywany czas i miejsce certyfikacji ze wskazaniem, czy zostanie przeprowadzona fizyczna czy wirtualna wizyta w obiekcie;

c) terminy przewidywanych audytów obserwacyjnych, które ma przeprowadzić krajowa jednostka akredytująca w celu oceny niezależnej osoby, w tym nazwę i dane identyfikacyjne operatorów i instalacji mających być przedmiotem audytów obserwacyjnych.

2. W przypadku zmiany którejkolwiek z informacji, o których mowa w ust. 1, krajowa jednostka akredytująca przedkłada właściwemu organowi zaktualizowany program prac w terminie określonym w art. 21 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551.

3. Krajowa jednostka akredytująca uwzględnia w sprawozdaniu z wykonywanych zadań, o którym mowa w art. 21 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551, w odniesieniu do każdej akredytowanej przez siebie niezależnej osoby, co najmniej następujące informacje:

a) szczegółowe informacje o akredytacji niezależnej osoby, w tym zakres jej akredytacji;

b) wszelkie zmiany zakresu akredytacji niezależnej osoby;

c) podsumowanie wyników działań w ramach nadzoru i ponownej oceny prowadzonych przez krajową jednostkę akredytującą;

d) podsumowanie wyników przeprowadzonych ocen specjalnych, w tym powody przeprowadzenia takich ocen specjalnych;

e) informacje o wszelkich skargach na niezależną osobę złożonych od czasu ostatniego sprawozdania z wykonywanych zadań oraz o działaniach podjętych przez krajową jednostkę akredytującą w odniesieniu do takich skarg;

f) szczegółowe informacje na temat działań podjętych przez krajową jednostkę akredytującą w odpowiedzi na informacje przekazane przez właściwy organ zgodnie z art. 34, chyba że krajowa jednostka akredytująca uznała te informacje za skargę w rozumieniu art. 26.

W przypadku gdy krajowa jednostka akredytująca powiadomiła – zgodnie z art. 21 ust. 5 – wnioskodawcę ubiegającego się o akredytację, że nie jest w stanie przeprowadzić procesu akredytacji, ma ona obowiązek włączyć do sprawozdania z wykonywanych zadań, o którym mowa w ust. 3, wykaz wnioskodawców, w tym ich imię i nazwisko lub nazwę, państwo siedziby i zakres akredytacji, o którą się ubiegali.

Artykuł 33

Informacje wymieniane między właściwymi organami a Komisją

1. Właściwe organy niezwłocznie udostępniają pozostałym właściwym organom i Komisji, za pośrednictwem rejestru CBAM, informacje na temat niezależnych osób zawarte w programie prac akredytacyjnych i sprawozdaniu z wykonywanych zadań, o którym mowa w art. 32.

2. W przypadku gdy właściwy organ lub Komisja przeprowadzają przegląd deklaracji CBAM na podstawie art. 19 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2023/956, udostępniają one pozostałym właściwym organom oraz, w stosownych przypadkach, Komisji, za pośrednictwem rejestru CBAM, informacje o wszczęciu przeglądu i jego wynikach, w zakresie, w jakim informacje te odnoszą się do prac przeprowadzonych przez niezależną osobę.

Artykuł 34

Informacje przekazywane przez właściwy organ krajowej jednostce akredytującej oraz tajemnica zawodowa

1. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym krajowa jednostka akredytująca ma siedzibę, przekazuje regularnie, a co najmniej co roku, krajowej jednostce akredytującej, która akredytowała niezależną osobę, co najmniej następujące informacje:

a) odnośne wyniki kontroli dowodów wskazujących, że opłatę emisyjną faktycznie uiszczono, oraz kontroli sprawozdania z certyfikacji, w tym informacje o wszelkich stwierdzonych przypadkach niezgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia po stronie niezależnej osoby;

b) skargi dotyczące niezależnej osoby otrzymane przez właściwy organ.

2. Do celów ust. 1 właściwy organ korzysta z odpowiedniego elektronicznego wzoru udostępnianego przez Komisję.

3. W przypadku gdy właściwy organ otrzyma skargę dotyczącą niezależnej osoby akredytowanej przez krajową jednostkę akredytującą innego państwa członkowskiego, przekazuje on skargę tej krajowej jednostce akredytującej.

4. W przypadku gdy z informacji, o których mowa w ust. 1 i 3, wynika, że właściwy organ lub Komisja stwierdziły nieprzestrzeganie niniejszego rozporządzenia przez niezależną osobę, krajowa jednostka akredytująca traktuje przekazanie tych informacji jako skargę wniesioną przez właściwy organ w odniesieniu do tej niezależnej osoby zgodnie z art. 26.

5. W przypadku gdy krajowa jednostka akredytująca otrzymuje informacje dotyczące raportu operatora na temat opłaty emisyjnej lub sprawozdania z certyfikacji, informacje te podlegają tajemnicy zawodowej. Krajowa jednostka akredytująca nie ujawnia tych informacji żadnej innej osobie ani organowi, chyba że jest to wymagane na mocy prawa Unii lub prawa krajowego.

Artykuł 35

Przekazywanie informacji przez niezależne osoby

1. Do dnia 15 listopada każdego roku niezależne osoby przedkładają krajowej jednostce akredytującej, która je akredytowała, następujące informacje na kolejny rok kalendarzowy:

a) planowany czas i miejsce certyfikacji, którą mają przeprowadzić, ze wskazaniem, czy przeprowadzona zostanie fizyczna czy wirtualna wizyta w obiekcie;

b) nazwę i dane identyfikacyjne operatorów, których raporty na temat opłat emisyjnych podlegają certyfikacji, oraz wskazanie instalacji;

c) imiona i nazwiska członków zespołu certyfikacyjnego oraz zakres akredytacji, którym objęta jest działalność operatora.

2. W przypadku zmian w którejkolwiek z informacji, o których mowa w ust. 1, niezależne osoby powiadamiają o nich krajową jednostkę akredytującą w uzgodnionym z nią terminie.

3. Niezależne osoby niezwłocznie powiadamiają krajową jednostkę akredytującą o wszelkich istotnych zmianach dotyczących ich statusu lub działania, które mogą mieć wpływ na ich akredytację.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 36

Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2026 r.

Zostaje ono poddane przeglądowi najpóźniej w 2027 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia Brukseli dnia 5 listopada 2026 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN

ZAŁĄCZNIK I

Metodyka obliczania opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za emisję wbudowaną

W niniejszym załączniku określono metody przypisywania opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za specyficzne emisje wbudowane związane z towarami.

1. DEFINICJE

Do celów niniejszego załącznika oraz załączników II i III stosuje się następujące definicje:

1) „emisje podlegające CPM” oznaczają emisje zgłoszone i potwierdzone w ramach mechanizmu opłat emisyjnych (ang. *carbon price mechanism*);

2) „rabat lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji” oznacza część emisji podlegających CPM, które są kompensowane za pomocą rabatów lub innych form rekompensaty;

3) „podatek od emisji dwutlenku węgla” oznacza podatek lub opłatę od emisji dwutlenku węgla mające formę podatku od emisji dwutlenku węgla ze źródeł punktowych lub podatku od emisji dwutlenku węgla opartego na paliwie ustalanego przez organy państwa trzeciego;

4) „podatek od emisji dwutlenku węgla ze źródła punktowego” oznacza podatek bezpośredni lub opłatę bezpośrednią pobierane od emisji gazów cieplarnianych pochodzących ze specyficznego, możliwego do zidentyfikowania źródła;

5) „podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie” oznacza podatek bezpośredni lub opłatę bezpośrednią pobierane od zawartości węgla pierwiastkowego w dostarczonych paliwach kopalnych, którego emisje są uwalniane podczas produkcji towarów;

6) „okres sprawozdawczy do celów CPM” oznacza okres mający zastosowanie do monitorowania emisji podlegających CPM oraz do dotyczącej ich sprawozdawczości;

7) „jednostka emisji dwutlenku węgla” oznacza jednostkę emisji dwutlenku węgla wydaną w ramach mechanizmu przydzielania jednostek uprawnień do emisji, odpowiadającą zmniejszeniu emisji lub usunięciu emisji gazów cieplarnianych z atmosfery; jednostka taka jest generowana w wyniku działania łagodzącego zmianę klimatu i wdrażana w ramach operacji będących źródłem emisji nieobjętych mechanizmem opłat emisyjnych;

8) „międzynarodowa jednostka emisji dwutlenku węgla” oznacza jednostkę emisji dwutlenku węgla związaną z działaniem łagodzącym zmianę klimatu realizowanym w kraju innym niż kraj produkcji towaru.

2. ETAPY PRZYPISYWANIA W RAMACH METODYKI

Opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne emisje wbudowane związane z towarami przypisuje się w ramach następujących kolejnych etapów:

a) w odniesieniu do każdego mechanizmu opłat emisyjnych obejmującego emisje gazów cieplarnianych uwalniane podczas produkcji towarów ustala się, zgodnie z sekcją 3, opłatę emisyjną uiszczoną za tonę emisji podlegających CPM, wyrażoną w euro za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla;

b) do każdego towaru przypisuje się, zgodnie z sekcją 4, emisje podlegające CPM w odniesieniu do każdego mechanizmu opłat emisyjnych obejmującego emisje gazów cieplarnianych uwalniane podczas produkcji towarów;

c) do każdego towaru przypisuje się rabat lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji, zgodnie z sekcją 5, w odniesieniu do każdego mechanizmu opłat emisyjnych obejmującego emisje gazów cieplarnianych uwalniane podczas produkcji towarów;

d) do specyficznych emisji wbudowanych przypisuje się faktycznie uiszczoną opłatę emisyjną i określa się punkty danych, które są niezbędne upoważnionemu zgłaszającemu CBAM, zgodnie z sekcją 6, w odniesieniu do każdego mechanizmu opłat emisyjnych obejmującego emisje gazów cieplarnianych uwalniane podczas produkcji towarów;

e) faktycznie uiszczoną opłatę emisyjną przelicza się na euro oraz agreguje się całkowitą faktycznie uiszczoną opłatę emisyjną za specyficzne emisje wbudowane, zgodnie z sekcją 7.

W przypadku gdy w niniejszym załączniku wymieniono dowody potwierdzające faktycznie uiszczoną opłatę emisyjną, dowody te odnoszą się do specyficznej instalacji produkującej towary, w tym w sytuacji gdy opłatę emisyjną uiszcza podmiot podlegający mechanizmowi opłat emisyjnych mającemu zastosowanie do kilku instalacji.

3. USTALANIE MAJĄCEJ ZASTOSOWANIE OPŁATY EMISYJNEJ ZA TONĘ EMISJI W OPARCIU O FORMĘ MECHANIZMU OPŁAT EMISYJNYCH

W odniesieniu do każdego mechanizmu opłat emisyjnych obejmującego emisje gazów cieplarnianych związane z produkcją towarów ustala się opłatę emisyjną za tonę emisji.

W przypadku gdy emisje podlegające CPM obejmują emisje bezpośrednie, opłatę emisyjną za tonę emisji bezpośrednich (CP_{DIR}) ustala się w sposób określony w sekcjach 3.1 i 3.3.

W przypadku gdy emisje podlegające CPM obejmują emisje pośrednie, opłatę emisyjną za tonę emisji pośrednich (CP_{IND}) ustala się w sposób określony w sekcjach 3.2 i 3.3.

W przypadku gdy emisje podlegające CPM obejmują zarówno emisje bezpośrednie, jak i pośrednie, opłatę emisyjną ustala się oddzielnie dla tony emisji bezpośrednich i dla tony emisji pośrednich.

W przypadku gdy rabaty lub inne formy rekompensaty przyjmują formę zwrotu w postaci wartości pieniężnej, odpowiadające im obniżenie opłaty emisyjnej ustala się zgodnie z sekcją 3.4.

3.1. **Ustalanie opłaty emisyjnej powiązanej z emisjami bezpośrednimi**

W przypadku gdy opłata emisyjna ma zastosowanie do emisji bezpośrednich z instalacji, która podlega systemowi handlu emisjami lub podatkowi od emisji dwutlenku węgla ze źródeł punktowych, opłatę emisyjną za emisje bezpośrednie ustala się na podstawie następującego równania:

$$CP_{DIR} = CP/EM_CPM_{DIR} \qquad \text{(równanie 1)}$$

gdzie:

— CP_{DIR} oznacza opłatę emisyjną za tonę emisji podlegających CPM związanych z emisjami bezpośrednimi z instalacji produkującej towary, wyrażoną jako cena za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— CP oznacza całkowitą opłatę emisyjną uiszczoną przez operatora za emisje bezpośrednie w odpowiednim okresie sprawozdawczym do celów CPM, wyrażoną w lokalnej jednostce monetarnej danej jurysdykcji,

— EM_CPM_{DIR} oznacza całkowite emisje podlegające CPM związane z emisjami bezpośrednimi w odpowiednim okresie sprawozdawczym do celów CPM, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla.

W przypadku gdy opłata emisyjna ma zastosowanie do emisji z importowanej energii elektrycznej (jako towaru CBAM), opłatę emisyjną można ustalić, korzystając z odpowiedniej domyślnej opłaty emisyjnej udostępnionej przez Komisję lub opierając się na faktycznej opłacie emisyjnej, jeżeli sprawozdawczość w zakresie emisji wbudowanych ustala się na podstawie wartości rzeczywistych, zgodnej ze współczynnikiem emisji dla importowanej energii elektrycznej ustalonym na podstawie rzeczywistych emisji zgłoszonych w raporcie na temat wielkości emisji, stosownie do sekcji 1 załącznika IV do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547.

W przypadku gdy opłata emisyjna ma zastosowanie do mechanizmu opłat emisyjnych opartego na paliwie, zastosowanie ma sekcja 3.3.3.

3.2. **Ustalanie opłaty emisyjnej powiązanej z emisjami pośrednimi**

W przypadku gdy opłata emisyjna ma zastosowanie do emisji pośrednich z instalacji, opłatę od emisji pośrednich ustala się na podstawie średniej rocznej opłaty emisyjnej na jednostkę zakupionej energii elektrycznej, stosując następujące równanie:

$$CP_{IND} = CP/(Q_{IND} \times EF) \qquad \text{(równanie 2)}$$

gdzie:

— CP_{IND} oznacza średnią opłatę emisyjną za tonę emisji podlegających CPM, powiązaną z emisjami pośrednimi z instalacji produkującej towary, wyrażoną jako opłata za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— CP oznacza całkowitą opłatę emisyjną uiszczoną za emisje pośrednie, wyrażoną w lokalnej jednostce walutowej danej jurysdykcji,

— Q_{IND} oznacza odpowiednią ilość zużytej energii elektrycznej, wyrażoną w MWh lub TJ,

— *EF* oznacza współczynnik emisji właściwy dla zużytej energii elektrycznej, wyrażony w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla/MWh lub tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla/TJ.

Współczynnik emisji dla energii elektrycznej *EF* w równaniu 2 musi być zgodny z rzeczywistymi pośrednimi emisjami wbudowanymi zgodnie z art. 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego opłata emisyjna powiązana z emisjami pośrednimi (CP_{IND}) może być domyślną opłatą emisyjną udostępnioną przez Komisję.

3.3. **Typy mechanizmów opłat emisyjnych, w ramach których uiszczana jest opłata emisyjna**

Opłatę emisyjną obejmującą emisje bezpośrednie lub pośrednie ustala się na podstawie typów mechanizmu opłat emisyjnych wymienionych w poniższych sekcjach. Dowód takiej opłaty emisyjnej określono w sekcji 3.5.

3.3.1. *System handlu emisjami*

W przypadku gdy zastosowanie ma system handlu emisjami, całkowitą opłatę emisyjną uiszczoną za emisje bezpośrednie w równaniu 1 oraz całkowitą opłatę emisyjną uiszczoną za emisje pośrednie w równaniu 2 ustala się oddzielnie na podstawie średniej ważonej ceny sprzedaży na aukcji jednostki do celów zapewnienia zgodności w okresie sprawozdawczym, wyrażonej w cenie za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla, udostępnionej przez właściwe organy odpowiedzialne za system handlu emisjami.

Jeżeli średnia ważona cena sprzedaży na aukcji jednostki do celów zapewnienia zgodności nie jest dla danego okresu sprawozdawczego dostępna, stosuje się średnią cenę giełdową jednostki na uznanym rynku wtórnym opublikowaną przez organ publiczny odpowiedzialny za zarządzanie tym rynkiem wtórnym. Jeżeli średnia cena giełdowa nie została opublikowana przez odpowiedzialny organ publiczny lub nie można przedstawić dowodów na opublikowaną cenę giełdową, stosuje się średnią cenę giełdową opublikowaną przez giełdę lub platformę obrotu, która uzyskała zezwolenie organów danej jurysdykcji i jest przez nie nadzorowana.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego CP_{DIR} i CP_{IND} odpowiednio w równaniach 1 i 2 można ustalić na podstawie średniej ceny zakupu jednostek do celów zapewnienia zgodności operatora w chwili zakupu. Ustalając tę średnią wartość, operator uwzględnia wyłącznie te jednostki do celów zapewnienia zgodności, które znajdują się na rachunku w rejestrze systemu handlu emisjami na koniec okresu sprawozdawczego stosowanego do zgłaszania emisji wbudowanych.

3.3.2. *Podatek od emisji dwutlenku węgla ze źródeł punktowych*

W przypadku gdy zastosowanie ma podatek od emisji dwutlenku węgla ze źródeł punktowych, CP_{DIR} i CP_{IND} w równaniach 1 i 2 ustala się oddzielnie według mającej zastosowanie stawki podatku od emisji dwutlenku węgla, wyrażonej w opłacie emisyjnej uiszczanej za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla.

Jeżeli obniżona stawka podatku od emisji dwutlenku węgla jest uiszczana zgodnie z przepisami ustanowionymi w ramach podatku od emisji dwutlenku węgla, stawka opłaty emisyjnej jest równa tej obniżonej stawce podatku od emisji dwutlenku węgla wyrażonej w opłacie emisyjnej uiszczanej za tonę emisji podlegających CPM związanych z emisjami bezpośrednimi lub pośrednimi.

W przypadku gdy stawka podatku od emisji dwutlenku węgla została zmieniona w okresie sprawozdawczym, ustala się średnią ważoną w czasie stawkę opłaty emisyjnej, sumując pierwotną stawkę opłaty emisyjnej i zmienioną stawkę opłaty emisyjnej proporcjonalnie do ich odpowiedniego okresu stosowania w okresie sprawozdawczym.

3.3.3. *Podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie*

W przypadku gdy podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie ma zastosowanie do paliw zużywanych przez instalację, CP_{DIR} w równaniu 1 i CP_{IND} w równaniu 2 ustala się oddzielnie na podstawie średniej ważonej stawki podatku od emisji dwutlenku węgla dla paliw, które podlegają podatkowi od emisji dwutlenku węgla.

W tym celu:

a) w przypadku gdy emisje podlegające CPM związane są z emisjami bezpośrednimi, w odniesieniu do paliw spalanych w instalacji stosuje się następujące równanie:

$$CP_{DIR} = \frac{\Sigma_{f=1}^{n}(TaxRateFuel_f \times Q_{FUEL_f})}{\Sigma_{f=1}^{n}(Q_{FUEL_f} \times DEF_f)} \qquad \text{(równanie 3a)}$$

b) w przypadku gdy emisje podlegające CPM związane są z emisjami pośrednimi, w odniesieniu do paliw spalanych w instalacji stosuje się następujące równanie:

$$CP_{IND} = \frac{\Sigma_{f=1}^{n}(TaxRateFuel_f \times Q_{FUEL_f})}{\Sigma_{f=1}^{n}(Q_{FUEL_f} \times DEF_f)} \qquad \text{(równanie 3b)}$$

gdzie:

— CP_{DIR} oznacza średnią ważoną stawkę opłaty emisyjnej za tonę emisji podlegających CPM, powiązaną z emisjami bezpośrednimi z instalacji produkującej towary, wyrażoną jako cena za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— CP_{IND} oznacza średnią ważoną stawkę opłaty emisyjnej za tonę emisji podlegających CPM, powiązaną z emisjami pośrednimi z instalacji produkującej towary, wyrażoną jako cena za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— $TaxRateFuel_f$ to stawka specyficzna podatku za jednostkę paliwa *f*, która ma zastosowanie do paliwa zgodnie z podatkiem od emisji dwutlenku węgla, któremu podlega operator,

— $QFUEL_f$ oznacza ilość paliwa *f* zużytego w instalacji w okresie sprawozdawczym do celów CPM, która podlega podatkowi od emisji dwutlenku węgla, wyrażoną w jednostkach paliwa,

— DEF_f oznacza domyślny współczynnik emisji właściwy dla zużytego paliwa *f*, wyrażony w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na jednostkę paliwa,

— $\Sigma_{f=1}^{n}$ oznacza sumę wszystkich stawek specyficznych podatku dla odpowiednich paliw podlegających konkretnemu podatkowi od emisji dwutlenku węgla.

Domyślnymi współczynnikami emisji w równaniach 3a i 3b (DEF_f) są:

a) standardowe współczynniki przewidziane w przepisach danej jurysdykcji lub określone przez organ podatkowy jako podstawa do obliczenia podatku na jednostkę paliwa na podstawie jego zawartości emisji;

b) jeżeli te współczynniki emisji nie są dostępne – współczynniki standardowe zastosowane przez państwo, w którym znajduje się instalacja, do celów ostatniego wykazu krajowego przedłożonego Sekretariatowi Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu;

c) jeżeli te standardowe współczynniki zastosowane w wykazie krajowym nie są dostępne – standardowe współczynniki zawarte w najnowszych wytycznych dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych opracowanych przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu.

Stawka podatku od emisji dwutlenku węgla ustanowiona na mocy przepisów dotyczących podatku od emisji dwutlenku węgla, która ma zastosowanie do paliwa ($TaxRateFuel_f$), oraz współczynnik emisji właściwy dla tego zużytego paliwa (DEF_f) muszą być zgodne ze stawką opłaty emisyjnej ustanowioną na mocy przepisów.

W przypadku gdy obniżona stawka podatku od emisji dwutlenku węgla ma zastosowanie na jednostkę zużytego paliwa zgodnie z przepisami ustanowionymi w ramach podatku od emisji dwutlenku węgla, $TaxRateFuel_f$ oznacza obniżoną stawkę podatku na jednostkę zużytego paliwa, która ma zastosowanie do paliwa, chyba że istnieją dowody na to, że operator zapłacił pełną stawkę podatku od emisji dwutlenku węgla i że nie zastosowano żadnej obniżki stawki podatku.

W przypadku gdy stawka podatku od emisji dwutlenku węgla dla paliwa *f* została w okresie sprawozdawczym zmodyfikowana, ustala się ważoną w czasie średnią stawkę opłaty emisyjnej i stosuje ją do celów ustalenia $TaxRateFuel_f$ w równaniach 3a i 3b.

3.3.4. *Mechanizmy opłat emisyjnych z różnymi wariantami zgodności z przepisami*

W przypadku gdy opłata emisyjna mająca zastosowanie do emisji bezpośrednich lub emisji pośrednich z instalacji jest uiszczana w ramach różnych wariantów zgodności z przepisami, w tym z wykorzystaniem jednostek emisji dwutlenku węgla w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zgodności z przepisami w ramach systemu handlu emisjami lub podatku od emisji dwutlenku węgla, co umożliwia instalacjom w systemie handlu emisjami zakup brakujących uprawnień lub jednostek emisji o równoważnym charakterze po stałym kursie ustalonym przez odpowiedzialne organy, CP_{DIR} w równaniu 1 i CP_{IND} w równaniu 2 ustala się oddzielnie poprzez zastosowanie średniej ważonej stawki opłaty emisyjnej, stosując:

a) następujące równanie, w przypadku gdy emisje podlegające CPM związane są z emisjami bezpośrednimi:

$$CP_{DIR} = \Sigma_{i=1}^{n}(CP_{CO_i} \times EM_{CO_i}) / \Sigma_{i=1}^{n}(EM_{CO_i}) \quad \text{(równanie 4a)}$$

b) następujące równanie, w przypadku gdy emisje podlegające CPM związane są z emisjami pośrednimi:

$$CP_{IND} = \Sigma_{i=1}^{n}(CP_{CO_i} \times EM_{CO_i}) / \Sigma_{i=1}^{n}(EM_{CO_i}) \quad \text{(równanie 4b)}$$

gdzie:

— CP_{DIR} oznacza średnią ważoną opłatę emisyjną za tonę emisji podlegających CPM, powiązaną z emisjami bezpośrednimi z instalacji produkującej towary, wyrażoną w cenie za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— CP_{IND} oznacza średnią ważoną opłatę emisyjną za tonę emisji podlegających CPM, powiązaną z emisjami pośrednimi z instalacji produkującej towary, wyrażoną w cenie za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— CP_{CO_i} oznacza opłatę emisyjną *i* objętą danym wariantem zgodności z przepisami, wyrażoną w cenie za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla;

— EM_{CO_i} oznacza ilość emisji podlegających CPM związanych z emisjami bezpośrednimi lub pośrednimi objętymi danym wariantem zgodności z przepisami, który jest wykorzystywany do wypełnienia obowiązków w zakresie zgodności z przepisami.

W przypadku gdy wariant zgodności z przepisami polega na wykorzystaniu jednostek emisji dwutlenku węgla w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zgodności z przepisami w ramach systemu handlu emisjami lub systemu podatku od emisji dwutlenku węgla, CP_{CO_i} oznacza opłatę emisyjną za jednostki emisji dwutlenku węgla wykorzystane w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zgodności z przepisami w ramach systemu handlu emisjami lub podatku od emisji dwutlenku węgla, wyrażoną w lokalnej jednostce walutowej danej jurysdykcji. Zgłoszona opłata uiszczona za jednostki emisji dwutlenku węgla (CP_{CO_i}) nie może przekraczać wysokości opłaty emisyjnej za inne warianty zgodności z przepisami w ramach systemu handlu emisjami lub podatku od emisji dwutlenku węgla, ustalonych na podstawie sekcji 3.3.1, 3.3.2 i 3.3.3.

W przypadku gdy operator nie zakupił jednostek emisji dwutlenku węgla wykorzystanych do wypełnienia obowiązków w zakresie zgodności z przepisami w ramach systemu handlu emisjami lub podatku od emisji dwutlenku węgla, emisjom podlegającym CPM objętym tymi jednostkami emisji dwutlenku węgla przypisuje się opłatę zerową, chyba że operator jest w stanie udokumentować ich cenę rynkową w oparciu o dowody wskazane w sekcji 3.5.4.

Do celów ustalenia uiszczonej opłaty emisyjnej międzynarodowe jednostki emisji dwutlenku węgla wynikające z art. 6.2 i 6.4 porozumienia paryskiego, wykorzystywane do wypełnienia obowiązków w zakresie zgodności z przepisami w ramach systemu handlu emisjami lub podatku od emisji dwutlenku węgla, można uwzględniać do wysokości maksymalnie 10 % zgłoszonych i potwierdzonych emisji podlegających CPM, które są objęte tym specyficznym mechanizmem opłat emisyjnych państwa trzeciego, tak aby wartość *EMco* odpowiadająca potwierdzonym międzynarodowym jednostkom emisji dwutlenku węgla spełniającym warunki określone w sekcji 3.5.4 nie przekraczała następujących wartości procentowych:

a) w przypadku gdy *EMco* dotyczy emisji bezpośrednich – 10 % całkowitych emisji podlegających CPM związanych z emisjami bezpośrednimi (*całkowite* EM_CPM_{DIR}) w odniesieniu do mechanizmu opłat emisyjnych, w ramach którego te międzynarodowe jednostki emisji dwutlenku węgla wykorzystywane są do wypełnienia obowiązków w zakresie zgodności z przepisami;

b) w przypadku gdy *EMco* dotyczy emisji pośrednich – 10 % całkowitych emisji podlegających CPM związanych z emisjami pośrednimi (*całkowite* EM_CPM_{IND}) w odniesieniu do mechanizmu opłat emisyjnych, w ramach którego te międzynarodowe jednostki emisji dwutlenku węgla wykorzystywane są do wypełnienia obowiązków w zakresie zgodności z przepisami.

Jeżeli takimi międzynarodowymi jednostkami emisji dwutlenku węgla objętych jest więcej niż 10 % zgłoszonych i potwierdzonych emisji podlegających CPM – stosownie do przypadku – bezpośrednich lub pośrednich, opłatę zerową przypisuje się emisjom podlegającym CPM objętym międzynarodowymi jednostkami emisji dwutlenku węgla przekraczającymi ten próg 10 %, a średnią opłatę emisyjną uiszczoną za te międzynarodowe jednostki emisji dwutlenku węgla przypisuje się 10 % zgłoszonych i potwierdzonych emisji podlegających CPM – stosownie do przypadku – bezpośrednich lub pośrednich.

$\Sigma_{i=1}^{n}$ $[EM_{CO_i}]$ odpowiada całkowitym emisjom podlegającym CPM związanym z emisjami bezpośrednimi lub pośrednimi objętymi wariantami zgodności z przepisami.

3.4. **Ustalanie wartości (ang. *price value*) rabatów lub innych form rekompensaty w postaci wartości pieniężnej**

W przypadku gdy rabat lub inna forma rekompensaty przyjmuje formę zwrotu w postaci wartości pieniężnej, stawkę opłaty emisyjnej od tego zwrotu, na tonę emisji podlegających CPM, ustala się, stosując:

a) następujące równanie, w przypadku gdy emisje podlegające CPM związane są z emisjami bezpośrednimi:

$$RC_{DIR} = RC_{VALUE}/EM_CPM_{DIR} \qquad \text{(równanie 5a)}$$

b) następujące równanie, w przypadku gdy emisje podlegające CPM związane są z emisjami pośrednimi:

$$RC_{IND} = RC_{VALUE}/EM_CPM_{IND} \qquad \text{(równanie 5b)}$$

gdzie:

— RC_{DIR} oznacza stawkę rabatu lub innej formy rekompensaty za tonę emisji podlegających CPM związanych z emisjami bezpośrednimi oraz z rodzajem zwrotu, o którym mowa w niniejszej sekcji, wyrażone w cenie za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— RC_{IND} oznacza stawkę rabatu lub innej formy rekompensaty za tonę emisji podlegających CPM związanych z emisjami pośrednimi oraz z rodzajem zwrotu, o którym mowa w niniejszej sekcji, wyrażone w cenie za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— RC_{VALUE} oznacza całkowitą wartość (ang. *price value*) otrzymanego rabatu lub innej formy otrzymanej rekompensaty w postaci wartości pieniężnej, związaną z okresem do celów CPM, wyrażoną w walucie lokalnej,

— EM_CPM_{DIR} oznacza, w przypadku gdy zwrot w postaci wartości pieniężnej odnosi się do emisji bezpośrednich, całkowite emisje podlegające CPM związane z emisjami bezpośrednimi, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— EM_CPM_{IND} oznacza, w przypadku gdy zwrot w postaci wartości pieniężnej odnosi się do emisji pośrednich, w tym rekompensaty kosztów z tytułu opłaty emisyjnej uiszczanej w odniesieniu do zakupionej energii elektrycznej, całkowite emisje podlegające CPM związane z emisjami pośrednimi, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla.

Stawkę rabatu lub innej formy rekompensaty za tonę emisji powiązanych ze zwrotem w postaci wartości pieniężnej odejmuje się od stawki opłaty emisyjnej za tonę emisji podlegających CPM związanych z emisjami bezpośrednimi lub pośrednimi, stosując:

a) następujące równanie, w przypadku gdy emisje podlegające CPM związane są z emisjami bezpośrednimi:

$$EFF_CP_{DIR} = CP_{DIR} - RC_{DIR} \qquad \text{(równanie 6a)}$$

b) następujące równanie, w przypadku gdy emisje podlegające CPM związane są z emisjami pośrednimi:

$$EFF_CP_{IND} = CP_{IND} - RC_{IND} \qquad \text{(równanie 6b)}$$

gdzie:

— EFF_CP_{DIR} oznacza faktyczną opłatę emisyjną uiszczoną za tonę emisji podlegających CPM związanych z emisjami bezpośrednimi, wyrażoną w cenie za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— EFF_CP_{IND} oznacza faktyczną opłatę emisyjną uiszczoną za tonę emisji podlegających CPM związanych z emisjami pośrednimi, wyrażoną w cenie za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— CP_{DIR} oznacza stawkę opłaty emisyjnej lub średnią ważoną stawkę opłaty emisyjnej za tonę emisji podlegających CPM związanych z emisjami bezpośrednimi z instalacji produkującej towary, wyrażoną jako cena za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— CP_{IND} oznacza średnią ważoną stawkę opłaty emisyjnej za tonę emisji podlegających CPM, powiązaną z emisjami pośrednimi z instalacji produkującej towary, wyrażoną w cenie za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— RC_{DIR} oznacza stawkę rabatu lub rekompensaty za tonę emisji związanych z emisjami bezpośrednimi oraz rodzajem zwrotu, o którym mowa w niniejszej sekcji, wyrażone w cenie za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— RC_{IND} oznacza stawkę rabatu lub rekompensaty za tonę emisji związanych z emisjami pośrednimi oraz rodzajem zwrotu, o którym mowa w niniejszej sekcji, wyrażone w cenie za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla.

3.5. **Wymogi dotyczące dowodów uiszczenia opłaty emisyjnej**

3.5.1. *System handlu emisjami*

W przypadku gdy średnia ważona cena uprawnień sprzedawanych na aukcji jest wykorzystywana do ustalenia całkowitej opłaty emisyjnej uiszczonej przez operatora w systemie handlu emisjami zgodnie z sekcją 3.3.1, dowody potwierdzające opłatę emisyjną w danym okresie sprawozdawczym muszą zawierać wszystkie następujące informacje:

a) dowód średniej ważonej ceny sprzedaży na aukcji, udostępniony przez właściwe organy odpowiedzialne za zarządzanie systemem handlu emisjami;

b) w przypadku gdy obowiązek w zakresie zgodności z przepisami nałożony jest w ramach systemu handlu emisjami na operatora – całkowite emisje podlegające CPM zgłoszone i potwierdzone w ramach systemu handlu emisjami, o ile spełnione są warunki określone w art. 15 ust. 3 lit. a) lub b);

c) w przypadku gdy obowiązek w zakresie zgodności z przepisami nałożony jest w ramach systemu handlu emisjami na operatora – dowody, na które składają się:

   1) dokumenty urzędowe dotyczące jednostek do celów zapewnienia zgodności umorzonych w rejestrze albo inna odpowiednia dokumentacja od organów odpowiedzialnych za zarządzanie systemem handlu emisjami wykazująca liczbę jednostek do celów zapewnienia zgodności, które umorzono w celu pokrycia zgłoszonych i potwierdzonych emisji podlegających CPM, albo dowody potwierdzające, że obowiązek umorzenia jednostek co celów zapewnienia zgodności przypada dopiero w późniejszym i ostatnim rocznym okresie sprawozdawczym w ramach wieloletniego okresu dostosowywania się do wymagań;

      w przypadku gdy cykl zgodności systemu handlu emisjami obejmuje kilka lat, a regulujące ten system przepisy wymagają, aby wszystkie jednostki do celów zapewnienia zgodności zostały umorzone w ostatnim roku – dokumenty urzędowe dotyczące jednostek do celów zapewnienia zgodności umorzonych w tym ostatnim roku oraz zgłoszonych i potwierdzonych emisji podlegających CPM, które są objęte tymi jednostkami, za wszystkie lata cyklu zgodności;

   2) w przypadku gdy sprawozdanie z certyfikacji zostało wydane przed upływem terminu umorzenia jednostek do celów zapewnienia zgodności określonego w przepisach krajowych mających zastosowanie w momencie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia – dowody potwierdzające, że całkowite emisje podlegające CPM, o których mowa w lit. b), są nadal aktualne, a warunki określone w art. 15 ust. 3 lit. a) lub b) zostały spełnione.

d) w przypadku gdy obowiązek w zakresie zgodności z przepisami nałożony jest w ramach systemu handlu emisjami na wcześniejszym etapie łańcucha dostaw paliw, czyli na dystrybutora, dostawcę lub importera – dowody potwierdzające uiszczenie opłaty emisyjnej, w tym dowody od dystrybutora, dostawcy lub importera paliwa, lub dowody uiszczenia opłaty emisyjnej uzyskane od organu zarządzającego systemem handlu emisjami.

W przypadku gdy do ustalenia całkowitej opłaty emisyjnej uiszczanej przez operatora w ramach systemu handlu emisjami stosuje się średnią cenę giełdową uprawnień na uznanym rynku wtórnym, dowody potwierdzające opłatę emisyjną w danym okresie sprawozdawczym muszą zawierać wszystkie następujące informacje:

a) dowody potwierdzające opublikowaną średnią cenę giełdową jednostki do celów zapewnienia zgodności stosowanej zgodnie z sekcją 3.3.1;

b) dowody, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) i c) niniejszej sekcji.

W przypadku gdy operator korzysta ze stałego kursu, po którym można nabyć uprawnienia w ramach systemu handlu emisjami, dowody uiszczenia opłaty emisyjnej w odpowiednim okresie sprawozdawczym muszą obejmować wszystkie następujące elementy:

a) przepisy określające stały kurs mający zastosowanie w momencie zgłaszania danych dotyczących opłat emisyjnych, po którym można nabywać uprawnienia;

b) dowód zakupu ze wskazaniem daty zakupu, liczby zakupionych uprawnień i całkowitej ceny zakupu za tę liczbę uprawnień.

W przypadku gdy całkowita opłata emisyjna uiszczona przez operatora w systemie handlu emisjami opiera się na średniej cenie zakupu nabytych jednostek do celów zapewnienia zgodności, dowody muszą obejmować:

a) dokumenty urzędowe dotyczące liczby jednostek do celów zapewnienia zgodności umorzonych w rejestrze albo inną odpowiednią dokumentację od organów odpowiedzialnych za zarządzanie systemem handlu emisjami w celu pokrycia zgłoszonych i potwierdzonych emisji podlegających CPM;

b) dowody potwierdzające liczbę jednostek do celów zapewnienia zgodności na rachunku w rejestrze systemu handlu emisjami na koniec okresu sprawozdawczego stosowanego do zgłaszania emisji wbudowanych, ze wskazaniem daty zakupu i ceny zakupu tych jednostek;

c) dowody na to, że jednostki do celów zapewnienia zgodności, o których mowa w lit. b), są nadal aktualne na koniec okresu sprawozdawczego stosowanego do zgłaszania emisji wbudowanych;

d) całkowite emisje podlegające CPM zgłoszone i potwierdzone w ramach systemu handlu emisjami, o ile spełnione są warunki określone w art. 15 ust. 3 lit. a) lub b).

W przypadku gdy przepisy regulujące system handlu emisjami wymagają od operatora, aby każdego roku umarzał część uprawnień, a w ostatnim roku wieloletniego cyklu zgodności – pozostałą liczbę uprawnień niezbędną do pokrycia wszystkich zgłoszonych i potwierdzonych emisji, dowody uiszczenia opłaty emisyjnej muszą uwzględniać następujące aspekty:

a) w przypadku gdy okres sprawozdawczy obejmuje okres sprawozdawczy do celów CPM, w którym doszło do częściowego umorzenia uprawnień, dowody, o których mowa w akapicie pierwszym, mają zastosowanie do częściowo umorzonych uprawnień za te okresy sprawozdawcze;

b) w przypadku gdy okres sprawozdawczy obejmuje ostatni rok, w którym umorzono pozostałe pełne uprawnienia, aby odpowiadały zgłoszonym i potwierdzonym emisjom, dowody, o których mowa w akapicie pierwszym, mają zastosowanie do uprawnień w pełni umorzonych w tym ostatnim roku wieloletniego cyklu zgodności.

3.5.2. *Podatek od emisji dwutlenku węgla*

W przypadku gdy opłata emisyjna odnosi się do podatku od emisji dwutlenku węgla, dowody w odpowiednim okresie sprawozdawczym muszą obejmować wszystkie następujące informacje:

a) przepisy określające mającą zastosowanie stawkę podatku od emisji dwutlenku węgla lub, w stosownych przypadkach, obniżoną stawkę podatku od emisji dwutlenku węgla w momencie zgłaszania danych dotyczących opłaty emisyjnej, w tym ewentualne zmiany w okresie sprawozdawczym;

b) w przypadku gdy podatek od emisji dwutlenku węgla jest podatkiem od emisji dwutlenku węgla ze źródeł punktowych stosowanym do emisji bezpośrednich:

   1) dokumenty urzędowe dotyczące podatku zapłaconego od ilości emisji, w tym dowody uzyskane od organów podatkowych;

   2) dowody potwierdzające emisje podlegające CPM potwierdzone i zgłoszone w ramach podatku od emisji dwutlenku węgla, o ile spełnione są warunki określone w art. 15 ust. 3 lit. b);

c) w przypadku gdy podatek od emisji dwutlenku węgla jest nałożony na paliwo (podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie):

1) dowody potwierdzające podatek zapłacony od określonej ilości paliwa, w tym dowody od dostawców paliwa lub dowody uzyskane od organów podatkowych odpowiedzialnych za podatek od emisji dwutlenku węgla;

2) dowody potwierdzające ilość zużywanego paliwa, do którego stosuje się podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie, w tym potwierdzenie wystawione przez właściwy organ, jeżeli operator ma obowiązek raportować temu organowi zużycie paliwa;

3) dowody na to, że współczynniki emisji zastosowane w równaniu 3 są zgodne ze współczynnikami emisji, o których mowa w sekcji 3.3.3.

3.5.3. *Zwrot płatności*

W przypadku gdy rabaty lub inne formy rekompensaty przyjmują formę zwrotu zgodnie z sekcją 3.4, dowody muszą zawierać następujące informacje:

a) korespondencję urzędową z organem odpowiedzialnym za przyznanie zwrotu, w tym wnioski o zwrot *ex post*, oraz zatwierdzenie tych wniosków przez organ;

b) urzędowe potwierdzenie daty otrzymania zwrotu lub daty, w której zostanie on przyznany;

c) urzędowe potwierdzenie wielkości otrzymanego zwrotu bezpośredniego lub zwrotu *ex post*, który ma zostać otrzymany;

d) dokumenty potwierdzające dokonanie bezpośredniego zwrotu na rzecz operatora przez organ odpowiedzialny za przyznawanie zwrotów, w tym dokumentację księgową, jeżeli dokumenty takie są dostępne.

e) w przypadku gdy opłatę emisyjną pobiera się od energii elektrycznej – rachunek za energię elektryczną ze wskazaniem kwoty zaliczonej na poczet należności albo kwoty obniżającej płatność;

f) w przypadku gdy rabaty lub inne formy rekompensaty mają wartość pieniężną, którą należy uwzględnić w rocznych sprawozdaniach finansowych lub bilansach, sprawozdania wykwalifikowanego biegłego rewidenta finansowego lub formalne sprawozdania z zarządzania finansami.

3.5.4. *Jednostki emisji dwutlenku węgla*

W przypadku gdy opłata emisyjna jest częściowo uiszczana z wykorzystaniem jednostek emisji dwutlenku węgla, dowody dotyczące jednostek emisji wykorzystanych w danym okresie sprawozdawczym muszą zawierać wszystkie następujące materiały:

a) dokumenty urzędowe dotyczące liczby jednostek emisji dwutlenku węgla umorzonych w rejestrze albo inną odpowiednią dokumentację od organów odpowiedzialnych za zarządzanie systemem handlu emisjami lub podatkiem od emisji dwutlenku węgla w celu pokrycia zgłoszonych i potwierdzonych emisji podlegających CPM, które są wykorzystywane jako parametr służący ustaleniu faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej zgodnie z sekcją 3.3.4;

b) dokument urzędowy dotyczący całkowitych emisji potwierdzonych i zgłoszonych w ramach mechanizmu opłat emisyjnych, w tym emisji, w odniesieniu do których wykorzystano część tych jednostek emisji dwutlenku węgla, aby wypełnić obowiązki w zakresie zgodności z przepisami w ramach systemu handlu emisjami lub podatku od emisji dwutlenku węgla;

c) w przypadku gdy operator zakupił jednostki emisji dwutlenku węgla – dowody potwierdzające zakupioną liczbę jednostek emisji dwutlenku węgla, ze wskazaniem daty zakupu i ceny zakupu tych jednostek;

d) w przypadku gdy operator nie zakupił jednostek emisji dwutlenku węgla – dowody potwierdzające liczbę jednostek emisji dwutlenku węgla uzyskanych przez operatora oraz dowody potwierdzające, że cena jednostki emisji dwutlenku węgla opiera się na publicznie dostępnych cenach rynkowych;

e) w przypadku korzystania z międzynarodowych jednostek emisji dwutlenku węgla przedstawia się dowody potwierdzające, że:

1) jednostki emisji dwutlenku węgla przekazano w ramach międzynarodowego transferu efektów działań na rzecz łagodzenia zmian klimatu zgodnie z art. 6 ust. 2 porozumienia paryskiego oraz zgodnie z definicją pierwszego transferu zawartą w odnośnym upoważnieniu (*Letter of Authorisation*) dostępnym na centralnej platformie rozliczania i raportowania (CARP) ustanowionej na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu („UNFCCC"), w tym jednostki emisji dwutlenku węgla wydane na podstawie art. 6 ust. 4 porozumienia paryskiego w oparciu o ich rejestrację w rejestrze mechanizmu UNFCCC jako redukcje emisji dopuszczone do międzynarodowego transferu;

2) według ustaleń ekspertów technicznych, którzy dokonują przeglądów na podstawie art. 6 zgodnie z decyzjami UNFCCC w sprawie takich przeglądów, w sprawozdaniu ekspertów technicznych z przeglądu najnowszego sprawozdania wstępnego lub w zaktualizowanym sprawozdaniu wstępnym dotyczącym odpowiedniego podejścia opartego na współpracy dostępnym na CARP nie stwierdzono istotnych niespójności oraz

3) udział międzynarodowych jednostek emisji dwutlenku węgla nie przekracza 10 % zgłoszonych i potwierdzonych emisji z instalacji podlegających mechanizmowi opłat emisyjnych państwa trzeciego, które to emisje wykorzystuje się do ustalenia faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej zgodnie z sekcją 3.3.4.

4. PRZYPISYWANIE EMISJI PODLEGAJĄCYCH CPM DO TOWARÓW

Emisje podlegające CPM przypisuje się do każdego towaru zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547 oraz załącznikami I i III do tego rozporządzenia poprzez wykonanie czynności określonych w sekcjach 4.1 i 4.2.

Do celów przypisywania stosuje się całkowite emisje podlegające CPM z instalacji produkującej towary, według stanu zgłoszonego i potwierdzonego zgodnie z wymogami jurysdykcji mechanizmu opłat emisyjnych, o ile spełnione są warunki określone w art. 15 ust. 3.

W przypadku gdy zakres emisji objętych mechanizmem opłat emisyjnych różni się od zakresu emisji wbudowanych opartego na granicach systemowych mających zastosowanie do ustalania emisji wbudowanych na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547, operator uzgadnia te zakresy i przypisuje wyłącznie te emisje podlegające CPM, które mieszczą się w granicach systemowych mających zastosowanie.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego, w przypadku gdy mechanizm opłat emisyjnych jest podatkiem od emisji dwutlenku węgla opartym na paliwie, całkowite emisje podlegające CPM oblicza się, stosując:

a) następujące równanie, w przypadku gdy emisje podlegające CPM związane są z emisjami bezpośrednimi:

$$EM_CPM_{DIR} = \sum_{f=1}^{n}(Q_{FUEL_f} \times DEF_f) \qquad \text{(równanie 7a)}$$

b) następujące równanie, w przypadku gdy emisje podlegające CPM związane są z emisjami pośrednimi:

$$EM_CPM_{IND} = \sum_{f=1}^{n}(Q_{FUEL_f} \times DEF_f) \qquad \text{(równanie 7b)}$$

gdzie:

— EM_CPM_{DIR} oznacza całkowite emisje z instalacji podlegające CPM i objęte indywidualnym mechanizmem opłat emisyjnych, związane z emisjami bezpośrednimi, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— EM_CPM_{IND} oznacza całkowite emisje z instalacji podlegające CPM, objęte indywidualnym mechanizmem opłat emisyjnych, związane z emisjami pośrednimi, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— Q_{FUELf} oznacza ilość paliwa *f*, którą zużyto w instalacji w okresie sprawozdawczym do celów CPM i która podlega opłacie emisyjnej, wyrażoną w jednostkach paliwa,

— DEF_f oznacza domyślny współczynnik emisji właściwy dla zużytego paliwa *f*, wyrażony w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na jednostkę paliwa,

— $\Sigma_{f=1}^{n}$ oznacza sumę emisji, które można przypisać do różnych paliw podlegających konkretnemu podatkowi od emisji dwutlenku węgla.

Domyślny współczynnik emisji w równaniu 7a i 7b musi być zgodny z domyślnym współczynnikiem emisji zastosowanym w równaniu 3a i 3b oraz z przepisami mającymi zastosowanie do tego współczynnika emisji, wskazanymi w sekcji 3.3.3.

W przypadku gdy emisje podlegające CPM są związane z prekursorami wyprodukowanymi poza instalacją, które są wykorzystywane do produkcji towaru, wykonuje się czynności określone w sekcjach 4.1 i 4.2.

4.1. **Przypisywanie emisji podlegających CPM w okresie sprawozdawczym**

Całkowitą ilość emisji podlegających CPM dzieli się na emisje, które wchodzą w zakres okresu sprawozdawczego i emisje, które wykraczają poza ten okres sprawozdawczy, stosując:

a) następujące równanie, w przypadku gdy emisje związane są z emisjami bezpośrednimi:

$$EM_{DIR} = EM_CPM_{DIR} - EM_{nRP_DIR} \quad \text{(równanie 8a)}$$

b) następujące równanie, w przypadku gdy emisje związane są z emisjami pośrednimi:

$$EM_{IND} = EM_CPM_{IND} - EM_{nRP_IND} \quad \text{(równanie 8b)}$$

gdzie:

— EM_{DIR} oznacza całkowite emisje bezpośrednie z instalacji, które wchodzą w zakres okresu sprawozdawczego, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— EM_{IND} oznacza całkowite emisje pośrednie z instalacji, które wchodzą w zakres okresu sprawozdawczego, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— EM_CPM_{DIR} oznacza całkowite emisje podlegające CPM z instalacji, związane z emisjami bezpośrednimi, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— EM_CPM_{IND} oznacza całkowite emisje podlegające CPM z instalacji, związane z emisjami pośrednimi, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— EM_{nRP_DIR} oznacza całkowite emisje bezpośrednie z instalacji, które nie wchodzą w zakres okresu sprawozdawczego, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— EM_{nRP_IND} oznacza całkowite emisje pośrednie z instalacji, które nie wchodzą w zakres okresu sprawozdawczego, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla.

Rokiem referencyjnym stosowanym do ustalenia, czy emisje podlegające CPM wchodzą w zakres okresu sprawozdawczego stosowanego do zgłaszania emisji wbudowanych, jest okres sprawozdawczy, o którym mowa w raporcie na temat wielkości emisji zweryfikowanym przez weryfikatora zgodnie z sekcją 2 załącznika II do rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551.

W przypadku gdy okres sprawozdawczy do celów CPM nie jest tożsamy z okresem sprawozdawczym stosowanym do zgłaszania emisji wbudowanych, operator wykorzystuje odpowiednie dane dotyczące emisji podlegających CPM z dwóch kolejnych okresów sprawozdawczych do celów CPM i przypisuje te dane do okresu sprawozdawczego stosowanego do zgłaszania emisji wbudowanych zgodnie z art. 7 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547 w oparciu o monitorowanie nie rzadsze niż comiesięczne.

4.2. **Przypisywanie całkowitych emisji w okresie sprawozdawczym do każdego towaru**

Całkowite emisje bezpośrednie i całkowite emisje pośrednie podlegające mechanizmowi opłat emisyjnych w okresie sprawozdawczym (EM_{DIR} *lub* EM_{IND}) przypisuje się oddzielnie do każdego towaru na poziomie kodu CN, wykonując tę samą procedurę co przy przypisywaniu do każdego towaru emisji wbudowanych zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547 i załącznikiem I do tego rozporządzenia. Na procedurę przypisania emisji składają się następujące czynności:

a) EM_{DIR} lub EM_{IND} przypisuje się do granic systemowych procesów produkcji związanych z produkcją towarów zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547 i załącznikiem I do tego rozporządzenia;

b) emisje bezpośrednie i pośrednie, o których mowa w lit. a), przypisuje się oddzielnie do każdego kodu CN towaru zgodnie z załącznikiem I w związku z załącznikiem III do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547.

Przy przypisywaniu do każdego towaru całkowitych emisji pośrednich podlegających mechanizmowi opłat emisyjnych nie uwzględnia się towarów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) 2023/956.

Do celów lit. b) przypisane emisje bezpośrednie i pośrednie wyraża się w jednostkach funkcjonalnych dla każdego kodu CN zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547.

Emisje bezpośrednie i pośrednie w okresie sprawozdawczym, wyrażone w jednostkach funkcjonalnych, przypisuje się oddzielnie do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru dla każdego kodu CN, jak określono w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547, stosując:

a) następujące równanie, w przypadku gdy emisje związane są z emisjami bezpośrednimi:

$$EM_{DIR_g} = EM_{DIR_FU_g}/FUF_g \qquad \text{(równanie 9a)}$$

b) następujące równanie, w przypadku gdy emisje związane są z emisjami pośrednimi:

$$EM_{IND_g} = EM_{IND_FU_g}/FUF_g \qquad \text{(równanie 9b)}$$

gdzie:

— EM_{DIRg} oznacza całkowite emisje bezpośrednie w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji towaru *g*, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę towaru,

— EM_{INDg} oznacza całkowite emisje pośrednie w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji towaru *g*, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę towaru,

— EM_{DIR_FUg} oznacza całkowite emisje bezpośrednie w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji, wyrażone w *t* ekwiwalentu dwutlenku węgla na jednostkę funkcjonalną dla każdego towaru *g* zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547,

— EM_{IND_FUg} oznacza całkowite emisje pośrednie w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji, wyrażone w *t* ekwiwalentu dwutlenku węgla na jednostkę funkcjonalną dla każdego kodu CN zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547,

— FUF_g oznacza współczynnik jednostki funkcjonalnej mający zastosowanie do każdego towaru *g* do celów ustalenia, jaką część każdej tony towarów stanowi jednostka funkcjonalna, jak określono w art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547.

W przypadku gdy jednostką funkcjonalną jest tona towaru, współczynnik jednostki funkcjonalnej wynosi 1. W przypadku gdy instalacja produkuje wyłącznie energię elektryczną jako towar określony w załączniku I do rozporządzenia (UE) 2023/956, jednostką funkcjonalną jest 1. Operator przelicza jednostkę funkcjonalną energii elektrycznej na MWh.

Jeżeli jednostkę funkcjonalną towarów, o której mowa w art. 4 ust. 5 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547, stanowią tony zawartego klinkieru, a jednostkę funkcjonalną nawozów, o której mowa w art. 4 ust. 4 tego rozporządzenia, stanowią tony zawartego azotu lub uzupełniająca jednostka miary w postaci kilogramów zawartego azotu, i towary te są wprowadzane do obrotu w różnych zakresach składu, emisje bezpośrednie lub pośrednie w okresie sprawozdawczym przypisuje się oddzielnie do każdego zakresu składu lub składu szczególnego, zgodnie z sekcją B załącznika III do tego rozporządzenia. W takim przypadku współczynnik jednostki funkcjonalnej uwzględnia proporcję zawartości klinkieru w towarze, jak określono w art. 4 ust. 5 tego rozporządzenia, oraz różne proporcje zawartości azotu w towarze, jak określono w art. 4 ust. 4 tego rozporządzenia.

4.3. **Dowody dotyczące mającego zastosowanie okresu sprawozdawczego i przypisania towarów**

W przypadku gdy okres sprawozdawczy do celów CPM nie jest tożsamy z okresem sprawozdawczym stosowanym do zgłaszania emisji wbudowanych zgodnie z art. 7 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547, na dowody składają się dane dotyczące emisji podlegających CPM, pochodzące ze sprawozdań nie rzadszych niż comiesięcznych, pobrane ze zbioru danych za dwa kolejne okresy sprawozdawcze do celów CPM, przypisane do okresu sprawozdawczego, który jest stosowany do zgłaszania emisji wbudowanych zgodnie z art. 7 tego rozporządzenia.

Dowody przypisania emisji podlegających CPM związanych z emisjami bezpośrednimi i pośrednimi, do kodu CN każdego towaru, jak określono w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547, a także do jednostki funkcjonalnej dla każdego kodu CN oraz do wielkości produkcji dla każdego kodu CN towaru muszą być zgodne z zasadami przypisywania przedstawionymi w załącznikach I i III do tego rozporządzenia i obejmować następujące elementy:

a) dowody w dokumentacji dotyczącej opłat emisyjnych potwierdzające, że przypisanie danych dotyczących opłaty emisyjnej do każdego towaru jest zgodne z podejściem do przypisywania emisji wbudowanych przyjętym w raporcie na temat wielkości emisji zweryfikowanym przez weryfikatora zgodnie z sekcją 2 załącznika II do rozporządzenia delegowanego (UE) 2025/2551;

b) odpowiednią dokumentację wewnętrzną umożliwiającą kontrolę stopnia wiarygodności danych wymienionych w art. 14;

c) jeżeli przypisywanie dotyczy prekursorów wyprodukowanych poza instalacją i jeżeli zastosowanie ma art. 15 ust. 2, certyfikowany raport operatora na temat opłaty emisyjnej oraz odpowiadające mu sprawozdanie z certyfikacji instalacji, która wyprodukowała prekursory.

5. PRZYPISYWANIE RABATÓW LUB INNYCH FORM REKOMPENSATY DOTYCZĄCYCH EMISJI DO TOWARÓW

Dla każdego mechanizmu opłat emisyjnych ilość emisji powiązanych z rabatami lub innymi formami rekompensaty dotyczącymi emisji ustala się zgodnie z sekcjami 5.1 i 5.2. Emisje powiązane z takimi rabatami lub innymi formami rekompensaty obejmują:

a) emisje powiązane z bezpłatnymi uprawnieniami, które otrzymuje operator i za które nie uiszczono opłaty emisyjnej;

b) emisje poniżej poziomu bazowego intensywności emisji, które są zwolnione z obowiązku uiszczenia opłaty emisyjnej w ramach systemu handlu emisjami opartego na poziomie bazowym i jednostkach emisji;

c) emisje nieosiągające progu, od którego należne są opłaty emisyjne;

d) emisje, które są zwolnione z obowiązku uiszczenia opłaty emisyjnej z powodów innych niż wskazane w lit. a)–c).

5.1. **Ustalanie wielkości rabatu lub innych form rekompensaty dotyczących emisji mających zastosowanie w okresie sprawozdawczym**

W odniesieniu do każdego mechanizmu opłat emisyjnych ilość emisji powiązanych z rabatami lub innymi formami rekompensaty, o których mowa w sekcji 5 akapit pierwszy, dzieli się na emisje powiązane z rabatami i innymi formami rekompensaty występujące w okresie sprawozdawczym stosowanym do zgłaszania emisji wbudowanych, oraz emisje, które wykraczają poza ten okres sprawozdawczy. W tym celu:

a) w przypadku gdy emisje związane są z emisjami bezpośrednimi, stosuje się następujące równanie:

$$Rebated_EM_{DIR} = Rebated_EM_CPM_{DIR} - Rebated_EM_{nRP_DIR} \quad \text{(równanie 10a)}$$

b) w przypadku gdy emisje związane są z emisjami pośrednimi, stosuje się następujące równanie:

$$Rebated_EM_{IND} = Rebated_EM_CPM_{IND} - Rebated_EM_{nRP_IND} \quad \text{(równanie 10b)}$$

gdzie:

— $Rebated_EM_{DIR}$ oznacza emisje bezpośrednie powiązane z rabatami lub innymi formami rekompensaty, które wchodzą w zakres okresu sprawozdawczego, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— $Rebated_EM_{IND}$ oznacza emisje pośrednie powiązane z rabatami lub innymi formami rekompensaty, które wchodzą w zakres okresu sprawozdawczego, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— $Rebated_EM_CPM_{DIR}$ oznacza całkowite emisje podlegające CPM z instalacji, powiązane z emisjami bezpośrednimi oraz z rabatami i innymi formami rekompensaty, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— $Rebated_EM_CPM_{IND}$ oznacza całkowite emisje podlegające CPM z instalacji, powiązane z emisjami pośrednimi oraz z rabatami i innymi formami rekompensaty, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— $Rebated_EM_CPM_{nRP_DIR}$ oznacza powiązane z rabatami lub innymi formami rekompensaty emisje bezpośrednie, które nie wchodzą w zakres okresu sprawozdawczego, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— $Rebated_EM_{nRP_IND}$ oznacza powiązane z rabatami lub innymi formami rekompensaty emisje pośrednie, które nie wchodzą w zakres okresu sprawozdawczego, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla.

Operator przypisuje emisje powiązane z rabatami i innymi formami rekompensaty z dwóch kolejnych okresów sprawozdawczych do celów CPM w tych samych proporcjach co emisje, które przypisuje się zgodnie z sekcją 4.1, aby odpowiadały okresowi sprawozdawczemu stosowanemu do zgłaszania emisji wbudowanych.

5.2. **Przypisywanie rabatów lub innych form rekompensaty dotyczących emisji do każdego towaru**

Rabaty lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji bezpośrednich i pośrednich ustalone zgodnie z sekcją 5.1 przypisuje się oddzielnie do każdego towaru na poziomie kodu CN, stosując tę samą procedurę co w przypadku przypisywania emisji wbudowanych do każdego towaru zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547 i załącznikiem I do tego rozporządzenia. Na procedurę przypisania emisji składają się następujące czynności:

a) $Rebated_EM_{DIR}$ oraz $Rebated_EM_{IND}$ przypisuje się do granic systemowych procesów produkcji związanych z produkcją towarów zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547 i załącznikiem I do tego rozporządzenia,

b) rabaty lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji, o których mowa w lit. a), ($Rebated_EM_{DIR}$ oraz $Rebated_EM_{IND}$) przypisuje się do każdego kodu CN towaru zgodnie z załącznikiem I w związku z załącznikiem III do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547.

Przy przypisywaniu do każdego towaru pośrednich rabatów lub innych form rekompensaty dotyczących emisji nie uwzględnia się towarów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) 2023/956.

Do celów lit. b) przypisane rabaty lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji wyraża się w jednostkach funkcjonalnych dla każdego kodu CN zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547.

Rabaty lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji w okresie sprawozdawczym, wyrażone w jednostkach funkcjonalnych, przypisuje się do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru dla każdego kodu CN, jak określono w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547, stosując:

a) następujące równanie w przypadku emisji związanych z emisjami bezpośrednimi:

$$Rebated_EM_{DIRg} = Rebated_EM_{FU_DIR_g} / \ FUF_g \qquad \text{(równanie 11a)}$$

b) następujące równanie w przypadku emisji związanych z emisjami pośrednimi:

$$Rebated_EM_{INDg} = Rebated_EM_{FU_IND_g} / \ FUF_g \qquad \text{(równanie 11b)}$$

gdzie:

— $Rebated_EM_{DIRg}$ oznacza rabaty lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji bezpośrednich w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru w podziale na kody CN, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę towaru,

— $Rebated_EM_{INDg}$ oznacza rabaty lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji pośrednich w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru w podziale na kody CN, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla,

— $Rebated_EM_{FU_DIRg}$ oznacza rabaty lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji bezpośrednich w okresie sprawozdawczym, przypisane do wielkości produkcji, wyrażone w jednostce funkcjonalnej dla każdego kodu CN zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547,

— $Rebated_EM_{FU_IND_g}$ oznacza rabaty lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji pośrednich w okresie sprawozdawczym, przypisane do wielkości produkcji, wyrażone w jednostce funkcjonalnej dla każdego kodu CN zgodnie z art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547,

— FUF_g oznacza współczynnik jednostki funkcjonalnej mający zastosowanie do każdego towaru do celów ustalenia, jaką część każdej tony towarów stanowi jednostka funkcjonalna, jak określono w art. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547.

W przypadku gdy jednostką funkcjonalną jest tona towaru, współczynnik jednostki funkcjonalnej wynosi 1.

Jeżeli jednostkami funkcjonalnymi towarów, o których mowa w art. 4 ust. 5 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547, są tony zawartości klinkieru, a jednostkami funkcjonalnymi nawozów, o których mowa w art. 4 ust. 4 tego rozporządzenia, są tony zawartości azotu lub uzupełniająca jednostka miary w postaci kg zawartości azotu, i towary te są wprowadzane do obrotu w różnych zakresach składu, bezpośrednie lub pośrednie rabaty lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji w okresie sprawozdawczym przypisuje się oddzielnie do każdego zakresu składu lub składu szczególnego, zgodnie z sekcją B załącznika III do tego rozporządzenia. W takim przypadku współczynnik jednostki funkcjonalnej uwzględnia proporcję zawartości klinkieru w towarze, jak określono w art. 4 ust. 5 tego rozporządzenia, oraz różne proporcje zawartości azotu w towarze, jak określono w art. 4 ust. 4 tego rozporządzenia.

5.3. **Dowody na istnienie rabatów lub innych form rekompensaty dotyczących emisji**

Operator dostarcza niezależnej osobie co najmniej następujące dowody na istnienie rabatów lub innych form rekompensaty:

a) w przypadku gdy rabaty lub inne formy rekompensaty mają formę bezpłatnych uprawnień:

   1) wnioski o bezpłatne uprawnienia złożone przez operatora do organu odpowiedzialnego za wydawanie uprawnień oraz decyzje urzędowe tego organu zatwierdzające wydanie operatorowi bezpłatnych uprawnień albo przydziały bezpłatnych uprawnień publikowane centralnie przez ten organ;

   2) dokumenty określające liczbę bezpłatnych uprawnień przyznanych instalacji przez organ regulacyjny w danym okresie albo tabele bezpłatnego przydziału uprawnień opublikowane przez organ regulacyjny, w których określono liczbę bezpłatnych uprawnień przydzielonych instalacji;

   3) dowody potwierdzające datę wydania bezpłatnych uprawnień, w tym, w stosownych przypadkach, korespondencję z organem odpowiedzialnym za przyznawanie uprawnień;

b) w przypadku gdy rabaty lub inne formy rekompensaty obejmują emisje, które pozostają poniżej poziomu bazowego intensywności emisji i są zwolnione z obowiązku uiszczenia opłaty emisyjnej:

   1) mające zastosowanie przepisy określające poziom bazowy, który obowiązuje w ramach mechanizmu opłat emisyjnych;

   2) pismo lub oświadczenie organu odpowiedzialnego za rabaty lub inne formy rekompensaty, w którym potwierdzono wielkość emisji poniżej poziomu bazowego oraz rabaty lub inne formy rekompensaty przyznane operatorowi, a także ich ilość i okres stosowania;

c) w przypadku gdy rabaty lub inne formy rekompensaty obejmują emisje zwolnione z obowiązku uiszczenia opłaty emisyjnej, z uwagi na to, że nie osiągają one progu, od którego należne są opłaty emisyjne, lub emisje zwolnione z obowiązku uiszczenia opłaty emisyjnej z innych powodów, jak wskazano w sekcji 5 akapit pierwszy lit. d):

   1) mające zastosowanie przepisy ustanawiające szczególne zwolnienie z opłaty emisyjnej w ramach mechanizmu opłat emisyjnych;

   2) pismo lub oświadczenie organu odpowiedzialnego za rabaty lub inne formy rekompensaty, wskazujące wielkość rabatów lub innych form rekompensaty przyznanych operatorowi oraz okres ich stosowania.

6. PRZYPISYWANIE OPŁATY EMISYJNEJ FAKTYCZNIE UISZCZONEJ ZA SPECYFICZNE EMISJE WBUDOWANE ZWIĄZANE Z KAŻDYM TOWAREM

W odniesieniu do każdego indywidualnego mechanizmu opłat emisyjnych faktycznie uiszczoną opłatę emisyjną przypisuje się do następujących specyficznych emisji wbudowanych zgodnie z sekcją 6.1:

a) całkowitych emisji bezpośrednich w okresie sprawozdawczym przypisanych zgodnie z sekcją 4.2 do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru w podziale na kody CN, wyrażonych w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę towaru lub na MWh;

b) całkowitych emisji pośrednich w danym okresie sprawozdawczym przypisanych zgodnie z sekcją 4.2 do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru w podziale na kody CN, wyrażonych w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę towaru;

c) emisji, o których mowa w lit. a) i b), powiązanych z prekursorami produkowanymi poza instalacją zgodnie z sekcjami 6.2 i 6.3.

6.1. **Ustalanie opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za specyficzne emisje wbudowane powiązane towarami**

Faktycznie uiszczoną opłatę emisyjną przypisuje się do każdej tony towaru, stosując:

a) następujące równanie, w przypadku gdy faktycznie uiszczana opłata emisyjna dotyczy emisji bezpośrednich:

$$EFF_CP_{DIR_g} = (EM_{DIR_g} - Rebated_EM_{DIR_g}) \times EFF_CP_{DIR} \qquad \text{(równanie 12a)}$$

b) następujące równanie, w przypadku gdy faktycznie uiszczana opłata emisyjna dotyczy emisji pośrednich:

$$EFF_CP_{IND_g} = (EM_{IND_g} - Rebated_EM_{IND_g}) \times EFF_CP_{IND} \qquad \text{(równanie 12b)}$$

gdzie:

— EFF_CP_{DIRg} oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne emisje wbudowane (emisje bezpośrednie), wyrażoną w cenie za tonę towaru,

— EFF_CP_{INDg} oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne emisje wbudowane (emisje pośrednie), wyrażoną jako cena za tonę towaru,

— EM_{DIRg} oznacza całkowite emisje bezpośrednie w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru w podziale na kody CN, zgodnie z sekcją 4, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę towaru,

— EM_{INDg} całkowite emisje pośrednie w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru w podziale na kody CN, zgodnie z sekcją 4, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę towaru,

— $Rebated_EM_{DIRg}$ oznacza rabat lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji bezpośrednich w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru w podziale na kody CN, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę towaru,

— $Rebated_EM_{INDg}$ oznacza rabat lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji pośrednich w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru w podziale na kody CN, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla.

— EFF_CP_{DIR} oznacza faktyczną opłatę emisyjną uiszczoną za tonę emisji podlegających CPM objętą emisjami bezpośrednimi, jak ustalono zgodnie z sekcją 3.4,

— EFF_CP_{IND} oznacza faktyczną opłatę emisyjną uiszczoną za tonę emisji podlegających CPM objętą emisjami pośrednimi, jak ustalono zgodnie z sekcją 3.4,

W przypadku gdy instalacja produkuje wyłącznie energię elektryczną jako towar określony w załączniku I do rozporządzenia (UE) 2023/956, EM_{DIRg} wyraża się w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na MWh.

6.2. **Ustalanie opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za emisje podlegające CPM przypisane do prekursorów produkowanych poza instalacją**

W przypadku sporządzenia sprawozdania z certyfikacji do celów certyfikacji opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za specyficzne emisje wbudowane związane z prekursorem zgodnie z art. 15 ust. 2 operator produkujący towary stosuje certyfikowaną opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za każdy prekursor uwzględniony w raporcie operatora na temat opłaty emisyjnej, który uzyskał certyfikację, o ile spełnione są warunki określone w art. 15 ust. 2.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego operator może stosować odpowiednią domyślną opłatę emisyjną w odniesieniu do specyficznych emisji wbudowanych związanych z prekursorem produkowanym poza instalacją, po przeliczeniu tej domyślnej opłaty emisyjnej wyrażonej za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla na odpowiednią cenę za tonę prekursora, w oparciu o emisję wbudowaną związaną z danym prekursorem.

W przypadku gdy instalacja produkująca towary złożone wykorzystywała prekursory pochodzące od różnych dostawców, średnią ważoną faktyczną opłatę emisyjną ustala się, stosując:

a) następujący wzór, w przypadku gdy opłata emisyjna odnosi się do emisji bezpośrednich:

$$Avg(€EFF_CP_{DIR_p}) = \frac{\Sigma_{i=1}^{n} \left(Q_{p,i} \times €EFF_CP_{DIR_{p,i}}\right)}{\Sigma_{i=1}^{n} \left(Q_{p,i}\right)} \qquad \text{(równanie 13a)}$$

b) następujący wzór, w przypadku gdy opłata emisyjna odnosi się do emisji pośrednich:

$$Avg(€EFF_CP_{IND_p}) = \frac{\Sigma_{i=1}^{n} \left(Q_{p,i} \times €EFF_CP_{IND_{p,i}}\right)}{\Sigma_{i=1}^{n} \left(Q_{p,i}\right)} \qquad \text{(równanie 13b)}$$

gdzie:

— $€EFF_CP_{DIRp,\,i}$ oznacza opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne emisje wbudowane (emisje bezpośrednie) związane z prekursorem *p* tego samego rodzaju zakupionym od indywidualnego dostawcy *i*, wyrażoną w cenie (w EUR) za tonę prekursora,

— $€EFF_CP_{IND_{p,i}}$ oznacza opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne emisje wbudowane (emisje pośrednie) związane z prekursorem *p* tego samego rodzaju zakupionym od indywidualnego dostawcy *i*, wyrażoną w cenie (w EUR) za tonę prekursora,

— $Avg€EFF_CP_{DIR_p}$) oznacza średnią ważoną opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za emisje bezpośrednie związane ze wszystkimi prekursorami tego samego rodzaju *p* pochodzącymi od wszystkich poszczególnych dostawców dostarczających te prekursory do instalacji produkującej towar złożony, wyrażoną w cenie (w EUR) za tonę prekursora wyprodukowanego poza instalacją,

— $Avg€EFF_CP_{IND_p}$) oznacza średnią ważoną opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za emisje pośrednie związane ze wszystkimi prekursorami tego samego rodzaju pochodzącymi od wszystkich poszczególnych dostawców do instalacji produkującej towar złożony, wyrażoną jako cena (w EUR) za tonę prekursora wyprodukowanego poza instalacją,

— $Q_{p,i}$ oznacza ilość zużytego prekursora *p* tego samego rodzaju zakupionego od dostawcy *i*,

— $\Sigma_{i=1}^{n}$ oznacza liczbę dostawców *i* prekursora tego samego rodzaju od 1 do *n*.

Ilość prekursora tego samego rodzaju wyprodukowanego przez różnych dostawców ($Q_{p,i}$) wykorzystana do produkcji towaru złożonego musi być zgodna z ilością zgłoszoną do celów obliczenia emisji wbudowanych związanych z tym towarem w raporcie na temat wielkości emisji, o którym mowa w rozporządzeniu (UE) 2025/2547.

6.3. **Przypisywanie do wyprodukowanych towarów opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za prekursory wyprodukowane poza instalacją**

Opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za prekursory wyprodukowane poza instalacją przypisuje się do ilości każdego towaru, stosując:

a) następujące równanie, w przypadku gdy opłata emisyjna dotyczy emisji bezpośrednich:

$$EFF_CP_{DIR_PREg} = \Sigma_{p=1}^{n}\left(Q_p \times Avg(€EFF_CP_{DIR_p})/Q_{TOTg}\right) \quad \text{(równanie 14a)}$$

b) następujące równanie, w przypadku gdy opłata emisyjna dotyczy emisji pośrednich:

$$EFF_CP_{IND_PREg} = \Sigma_{p=1}^{n}\left(Q_p \times Avg(€EFF_CP_{IND_p})/Q_{TOTg}\right) \quad \text{(równanie 14b)}$$

gdzie:

— $EFF_CP_{DIR_PREg}$ oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne emisje wbudowane (emisje bezpośrednie) związane z prekursorem *p* wyprodukowanym poza instalacją i zużytym do produkcji każdego towaru *g*, wyrażoną w cenie (w EUR) za tonę towaru,

— $EFF_CP_{IND_PREg}$ oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne emisje wbudowane (emisje pośrednie) związane z prekursorem *p* wyprodukowanym poza instalacją i zużytym do produkcji każdego towaru *g*, wyrażoną w cenie (w EUR) za tonę towaru,

— Q_p oznacza całkowitą ilość prekursora *p* zużytego w procesie produkcji towaru w okresie sprawozdawczym, jak określono w zweryfikowanym raporcie operatora na temat wielkości emisji zgodnie z sekcją 1 załącznika IV do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547, wyrażoną w tonach prekursora,

— $Avg(€EFF_CP_{DIRp})$ oznacza średnią ważoną opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za emisje bezpośrednie związane ze wszystkimi prekursorami tego samego rodzaju *p* pochodzącymi od wszystkich poszczególnych dostawców do instalacji produkującej towar złożony, wyrażoną w cenie (w EUR) za tonę prekursora,

— $Avg(€EFF_CP_{INDp})$ oznacza średnią ważoną opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za emisje pośrednie związane ze wszystkimi prekursorami tego samego rodzaju *p* pochodzącymi od wszystkich poszczególnych dostawców do instalacji produkującej towar złożony, wyrażoną w cenie (w EUR) za tonę prekursora,

— Q_{TOTg} oznacza całkowitą produkcję każdego towaru *g* z instalacji w okresie sprawozdawczym, jak określono w zweryfikowanym raporcie operatora na temat wielkości emisji zgodnie z sekcją 1 pkt 34 lit. a) załącznika IV do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547.

7. PRZELICZANIE NA EURO I AGREGACJA CAŁKOWITEJ FAKTYCZNIE UISZCZONEJ OPŁATY EMISYJNEJ

Całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne wbudowane emisje bezpośrednie i emisje pośrednie związane z towarami, ustaloną zgodnie z sekcją 6.1, przelicza się na euro zgodnie z sekcją 7.1.

W odniesieniu do każdego mechanizmu opłat emisyjnych całkowitą opłatę emisyjną przeliczoną na euro zgodnie z sekcją 7.1 dodaje się do całkowitej opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za specyficzne bezpośrednie emisje wbudowane i emisje pośrednie związane z prekursorami, ustalonej zgodnie z sekcjami 6.2 i 6.3, w celu ustalenia całkowitej opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za całkowite specyficzne emisje wbudowane związane z towarami i prekursorami zgodnie z sekcją 7.2.

Całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za całkowite specyficzne emisje wbudowane agreguje się następnie do całkowitej opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej w ramach wszystkich mechanizmów opłat emisyjnych, którym podlegają emisje wbudowane związane z towarem, zgodnie z sekcją 7.3.

7.1. **Przeliczanie faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej na euro**

Opłatę emisyjną ustaloną zgodnie z sekcją 6.1 i faktycznie uiszczoną w walucie jurysdykcji lokalnej przelicza się na euro po średnim rocznym kursie wymiany zgodnie z art. 6, stosując:

a) następujące równanie, w przypadku gdy faktycznie uiszczona opłata emisyjna dotyczyła emisji bezpośrednich:

$$€EFF_CP_{DIR_g} = EFF_CP_{DIR_g} \times €XR \qquad \text{(równanie 15a)}$$

b) następujące równanie, w przypadku gdy faktycznie uiszczona opłata emisyjna dotyczyła emisji pośrednich:

$$€EFF_CP_{IND_g} = EFF_CP_{IND_g} \times €XR \qquad \text{(równanie 15b)}$$

gdzie:

— $€EFF_CP_{DIRg}$ oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne bezpośrednie emisje wbudowane związane z każdym towarem *g*, ustaloną zgodnie z sekcją 6.1, wyrażoną jako cena w euro za tonę towaru,

— $€EFF_CP_{INDg}$ oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne pośrednie emisje wbudowane związane z każdym towarem *g*, ustaloną zgodnie z sekcją 6.1, wyrażoną jako cena w euro za tonę towaru,

— EFF_CP_{DIRg} oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne bezpośrednie emisje wbudowane związane z każdym towarem *g*, ustaloną zgodnie z sekcją 6.1, wyrażoną jako cena w walucie lokalnej za tonę towaru,

— EFF_CP_{INDg} oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne pośrednie emisje wbudowane związane z każdym towarem *g*, ustaloną zgodnie z sekcją 6.1, wyrażoną jako cena w walucie lokalnej za tonę towaru,

— *€XR* oznacza średni roczny kurs wymiany stosowany do przeliczenia waluty lokalnej na euro, wyrażony w euro na jednostkę waluty lokalnej.

W przypadku gdy instalacja produkuje wyłącznie energię elektryczną jako towar określony w załączniku I do rozporządzenia (UE) 2023/956, $€EFF_CP_{DIRg}$ wyraża się jako opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną w euro za MWh.

7.2. **Agregacja całkowitej opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej od bezpośrednich i pośrednich emisji związanych z towarem oraz emisji związanych z prekursorami**

Całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za całkowite specyficzne emisje wbudowane ustala się, stosując następujące równanie:

$$€EFF_CP_g = €EFF_CP_{DIRg} + €EFF_CP_{IND_g} + €EFF_CP_{PREg} \qquad \text{(wzór 16)}$$

gdzie:

— $€EFF_CP_g$ oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za całkowite specyficzne emisje wbudowane związane z każdym towarem, obejmującą emisje bezpośrednie, pośrednie i emisje związane z prekursorami, wyrażoną w cenie (w EUR) za tonę towaru,

— $€EFF_CP_{DIRg}$ oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną w euro za emisje bezpośrednie związane z każdym rodzajem towaru,

— $€EFF_CP_{INDg}$ oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną w euro za emisje pośrednie związane z każdym rodzajem towaru,

— $€EFF_CP_{PREg}$ oznacza całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne emisje wbudowane, obejmującą zarówno emisje bezpośrednie, jak i pośrednie związane z prekursorem zużytym w produkcji każdej tony towaru.

7.3. **Agregacja opłaty emisyjnej faktycznie uiszczonej za specyficzne emisje wbudowane, które podlegają kilku mechanizmom opłat emisyjnych**

Całkowitą opłatę emisyjną faktycznie uiszczoną za specyficzne emisje wbudowane, które podlegają innym mechanizmom opłat emisyjnych, ustala się, stosując następujące równanie:

$$(TOTAL)\ €EFF_CP_g = \Sigma_{i=1}^{n}(€EFF_CP_{g,i}) \qquad \text{(wzór 17)}$$

gdzie:

— $TOTAL\ €EFF_CP_g$ jest sumą całkowitych opłat emisyjnych faktycznie uiszczonych w euro za każdy towar, obejmującą wszystkie mechanizmy opłat emisyjnych i mające zastosowanie do danego towaru, wyrażoną w euro na tonę towaru.

ZAŁĄCZNIK II

Typ mechanizmu opłat emisyjnych

Wykaz typów mechanizmów opłat emisyjnych zawarty w niniejszym załączniku nie jest wyczerpujący i nie przesądza o możliwości dokonania przez niezależną osobę oceny dodatkowych typów mechanizmów opłat emisyjnych.

Jurysdykcja	Mechanizm opłat emisyjnych	Typ mechanizmu opłat emisyjnych	Główny rodzaj rabatu i innych form rekompensaty
Albania	albański podatek od emisji dwutlenku węgla	podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie	
Argentyna	argentyński podatek od emisji dwutlenku węgla (podatek od paliw ciekłych i od dwutlenku węgla)	podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie	
Australia	australijski mechanizm ochronny	system handlu emisjami oparty na poziomie bazowym i jednostkach emisji	emisje poniżej poziomu bazowego
Kanadyjskie prowincje i terytoria	Alberta Technology Innovation and Emissions Reduction (TIER) (innowacje technologiczne i redukcja emisji – Alberta); British Columbia Output-Based Pricing System (OBPS) (system opłat emisyjnych opartych na produkcji – Kolumbia Brytyjska); New Brunswick Output Based Pricing System (NB OBPS) (system opłat emisyjnych opartych na produkcji – Nowy Brunszwik); Newfoundland and Labrador Carbon Pricing System for Large Industry (system opłat emisyjnych dla dużych przedsiębiorstw przemysłowych – Nowa Fundlandia i Labrador); Nova Scotia Output-based Pricing System (OBPS) (system opłat emisyjnych opartych na produkcji – Nowa Szkocja); Ontario Emission Pricing System (EPS) (system opłat emisyjnych – Ontario); Saskatchewan Output-Based Performance Standards Program (program norm emisji opartych na produkcji – Saskatchewan); The Federal backstop Output-Based Pricing System (OBPS) (system opłat emisyjnych opartych na produkcji – federalny mechanizm ochronny).	system handlu emisjami oparty na poziomie bazowym i jednostkach emisji	emisje poniżej poziomu bazowego
	Quebec cap-and-trade system (system pułapów i handlu – Quebec)	system handlu emisjami	bezpłatne uprawnienia
Chile	chilijski podatek od emisji dwutlenku węgla	podatek od emisji dwutlenku węgla ze źródeł punktowych	
Chiny	chiński krajowy system handlu emisjami	system handlu emisjami	bezpłatne uprawnienia pułap zobowiązań
Kolumbia	kolumbijski podatek od emisji dwutlenku węgla	podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie	
Indie	indyjski system handlu jednostkami emisji dwutlenku węgla	system handlu emisjami oparty na poziomie bazowym i jednostkach emisji	emisje poniżej poziomu bazowego
Indonezja	indonezyjski program na rzecz wartości gospodarczej handlu emisjami dwutlenku węgla	system handlu emisjami	bezpłatne uprawnienia
Izrael	izraelski podatek od emisji dwutlenku węgla	podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie	emisje zwolnione z podatku

Jurysdykcja	Mechanizm opłat emisyjnych	Typ mechanizmu opłat emisyjnych	Główny rodzaj rabatu i innych form rekompensaty
Japonia	japoński podatek od emisji dwutlenku węgla (podatek na rzecz łagodzenia zmiany klimatu)	podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie	
Japonia	Japan GX-ETS (japoński ETS na rzecz transformacji energetycznej)	system handlu emisjami	bezpłatne uprawnienia
Kazachstan	kazachski system handlu emisjami	system handlu emisjami	bezpłatne uprawnienia
Meksyk	meksykański podatek od emisji dwutlenku węgla	podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie	
Czarnogóra	czarnogórski system handlu emisjami	system handlu emisjami	bezpłatne uprawnienia
Nowa Zelandia	nowozelandzki system handlu emisjami	system handlu emisjami	bezpłatne uprawnienia
Serbia	serbski podatek od emisji dwutlenku węgla	podatek od emisji dwutlenku węgla ze źródeł punktowych	emisje zwolnione z podatku
Singapur	singapurski podatek od emisji dwutlenku węgla	podatek od emisji dwutlenku węgla ze źródeł punktowych	emisje zwolnione z podatku
Republika Południowej Afryki	podatek od emisji dwutlenku węgla w RPA	podatek od emisji dwutlenku węgla ze źródeł punktowych	emisje zwolnione z podatku
Korea Południowa	koreański system handlu emisjami (K-ETS)	system handlu emisjami	bezpłatne uprawnienia
Tajwan	tajwańska opłata za emisję dwutlenku węgla	opłata od emisji dwutlenku węgla oparta na paliwie	stawka obniżona emisje zwolnione z podatku
Turcja	turecki system handlu emisjami	system handlu emisjami	bezpłatne uprawnienia
Zjednoczone Królestwo	UK Emission Trading Scheme (system handlu emisjami Zjednoczonego Królestwa)	system handlu emisjami	bezpłatne uprawnienia
Zjednoczone Królestwo	Carbon Price Support (wsparcie w zakresie opłat emisyjnych)	podatek od emisji dwutlenku węgla oparty na paliwie	
Ukraina	ukraiński podatek od emisji dwutlenku węgla	podatek od emisji dwutlenku węgla ze źródeł punktowych	
Stany Zjednoczone Ameryki	California Cap-and-Invest Program (kalifornijski program pułapów i inwestycji) Oregon Climate Protection Program (oregoński program ochrony klimatu) Washington Cap-and-Invest Program (waszyngtoński program pułapów i inwestycji)	system handlu emisjami	bezpłatne uprawnienia

ZAŁĄCZNIK III

Szablon raportu operatora na temat opłaty emisyjnej

1. IDENTYFIKACJA OPERATORA I INSTALACJI

a) Niepowtarzalny numer identyfikacyjny instalacji w rejestrze CBAM;

b) niepowtarzalny numer identyfikacyjny operatora instalacji w rejestrze CBAM.

2. IDENTYFIKACJA RAPORTU OPERATORA NA TEMAT OPŁATY EMISYJNEJ

a) Niepowtarzalny identyfikator i numer wersji raportu operatora na temat opłaty emisyjnej;

b) mający zastosowanie okres sprawozdawczy;

c) niepowtarzalne identyfikatory zweryfikowanego raportu operatora na temat wielkości emisji i odpowiadającego mu sprawozdania z weryfikacji.

3. DANE DOTYCZĄCE OPŁATY EMISYJNEJ

Oddzielnie dla każdego mechanizmu opłat emisyjnych mającego zastosowanie do emisji bezpośrednich i do emisji pośrednich:

a) nazwa mechanizmu opłat emisyjnych;

b) czy mechanizm opłat emisyjnych obejmuje emisje bezpośrednie czy też pośrednie;

c) odniesienie do przepisów mających zastosowanie;

d) opłata emisyjna w walucie lokalnej za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla:

1) w przypadku gdy opłata emisyjna opiera się na średniej ważonej cenie sprzedaży na aukcji, średniej cenie giełdowej lub stałym kursie uprawnień, jak opisano w sekcji 3.3.1 załącznika I – odniesienie do opublikowanej średniej ceny sprzedaży na aukcji, ceny giełdowej lub stałego kursu;

2) w przypadku gdy opłata emisyjna opiera się na średniej cenie zakupu jednostek do celów zapewnienia zgodności operatora, jak opisano w sekcji 3.3.1 załącznika I – obliczona wartość tej średniej ceny;

3) w przypadku gdy zastosowanie ma sekcja 3.3.2 załącznika I – stawka specyficzna podatku od emisji dwutlenku węgla lub obniżona stawka podatku od emisji dwutlenku węgla za tonę emisji CO_2, związana z emisjami bezpośrednimi lub pośrednimi;

4) w przypadku gdy zastosowanie ma sekcja 3.3.3 lub sekcja 3.3.4 załącznika I – średnia ważona opłata emisyjna za tonę emisji CO_2, powiązana z emisjami bezpośrednimi lub pośrednimi;

5) stawka rabatu lub innej formy rekompensaty za tonę emisji powiązanych z rodzajem zwrotu, o których mowa w sekcji 3.4 załącznika I;

e) całkowite emisje podlegające CPM związane z emisjami bezpośrednimi lub pośrednimi, o których mowa w sekcjach 3.1 i 3.2 załącznika I;

f) w przypadku gdy mechanizm opłat emisyjnych wymaga uiszczenia opłaty emisyjnej od ilości zakupionego lub zużytego paliwa – współczynnik emisji stosowany do ustalenia emisji podlegających CPM zgodnie z sekcją 3.3.3 załącznika I;

g) w przypadku gdy do wypełnienia obowiązków w zakresie zgodności z przepisami, o których mowa w sekcji 3.3.4 załącznika I, wykorzystano różne formy jednostek do celów zapewnienia zgodności – emisje podlegające CPM związane z tymi jednostkami;

h) podejście przyjęte w celu przypisania emisji podlegających CPM do okresu sprawozdawczego, jeżeli okres sprawozdawczy do celów CPM nie jest tożsamy z okresem sprawozdawczym stosowanym do zgłaszania emisji wbudowanych;

i) podejście przyjęte w celu zapewnienia, aby przypisanie danych dotyczących opłat emisyjnych do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru w podziale na kody CN było zgodne z podejściem polegającym na przypisaniu emisji wbudowanych zgodnie z załącznikiem II do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547;

j) w przypadku gdy mechanizm opłat emisyjnych jest systemem handlu uprawnieniami do emisji – liczba jednostek do celów zapewnienia zgodności umorzonych w celu pokrycia zgłoszonych i potwierdzonych emisji podlegających CPM, o których mowa w sekcji 3.5.1 akapit pierwszy lit. b) załącznika I, w tym zgłoszonych i potwierdzonych emisji podlegających CPM z każdego roku wieloletniego okresu dostosowywania się do wymagań, jeżeli dany system handlu emisjami nakłada na operatora obowiązek umorzenia jednostek do celów zapewnienia zgodności w ostatnim roku wieloletniego okresu dostosowywania się do wymagań;

k) całkowite emisje bezpośrednie lub pośrednie w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru w podziale na kody CN, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę towaru lub MWh;

l) emisje bezpośrednie lub pośrednie zwolnione z obowiązku uiszczania opłaty emisyjnej zgodnie z sekcją 5 załącznika I, którymi są:

   1) emisje powiązane z bezpłatnymi uprawnieniami otrzymanymi przez operatora;

   2) emisje poniżej poziomu bazowego intensywności emisji;

   3) emisje nieosiągające progu, od którego należne są opłaty emisyjne;

   4) inne emisje zwolnione z obowiązku uiszczenia opłaty emisyjnej;

m) bezpośrednie lub pośrednie rabaty lub inne formy rekompensaty dotyczące emisji w okresie sprawozdawczym przypisane do wielkości produkcji w postaci każdej tony towaru w podziale na kody CN, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę towaru lub w MWh;

n) w odniesieniu do każdego z towarów:

   1) opłata emisyjna faktycznie uiszczona za specyficzne bezpośrednie emisje wbudowane oraz, w stosownych przypadkach, specyficzne emisje pośrednie wyrażona w cenie w walucie lokalnej za tonę towaru lub za MWh;

   2) roczny kurs wymiany stosowany do przeliczenia opłaty emisyjnej z waluty lokalnej danej jurysdykcji na euro;

   3) rok oficjalnego rocznego kursu wymiany stosowanego do przeliczenia opłaty emisyjnej z waluty lokalnej danej jurysdykcji na euro;

   4) całkowita opłata emisyjna faktycznie uiszczona za całkowite specyficzne emisje wbudowane, w tym specyficzne bezpośrednie emisje wbudowane, oraz, w stosownych przypadkach, specyficzne emisje pośrednie, wyrażona w euro za tonę towarów lub za MWh.

4. DANE DOTYCZĄCE OPŁAT EMISYJNYCH ODNOSZĄCE SIĘ DO PREKURSORÓW WYPRODUKOWANYCH POZA INSTALACJĄ

a) W odniesieniu do każdej certyfikowanej opłaty emisyjnej mającej zastosowanie do prekursora, który został wykorzystany, ale nie został wyprodukowany w instalacji produkującej towary złożone:

   1) niepowtarzalny identyfikator sprawozdania z certyfikacji instalacji wykorzystującej prekursor;

   2) opłata emisyjna faktycznie uiszczona za każdy prekursor, zgłoszona w sprawozdaniu z certyfikacji instalacji, wyrażona w euro za tonę towarów.

b) W odniesieniu do każdej domyślnej opłaty emisyjnej mającej zastosowanie do prekursora, który został wykorzystany, ale nie został wyprodukowany w instalacji produkującej towary złożone:

   1) Zastosowana domyślna opłata emisyjna, wyrażona w EUR za tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla, oraz wynikająca z niej opłata emisyjna uiszczona za każdy prekursor, wyrażona w euro za tonę towarów.

5. ZAGREGOWANE DANE DOTYCZĄCE OPŁAT EMISYJNYCH DOTYCZĄCE INNYCH MECHANIZMÓW OPŁAT EMISYJNYCH

Całkowita opłata emisyjna faktycznie uiszczona w euro za tonę towaru lub za MWh, obejmująca wszystkie mechanizmy opłat emisyjnych mające zastosowanie do emisji związanych z towarem.

ZAŁĄCZNIK IV

Zakres akredytacji niezależnych osób

Zakres akredytacji i rodzaje działań określone w niniejszym załączniku wskazuje się w certyfikacie akredytacji.

Nr rodzaju działań CBAM	Zakres akredytacji
LIV	Certyfikacja faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej

ZAŁĄCZNIK V

Szablon sprawozdania z certyfikacji

1. OGÓLNE DANE IDENTYFIKACYJNE

1.1. **Identyfikacja instalacji i operatora**

a) Nazwa instalacji;

b) niepowtarzalny identyfikator instalacji w rejestrze CBAM.

1.2. **Identyfikacja sprawozdania z certyfikacji**

a) Niepowtarzalny identyfikator i numer wersji sprawozdania z certyfikacji;

b) mający zastosowanie okres sprawozdawczy.

1.3. **Identyfikacja niezależnej osoby**

a) Imię i nazwisko lub nazwa niezależnej osoby;

b) adres, pod którym niezależna osoba ma siedzibę;

c) w przypadku gdy niezależna osoba zleciła na zasadzie outsourcingu działania związane z certyfikacją zgodnie z normą zharmonizowaną, o której mowa w art. 10 ust. 1, adres(-y) biura (biur) zespołu certyfikacyjnego;

d) numer akredytacji niezależnej osoby;

e) nazwa krajowej jednostki akredytującej;

f) państwo siedziby krajowej jednostki akredytującej;

g) data wygaśnięcia akredytacji;

h) zakres akredytacji istotny dla CBAM.

2. INFORMACJE NA TEMAT CERTYFIKACJI

2.1. **Zespół certyfikacyjny**

a) Imię i nazwisko audytora wiodącego certyfikacji CBAM i wszystkich audytorów certyfikacji CBAM oraz, w stosownych przypadkach, ekspertów technicznych będących członkami zespołu certyfikacyjnego;

b) liczba kolejnych certyfikacji przeprowadzonych przez audytora wiodącego certyfikacji CBAM;

c) w stosownych przypadkach imię i nazwisko audytora wiodącego certyfikacji CBAM, audytorów certyfikacji CBAM i ekspertów technicznych przeprowadzających wizytę w obiekcie.

2.2. **Szczegółowe informacje dotyczące fizycznych wizyt w obiektach**

a) W stosownych przypadkach, data wizyt w obiekcie i liczba dni spędzonych w obiekcie;

b) w stosownych przypadkach, daty i miejsce przeprowadzenia fizycznych wizyt w obiekcie i szczegółowe wyjaśnienie powodów ich przeprowadzenia.

2.3. **Podstawa prac certyfikacyjnych**

a) Cele certyfikacji;

b) zakres certyfikacji;

c) zakres akredytacji wymaganej do przeprowadzenia certyfikacji;

d) niepowtarzalny identyfikator, data i numer wersji sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 15 ust. 1;

e) kryteria stosowane do certyfikacji raportu operatora na temat opłaty emisyjnej;

f) zastosowany poziom istotności;

g) potwierdzenie, że niezależna osoba sprawdziła, czy operatorowi przyznano rabaty lub inne formy rekompensaty, opis wyniku tej oceny oraz czy przedstawiono dowody dotyczące rabatów lub innych form rekompensaty zgodnie z sekcją 5.3 załącznika I;

h) w stosownych przypadkach potwierdzenie, że nie otrzymano żadnych rabatów ani innych form rekompensaty, o których mowa w art. 9;

i) potwierdzenie, że podejście do przypisywania emisji podlegających CPM i faktycznie uiszczonej opłaty emisyjnej do każdego towaru jest zgodne z podejściem do przypisywania emisji wbudowanych zgodnie z załącznikiem II do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2025/2547 w sprawie obliczania emisji wbudowanych, w tym wskazanie wszelkich niespójności stwierdzonych przez niezależną osobę;

j) potwierdzenie, że sprawdzono dowody faktycznego uiszczenia przez operatora opłaty emisyjnej, wraz z opisem wszelkich niespójności, które stwierdzono w ocenie tych dowodów i które mają wpływ na faktycznie uiszczoną opłatę emisyjną;

k) potwierdzenie, że niezależna osoba sprawdziła, że umorzone jednostki do celów zapewnienia zgodności odpowiadają zgłoszonym i potwierdzonym emisjom, które są objęte tymi umorzonymi jednostkami, oraz opis wszelkich stwierdzonych niespójności;

l) wykaz dowodów opłaty emisyjnej, które niezależna osoba oceniła podczas certyfikacji.

2.4. **Certyfikacja danych dotyczących opłat emisyjnych**

a) Całkowita opłata emisyjna faktycznie uiszczona w odniesieniu do każdego towaru, przypisana do każdego towaru, wyrażona w euro za tonę towaru lub w euro za MWh;

b) całkowite emisje podlegające CPM przypisane do każdego towaru w podziale na kody CN, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę towaru lub tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla na MWh;

c) dane potwierdzające certyfikowaną opłatę emisyjną, o których mowa w lit. a) i b):

1) opłata emisyjna faktycznie uiszczona w odniesieniu do każdego towaru za emisje bezpośrednie z instalacji, wyrażona w euro w cenie za tonę towaru lub cenie za MWh;

2) opłata emisyjna faktycznie uiszczona w odniesieniu do każdego towaru za emisje pośrednie z instalacji, wyrażona w euro w cenie za tonę towaru lub cenie za MWh;

3) opłata emisyjna faktycznie uiszczona w odniesieniu do każdego towaru za emisje z prekursorów wyprodukowanych poza instalacją, wyrażona w euro w cenie za tonę towaru.

2.5. **Oświadczenie dotyczące wniosków z certyfikacji**

a) Oświadczenie niezależnej osoby wskazujące, czy stwierdza ona z wystarczającą pewnością, że sprawozdanie jest wolne od istotnych nieprawidłowości i że opłata emisyjna za zweryfikowane emisje wbudowane została faktycznie uiszczona;

b) informacje o pozostałych nieprawidłowościach, które nie zostały skorygowane przed wydaniem sprawozdania z certyfikacji, oraz na temat tego, czy są one istotne;

c) informacje na temat pozostałych przypadków niezgodności z przepisami, które nie zostały skorygowane przed wydaniem sprawozdania z certyfikacji, oraz na temat tego, czy mają one istotny wpływ na dane dotyczące opłat emisyjnych;

d) zalecenia dotyczące doskonalenia, w stosownych przypadkach;

e) data i podpis osoby upoważnionej przez niezależną osobę, wraz z nazwiskiem niezależnej osoby.